

НОРА РОБЪРТС

ЗАЛИВЪТ НА ВЪЗДИШКИТЕ

Част 2 от „Пазителите“

Превод от английски: Маргарита Дограмаджян, 2016

chitanka.info

На внуците ми — моите магии и възшебства

*Сърцето ми е като пееща
птица,
чието гнездо е върху росен клон.
Сърцето ми е като ябълково
дърво,
чиито клони са натежали от
плод.*

*Кристин
а Росети*

Съдбата обича смелите.

Теренций

ПРОЛОГ

Историята се предавала от поколение на поколение в песни и преразкази и с времето се превърнала в легенда. Някои вярвали в нея, защото легендите носят утеха.

А други знаели, че е истина.

Че в едно далечно време, в царство, древно като морето, три богини създали три звезди, за да почетат и приветстват новата кралица. Изковали звезда от огън, звезда от вода и звезда от лед — с пожелания за силно сърце, силен ум и силен дух, които трябвало да греят над всички светове.

Тези три богини на луната били пазителки на световите, наблюдателки на богове, полубогове, смъртни и безсмъртни. Макар да идвали от светлината, те знаели какво е война и смърт, кръвопролития и битки.

Имало и друга богиня, на мрака, чието сърце било черно — попарено от огромната ѝ жажда за власт, от неутолимата ѝ алчност. Нереза, майката на лъжите, проклела звездите, въпреки че копнеела да ги притежава. В нощта на създаването им, докато летели към небето, тя насочила силата си към тях, направила им зла магия — един ден да паднат от сияйната извивка около луната.

Щом Нереза завладеела и трите, щом се сдобиеела със силата им, луната щяла да загине, светлината — да изчезне, а тя можела да властва над мрака.

Затова богините на луната — Селена гадателката, Луна благородната, Арианрод смелата — обединили магиите си, за да защитят звездите.

Ала подобна защита изисква саможертва, кураж и безгранична надежда.

Звездите щели да паднат — богините не можели да го предотвратят. Но щели да паднат тайно и да останат скрити — до едно друго време, в едно друго царство, когато няколко души щели да се

заемат с тяхното търсене и опазване. Шестима пазители щели да рискуват всичко, за да не попаднат звездите в лоши ръце.

За да спасят светлината и всички светове, шестимата щели да се обединят и да използват способностите си докрай.

Сега, когато пазителите, дошли от далечни земи, вече се били събрали, сблизили и превърнали във верни партньори, след като пролели чужда и своя кръв, за да намерят първата звезда, богините се срещнали отново.

На белия бряг, където някога създали звездите с радост и надежда, те се събрали под пълната луна, искрящо бяла на тъмното небе.

— Шестимата надвиха Нереза. — Луна уловила сестрите си за ръце. — Намериха Огнената звезда и я прибраха на безопасно място.

— Скриха я — поправила я Арианрод. — При това го направиха умно, но никоя от звездите не е в безопасност, докато не се върне у дома.

— Шестимата победиха Нереза! — настояла Луна.

— Да, засега. Биха се храбро, рискуваха живота си, раздадоха се без остатък. И все пак...

Тя погледнала към Селена, която кимнала.

— Виждам още кръв, още битки, още страх. Борба срещу мрака, в който болката и смъртта могат да те сполетят всеки момент и да продължат вечно.

— Пазителите няма да се огънат! — настояла Луна. — Няма да го направят!

— Шестимата доказаха, че имат кураж. Куражът е по-истински, когато под него прозира страх. Не се съмнявам в тях, сестро. — Арианрод вдигнала поглед към луната и мястото, където преди блестели трите сияйни звезди. — Но не се съмнявам и в злите намерения на Нереза, в нейната настървеност. Тя ще ги преследва и ще ги напада отново и отново.

— И ще включи в това и друг, смъртен... — Селена се загледала в морето, в черната му, гладка като стъкло повърхност, и различила сенките от бъдещето. — ... чийто глад е също като нейния. Той е убивал и ще убива и за по-малка награда от Трите звезди. Той е отрова във виното, острие в подадената ръка, хапеща уста зад усмивката. А в ръцете на Нереза е оръжие — злоещо и мощно.

— Ние трябва да им помогнем! Те се доказаха, единодушни сме в това. Трябва да ни се разреши да им помогнем.

— Знаеш, че не можем — напомнила ѝ Селена. — Всяко тяхно решение трябва да е взето без нашата намеса. Засега сме направили всичко по силите си.

— Егле не е тяхната кралица.

— Без Егле, без това място, без луната и без нас, които я почитаме, техният свят не съществува. Съдбата им, нашата съдба, съдбата на всички е в техните ръце.

— Те произлизат от нас. — Арианрод стиснала успокоително ръката на Луна. — Не са богове и все пак са повече от смъртни, всеки един от тях притежава дарба. Те ще се бият.

— И нещо също толкова важно — ще мислят и чувстват. — Селена въздъхнала тихо. — И ще обичат. Ум, сърце и дух, както и меч, зъби и дори магия. Те са добре въоръжени.

— Да се надяваме. — Застанала между двете си сестри, Луна вдигнала лице към луната. — Нека вярата ни в тях им служи за щит. Както ние сме пазителки на световете, така те да са пазители на звездите. Те са надежда.

— И храброст — допълнила Арианрод.

— И са изобретателни. Ето. — Като се усмихнала, Селена вдигнала ръка, посочила към цветния лъч, разсичащ небето. — В момента минават край нас, през нашия свят, забързани към следващия. Към друга земя, към втората звезда.

— И всички богове на светлината ги съпровождат — добавила Луна.

1

За миг, продължил колкото едно плясване с криле, Аника долови мириса на морето, чу гласове, извисили се в песен. Първо ги имаше, после изчезнаха, мъглявина в мъглявината от цвят и скорост, но изпълниха сърцето ѝ с любов.

После дойде въздишката, ехо от въздишки, друг вид музика. Сладко-горчива. И я заля като сълзи.

Падаше надолу, изпълнена едновременно с радост и тъга. Премяташе се, въртеше се спираловидно, спускаше се задъхано, което прибави безразсъдна тръпка и ненадейна паника към усещанията ѝ.

Сега пляскаха хиляди криле, стотици хиляди, като плющени на вятър и стена от звуци. Нещо цветно пробяга в тъмното, докато тя се приземяваше толкова внезапно, че не успя да си поеме дъх.

За миг се уплаши, че са се озовали в дълбока и тъмна пещера, където пълзят паяци, и още по-лошо — много по-лошо! — където ги очаква притаилата се Нереза.

После зрението ѝ се проясни. Различни сенки и подобие на лунна светлина, почувства стегнатото тяло под себе си, ръцете, които я прегръщаха здраво. Тя познаваше очертанията на това тяло, този аромат, прииска ѝ се да се сгуши в него, пък да става каквото ще.

Беше цяло чудо, че чувстваше отново сърцето му, което биеше толкова бързо и силно, под своето.

Мъжът се размърда и едната му ръка се плъзна по косата ѝ. Другата докосна леко дупето ѝ и тя изпита прекрасно чувство.

Веднага се сгуши в него.

— Мммм. — Сега двете ръце се отпуснаха на раменете ѝ, но гласът му бе толкова близо до сърцето ѝ, че дъхът му я погъделичка. — Добре ли си? Ранена ли си? Добре ли са всички?

Тя си спомни приятелите — не че ги беше забравила, нямаше как да се случи. Ала никога досега не бе лежала така интимно върху мъж — върху Сојер — и това ѝ харесваше извънредно много!

Чу сумтене, изохване, ругатня. Раздразненият глас на Дойл наблизко произнесе отчетливо: „Да ти го начукам!“. Беше й ясно, че това не е покана за чифтосване, а ругатня.

Не се разтревожи за Дойл. Все пак той беше безсмъртен.

— Не чувам нищо. — Това беше Бран, на около метър разстояние. — Всички ли са тук? Саша е с мен. Райли?

— Страхотно пътуване!

— Стига да си махнеш коляното от топките ми! — изсумтя Дойл.

Аника чу тупване и реши, че Дойл избутва Райли и коляното ѝ от себе си — вече знаеше, че топките не са само играчките, които подскочат, а и деликатна част от мъжката анатомия.

— Тук съм — провикна се и се потърка лекичко в чувствителното място на Сојер, за да си направи експеримент. — От небето ли паднахме?

— Почти. — Сојер прочисти гърлото си и Аника остана разочарована, когато се отмести от нея и седна. — Не можах да забавя приземяването. Никога не съм пренасял шест души, и то толкова надалеч. Предполагам, че преценката ми не бе съвсем точна.

— Но сме тук, и шестимата, това е важното — успокои го Бран. — Питам се само дали сме на точното място?

— Вътре сме — каза Саша. — Виждам прозорци, през тях прониква лунна светлина. Където и да сме, все още е нощ.

— Да се надяваме, че Сојер и неговият пространствено-времеви компас са ни пренесли на точното място в точното време. Хайде да разберем.

Райли се надигна от пода. Ученият археолог. Аника запремята думата в ума си, тъй като нейните роднини, морските хора, нямаха подобно нещо. Не бяха и ликани, мислеше си тя, така че в нейния свят не съществуваше нищо и никой подобен на Райли.

Доктор Райли Гуин — жилаво, стегнато тяло, шапка с широка периферия, която някак си бе успяла да се задържи на главата ѝ, се приближи към прозореца.

— Виждам вода, но не е като изгледа от вилата в Корфу — по-нагоре сме. Път — стръмен, тесен. Стълби, които водят към него. Почти съм сигурна, че това е Капри, а ние се намираме във вилата. Право в целта, Сојер! Браво на пътешественика и вълшебния му компас.

— Благодаря. — Той стана, поколеба се, протегна ръка към Аника, за да ѝ помогне да се изправи. Макар краката ѝ да бяха силни и гъвкави, тя прие помощта му.

— Да видим дали ще намеря осветлението — каза Райли.

— Аз ще ти помогна.

Бран, също на крака, прегърнал Саша през раменете, протегна ръка. Топката светлина, която увисна над дланта му, освети стаята.

Това, че видя всичките си приятели около себе си, сгръ сърцето ѝ като песента. Саша, ясновидката, с коса като слънцето и очи като небето. Бран, магьосникът, толкова красив, одухотворен от магиите си. И Райли, с една ръка върху дръжката на пистолета на бедрото си, готова да го използва, и тъмnozлатисти очи, които обхващаха всичко наведнъж, докато Дойл, воин от главата до петите, стоеше, извадил вече меч.

И Сойер, нейният Сойер, с компаса на пътешественик в ръка.

Може да имаха синини и рани след последната битка, но сега бяха в безопасност.

— Това ли ще е домът ни? — попита тя. — Много е хубав!

— Освен ако Сойер не е сбъркал адреса, това е новата ни щабквартира. — Макар ръката ѝ да остана върху дръжката на пистолета, Райли се отмести от прозореца.

В стаята имаше цветни декоративни възглавници върху дълго легло — не, напомни си Аника, диван. И столове и маси с красиви лампи. Подът — всички вече го бяха разбрали от собствен опит — беше твърд, с големи керамични плочки с цвета на избелял от слънцето пясък.

Райли отиде до една от лампите, натисна ключа и благодарение на магията, наречена електричество, тя светна.

— Дайте ми време да се ориентирам, да се уверя, че сме на правилното място. Не ни трябва посещение от местната polizia.

Райли излезе от стаята през широка арка. След миг нахлу още светлина. Като пхна меча си в ножницата, Дойл я последва навън.

— Доколкото виждам, всичките ни неща са тук. И изглежда, са се приземили по-меко от нас.

Аника надникна навън. Не знаеше как да нарече пространството с голямата порта с изглед към морето и арките, водещи към други пространства. Но чантите и кутиите им бяха струпани в средата му.

С приглушена ругатня Дойл изправи мотоциклета си.

— Пуснах първо нещата ни, за да не се приземим върху тях — обясни Сойер. — Е, Райли, улучил ли съм мястото?

— Отговаря на описанието, което ми дадоха — потвърди Райли. — И на мястото. Трябва да има голяма всекидневна с френски прозорец, водещ към... А, ето я.

Още светлини и както каза Райли, просторна стая с дивани, кресла и красиви малки неща. Но най-хубавото, о, най-хубавото от всичко бе огромният прозорец, през който се виждаха морето и небето.

Когато Аника се втурна да го отвори, Райли задържа ръката ѝ.

— Не! Не още. Има алармена система. Аз имам кода. Първо трябва да я изключим.

— Ето го панела — каза Сойер и почука по него.

— Една секунда. — Райли извади къс хартия от джоба си. — По-добре да не се предверявам на паметта си — в случай че пътуването ми е разбъркало мозъка.

— Преместването не разбърква мозъка. — Като се ухили, Сойер почука с кокалчетата на пръстите си по главата на Райли, докато тя набираще кода.

— Хайде, Аника, отвори прозореца.

Тя го направи и се озова на широка тераса, където я очакваха нощ, луна и море с всичките му ухания, примесени с аромата на лимони и цветя.

— Красиво е! Никога не съм го виждала толкова отвисоко.

— Но си го виждала и преди, нали? — попита я Сойер. — Капри?

— От морето. И от долу, където има сини пещери, дълбоко море и костите на кораби, плавали в него много отдавна. Има цветя! — Тя протегна ръка и докосна венчелистчетата на цветята, които преливаха от големи ярки саксии. — Нека аз да ги поливам и да се грижа за тях. Нека да е мое задължение.

— Дадено. Това е мястото. — С доволно кимане Райли подпря ръце на бедрата си. — Още веднъж — браво, Сойер!

— Трябва да го претърсим, за всеки случай. — Бран стоеше на терасата, тъмните му напрегнати очи оглеждаха небето.

Нереза често идваше от небето.

— Ще прибавя защита към алармената система, защото е от по-обикновените — продължи той. — Причинихме ѝ болка и едва ли ще има достатъчно сили да ни нападне отново тази нощ, ако въобще успее да ни открие. Но всички ще спим по-спокойно, ако сме предпазени от слой магия.

— Да се разделим. — С меч, пъхнат в ножницата, и коса, падаща безредно върху красивото му строго лице, Дойл кимна в знак на съгласие. — Да огледаме мястото и да се уверим, че е чисто и безопасно.

— Тук долу трябва да има две спални, още четири горе и обща дневна. Вилата не е голяма и луксозна като онази в Корфу и няма да имаме просторна градина.

— Нито Аполон — вметна Аника.

— Да. — Райли се усмихна. — Това куче ми липсва. Но вилата е удобна и локацията ѝ е добра. Аз ще огледам горе.

— Просто искаш първа да си избереш спалня.

Райли се усмихна широко на Саша, после се намръщи.

— Добре ли си, Саша? Бледа си.

— Боли ме главата. Обикновено главоболие — повтори тя, когато всички очи се обърнаха към нея. — Вече не се опитвам да блокирам виденията. Просто денят беше много дълъг.

— И още как! — Бран я притегли към себе си, прошепна нещо в ухото ѝ и тя се усмихна и кимна. — Ние също ще огледаме горе — обяви той и двамата със Саша изчезнаха.

— Не е честно! Ще използват магия! — Райли хукна нагоре по стълбите.

— Трима горе, оставаме трима долу. Да огледаме този етаж. Аз предпочитам да се настаня тук — каза Дойл, докато се оглеждаше. — По-лесен достъп до околността.

— Значи ти и аз сме долу — реши Сојер, което разочарова Аника. — По-близо до кухнята и храната. Да видим с какво разполагаме.

Двете спални бяха една до друга. Не толкова големи като онези, които бяха оставили в Корфу, но с хубави легла и красив изглед.

— Става — заяви Дойл.

— Става — съгласи се Сойер, след като отвори друга врата към баня с душ.

Вратата се прибираше навътре, което толкова очарова Аника, че тя започна да я отваря и затваря. Направи го няколко пъти, докато Сойер не я издърпа оттам.

Намериха още една стая — с нещо, което Сойер нарече „бар“, голям телевизор на стената (тя обожаваше телевизията) и дълга маса с топки в различен цвят, подредени в триъгълник на зелена повърхност.

Аника прокара ръка по нея.

— Не е трева.

— Филц — обясни й Сойер. — Това е маса за бiliarд — вид игра. Пробвал ли си? — попита той Дойл.

— Че кой мъж, живял няколко века, не е играл бiliarд?

— Аз съм живял само няколко десетилетия, но съм си отиграл.

Имаше и тоалетна с мивка, после бяха кухнята с трапезарията. Аника веднага разбра, че Сойер е доволен.

Той я огледа. Високо, стегнато тяло, което се движеше така, сякаш не бърза за никъде. Пръстите й копнееха да се заровят в тази негова тъмnozлатиста коса, изсветляла от слънцето и разрошена от вятъра по време на пътуването. А очите му — сиви като морето, когато го огряват първите сребристи лъчи на зората — я накараха да въздъхне.

— Италианците умеят да готвят. И да се хранят. Това тук е страхотно!

Тя вече знаеше доста за готвенето, дори се беше научила да прави няколко ястия, затова веднага разпозна голямата печка с многото горелки и фурната за печене на месо и сладкиши. Големият кухненски остров разполагаше със собствена мивка, което я очарова, а под един от прозорците имаше и втора — по-широка.

Сойер отвори кутията, която изстудяваше храната — „хладилник“, припомни си тя.

— Вече е зареден. Райли няма грешка. Бира?

— С удоволствие! — ухили се Дойл.

— Ани?

— Не обичам много бирата. Има ли нещо друго?

— Да, твоите безалкохолни. Има и плодов сок. Чакай малко. — Той посочи към стойка с бутилки. — Вино.

— Обичам вино!

— Значи си уредена. — Той избра бутилка, подаде бира на Дойл, взе и за себе си, после пристъпи към една врата. — Килер, също зареден. Имаме си всичко, от което се нуждаем!

Започна да отваря чекмеджетата, докато намери инструмента, с който да отвори виното. Тирбушон — ама че странна дума!

— Не знам за другите, но аз умирам от глад! Това дълго преместване направо ме изтощи.

— И аз бих хапнал — реши Дойл.

— Ей сега ще спретна нещо. Райли беше права — Саша изглежда бледа. Ще хапнем, пийнем и разпуснем.

— Действай тогава. Аз ще проверя наоколо. — С меч в ножницата, все още праметната на гърба му, Дойл излезе през широката стъклена врата.

— Мога да ти помогна в приготвянето на храната.

— Не искаш ли да си избереш спалня?

— Обичам да помагам в кухнята. — „Най-вече на теб“, помисли си тя.

— Добре, ще изберем нещо бързо и лесно. Паста с масло и билки. Имаме също... да, домати и моцарела. — Той извади сиренето от хладилника, подаде ѝ домати от купата на плота. — Вече знаеш как да ги нарежеш, нали?

— Да, научих се да режа много добре.

— Първо ги нарязваш, после намираш голяма чиния или плато. — Той разпери ръце, за да ѝ покаже размера.

Имаше силни ръце, но ги използваше деликатно. Аника си помисли, че деликатността е своего рода сила.

— И нареждаш сиренето върху домата — продължи той. — Поръсваш ги с този зехтин. — Постави една бутилка на плота.

— Поръсването е като дъжд, но съвсем лек.

— Точно така. После взимаш това. — Той отиде до перваза на прозореца, където имаше няколко саксии, и отчупи едно клонче с листа. — Босилек.

— Помня го. Придава аромат.

— Да. Нарязваш го на ситно, поръсваш го върху всичко, смилаш малко черен пипер и си готова.

— И съм готова?

— Означаваш, че си го направила — обясни той.

— Ще съм готова за теб.

Доволна, тя сплете дългата си до кръста черна коса в плитка и я праметна на гърба. Залови се за работа, докато Сойер поставяше тенджерата с вода на печката, след което ѝ наля вино и отпи от бирата си.

Харесваха ѝ спокойните мигове с него и се беше научила да им се наслаждава. Щеше да има още битки — тя го знаеше, приемаше го. Щеше да има още болка. Приемаше и това. Но ѝ бе даден дар. Краката, които ѝ позволяваха да се движи на сушата, макар и не за дълго. Приятелите, които бяха по-ценни от злато. Целта, която беше неин завет и дълг.

И най-вече Сойер, когото обичаше, преди той дори да знае за съществуването ѝ.

— Мечтаеш ли си за разни неща, Сойер?

— Какво? — Разсеян, той я погледна, докато търсеше гевгир. — Да. Разбира се, кой не го прави?

— Мечтаеш ли си за това, което ще е, когато сме изпълнили дълга си, когато намерим и трите звезди? Когато са защитени от Нереза? Когато няма да има повече битки?

— Трудно е да видиш толкова далеч в бъдещето, при положение че сме още по средата. Но, да, мисля си за това.

— Какво искаш най-много, когато всичко свърши?

— Не знам. От толкова време е част от живота ми — търсенето, да не кажа битките.

Ала той спря и се замисли. Тя си каза, че вниманието, което обърна на думите ѝ, също е сила.

— Може би и на шестима ни ще е достатъчно, след като сме изпълнили мисията си, да поседнем на някой топъл плаж, да погледнем нагоре и да ги видим. Да видим Трите звезди там, където им е мястото. И да знаем, че ние сме причината за това. Ето ти една голяма красива мечта.

— Не мечтаеш ли за богатство и дълъг живот? — Тя плъзна поглед към него. — Или за жена?

— Ако можех да потъркам някоя вълшебна лампа, бих бил идиот да не си пожелаая всичко това. — Той помълча за миг, зарови пръсти в косата си. — Но приятелите, които са се били с мен, и един топъл плаж ще са ми достатъчни. Прибави бутилка изстудена бира и звучи идеално.

Тя понечи да заговори, но Дойл се върна през стъклената врата.

Въпреки че бе висок и мускулист, той се движеше с лекота.

— Тук няма същото пространство за тренировки както в Гърция, но има лимонова горичка, която можем да използваме, а и мястото е по-закътано, отколкото си мислех. Макар че Бран ще се погрижи да го обезопаси допълнително. Има и зеленчукова градина — по-малка е от онази във вилата. И саксии с билки и домати на терасата. Голяма маса за ядене с лозница над нея. Сенчесто е, но е възможно пчелите да се окажат проблем. Имаме си и басейн.

— О!

— Е, и той е по-малък от онзи в Корфу. В дъното на двора е, сигурно затова са засадили дървета по края му. Не са искали да се вижда. Имаш ли предпочитания за спалня?

— Не. Избери си която искаш.

— Добре. Отивам да си прибера багажа.

Щом той излезе, дойде Райли.

— Направо ми четете мислите! — Тя приближи и прегърна Аника през кръста. — Умирам от глад. Какво ще ядем?

— Соьер приготвя паста, а аз правя салатата от сирене и домати със зехтин и билки. Ще хапнем, пийнем и разпуснем.

— Съгласна!

— Твоят „приятел на приятел“ е заредил кухнята — каза Соьер на Райли.

— Да, задължени сме му. Бира или вино? — За да си помогне в избора, тя отпи по глътка от бутилката на Соьер и чашата на Аника. — Трудно ми е да реша. Но ще ядем паста, така че избирам вино. Бран и Саша са ме изпреварили и са заели голямата спалня — но пък те са двама, така е честно.

— С Дойл ще се настаним тук долу. Две стаи и баня с тоалетна. Устройва ни.

— Звучи добре. Аника, ти можеш да си избереш една от стаите горе. Саша и Бран ще използват другата за студио и работилница. Горе

има и тераси. Няма да можем да стигаме до плажа оттук, но ще ползваме въжената железница.

— Какво е въжена железница? — попита Аника.

— Като влак, но във въздуха. Плащаш си и слизаш с нея в града или близо до плажа, или...

— Искам да се кача на нея! Може ли да се качим утре?

— Вероятно. До магазините в Анакапри е доста път пеша, а на връщане е стръмно. За да стигнеш до центъра на Капри пък, трябва да вземеш автобус или такси. Или сериозно да повървиш. В Анакапри няма коли. Ако ни потрябва, ще намеря някоя и ще паркираме в Капри, но засега ще използваме най-вече краката си или градския транспорт. Отивам да направя една бърза проверка на околността.

— Дойл вече я направи. — Сојер изсипа спагетите в тенджерата с кипнала вода.

Райли се поколеба, хвърли поглед към вратата. Накрая сви рамене.

— Тогава няма смисъл и аз да правя.

— Имаме си басейн — осведоми я Аника.

— Да, разбрах. Може да се топна в него преди лягане. На двора има маса, нали? Защо не хапнем навън?

— Аз съм „за“. Ще я подреда.

Райли си наля вино, вдигна чашата към Сојер.

— Чудесно. — Взе още една чаша, когато Саша влезе с Бран. — Виното ще върне цвета на лицето ти.

— С удоволствие бих пийнала. И хапнала. Сојер, Аника, страхотни сте!

— Избирам италианската бира. — Бран отвори хладилника, взе си една. — Дойл?

— Нашият безсмъртен си прибира багажа. — Сојер разбърка пастата, във въздуха се вдигна пара. — Ще се настаним в двете спални долу.

— Значи Аника има избор горе.

— Райли каза, че ви е нужна стая за рисуване и за магиите на Бран. Изберете си. На мен ми е все едно.

— Ако наистина не възразяваш, ще вземем стаята срещу нашата. Тя е по-малката от двете, но е достатъчно голяма за нуждите ни. А твоята ще гледа към морето. Ще се събуждаш и заспиваш с него.

Трогната, Аника пристъпи към Саша и я прегърна.

— Благодаря ти.

— Аз съм срещу теб — каза ѝ Райли. — С гледка към лимоновата горичка.

— И ни пазиш гърба — усмихна се Бран.

— Да. Ще се храним навън. Веднага щом намеря чинии.

Тя ги намери — пъстри като декоративните възглавници. Двете със Саша излязоха да подредят масата, докато Аника старателно добавяше билките към салатата.

— Така добре ли е? Правилно ли го направих?

Сойер хвърли поглед на салатата.

— Идеално. Още няколко минути и яденето е готово.

— Обаче ни трябва и свещи! И цветя! — Аника се втурна да търси каквото смяташе, че е нужно за подредбата на масата.

Сойер опита пастата и изключи газта.

— Саша добре ли е?

— Явно е малко по-разтърсена от нас. Но почивката и храната ще ѝ се отразят добре. — Бран вдигна поглед при появата на Дойл. — Направих основно заклинание за защита на къщата и двора, но искам да го допълня с предпазен слой, преди да си легнем. Рано или късно Нереза ще ни намери и ще е бясна.

— Нас ще намери — съгласи се Сойер, докато изцеждаше пастата. — Но едва ли ще намери Огнената звезда.

— Което значи, че ще се бори още по-настървено за следващата. — Дойл вдигна бирата си, пресуши я. — Какво бих направил на нейно място? Бих решил, че в първия рунд съм подценил врага си. Гордостта ѝ ще я доведе до този извод. Ще ни нападне по-жестоко, по-кръвожадно.

— И вероятно по-хитро — добави Бран. — Досега действаше с ярост и насилие. Каквото и да ни струва това на нас, на нея ѝ струваше по-скъпо. Ако е умна, ще избере стратегията пред силата. Трябва да сме готови.

— Трябва да хапнем. — Сойер изсипа пастата в една купа, заля я с маслото и билките, които бе приготвил. — И да поспим.

— Имаш право. Но и да празнуваме, макар и набързо, за това, че сме живи и здрави. И заедно.

— И готови да търсим следващата звезда.

Бран кимна към Дойл.

— Да прием за следващата. Все още не знаем дали става дума за Водната или Ледената. Ала съдбата ни изпрати тук, където несравнимата Райли отново ни подsigури покрив и храна. Предлагам да оставим изготвянето на стратегия за утре.

— И без това няма да е днес, защото пастата е готова. Ще вземеш ли тази табла? И виното. Аз ще пийна още една бира.

Сойер излезе в ухаещата на лимони нощ, в която тънкият сърп на луната разливаше мека синя светлина над земята и морето.

Аника, вярна на себе си, беше измайсторила букет от салфетки и бе „изровила“ свещи от къщата.

— Не можах да намеря... — Когато думата ѝ убягна, тя изимитира палене на клечка кибрит.

— Кибрит — помогна ѝ Сойер.

— Аз ще се погрижа. — Бран просто щракна с пръсти и свещите засияха.

Аника плесна с ръце и се засмя. После се втурна да прегърне Бран.

— Вече прегърнах Саша и Райли. Всички сме заедно на това ново място! — Тя се обърна и обви ръце около Дойл, успя да измъкне усмивка и от него. — Имаме добра храна и добри приятели!

Накрая се обърна към Сойер, прегърна го, достави си насладата да вдъхне аромата му.

— Нереза няма приятели и не може да има това, което имаме ние.

— Тя не иска да има това, което имаме ние.

Саша се олюля и стана. Очите ѝ бяха тъмни и дълбоки, виждаха повече от морето и от тънкия сърп на луната.

— Тя не желае приятели, любов или привързаност. Изтъкана е от лъжи, алчност и амбиция, всичките тъмни. Тя е мракът. Сега беснее и е познала болката. Но скоро ще започне да ни търси и да крои планове. И ще дойде. Изгаря я жажда, жажда за кръв. Единствено нашата кръв може да я утоли. Тя ще дойде, колкото и да се обезопасяваме. Кристалната топка ще ни открие. И Нереза ще намери още някой, който да участва в преследването. Алчността заслепява, алчността обединява. Богинята се обвързва с човек, човекът се обвързва с богиня. В сделка, подпечатана с кръв. На този остров, в тези води, в песните,

във въздишките, ще има нови битки. Кръвта се лее, болката поразява. И идва предателството, скрито зад усмивки. На този остров, в тези води, в песните, във въздишките, звездата чака, синя и чиста, чака невинните и храбрите. Водната звезда не е направена от сълзи, но ще се проливат сълзи, преди да бъде намерена.

Саша отново се олюля, бяла като призрак. Бран я подхвана, прегърна я.

— Дишай дълбоко, фейд^[1].

— Не му се противопоставих. Кълна се, че не се опитах да блокирам това. Просто... просто всичко ми дойде в повече.

— Преместването. Досега никога не съм пътувал с ясновидка, не съм правил нищо подобно — обади се Соьер.

— Разбъркан мозък?

Соьер хвърли кос поглед на Райли.

— Не точно, но може би видението просто имаше нужда да... да я настигне. Искаш ли да пийнеш вода? Ще ти донеса.

— Не, не, добре съм. По-добре. — Саша въздъхна. — Наистина съм по-добре. Чувствах се така, сякаш не мога да си върна равновесието. Сега мога. Така че, да, може би е от преместването. О, боже, денят си го биваше! Ще поседна.

— И ще хапнеш. — С бързи движения Аника напълни една чиния с паста, загреба от домати и моцарелата. — Трябва да хапнеш.

— Ще го направя. Всички ще го направим. Дойде толкова бързо. Сякаш ме настигна изневиделица и се стовари отгоре ми. И голяма част от него е брутална. Емоцията във всичко това. Яростта ѝ и нуждата да ни унищожи. Не само да наранява или убива. Исква да ни унищожи.

— Ти каза, че е намерила човек — напомни ѝ Бран.

— Да, но не знам дали означава мъж. Тя обаче ще намери някой, който ще обедини сили с нейните.

— След като сме се били с богиня? — Дойл натрупа храна в чинията си. — Не виждам как ще ни победи някакъв си смъртен.

— Казва човекът, който не може да умре — вметна Райли. — Човешкият род е хитър, предпазлив и опасен. Ако Нереза е сключила сделка с човек, то е защото той — или тя — му е полезен. Не се перчи толкова.

Соьер подаде купата на Аника.

— Е, сега знаем коя звезда търсим в Капри и околностите му. Водната. Може да задраскаме това от списъка с неизвестни.

— Синя е и е красива. Неземно синя. Не знам дали мога да предам тоновете ѝ с боя. Огнената звезда светеше и изгаряше. А тази... — Саша притвори очи за миг. — Тя сияе и изглежда така, сякаш... се дипли. Вода? Може би затова.

След като нави паста около вилицата си и я опита, Саша отново притвори очи.

— О, много е вкусно, Сойер! Точно както го обичам. Аз ще поема закуската.

— Не, аз. Ти ще си почиваш.

— Мога да помагам.

— И да виждаш в бъдещето. — Той посочи към Аника. — Имам си услужлив и сръчен помощник-готвач.

— Аз я направих. — Аника внимателно си взе малко от салатата. — И е добра.

— Страхотна е — съгласи се Райли и си отсипа втора порция. — Утре започвам проучванията. Може би е прибързано да си мислим, че Водната звезда е във водата, но първата беше. Познавам някои от пещерите наоколо, във водата и на сушата. Ще издиря още.

— Ти спомена и суша, и море — изтъкна Бран. — Песни и въздишки.

— Както когато летяхме?

— Какво?

— Както докато летяхме — обърна се Аника към Сойер. — Поне приличаше на моята представа за летене. Пътуването. Песните и въздишките, когато ти ни пренесе дотук.

— Какви песни и въздишки, Аника? — Тъмният поглед на Бран светкавично се насочи към нея.

— Не ги ли чухте?

— Не. — Той огледа масата. — Явно никой друг не ги е чул.

— Чух само торнадото. — Макар да наблюдаваше Аника, Райли продължи да се храни. — Преживяла съм няколко и пътуването със Сойер ми заприлича на тях. Но ти си чула песни и въздишки?

— Само за момент. Беше толкова красиво! — Тя притисна ръка към сърцето си, после я сви в шепа и я протегна напред. — Изпълни сърцето ми. Имаше вятър, цветове и светлина. Беше много вълнуващо.

После песни, музика с думи, но не ги чувах добре. И въздишки, ала не тъжни — или поне не само тъжни. Сладостни, но с някаква тъга. Тъга, примесена с радост. Как ви звучи?

— Уши на русалка? — предположи Райли. — Водната звезда, русалка. Интересно. — Тя хапна още от пастата, усмихна се. — Пак ще ни трябва лодка. Ще се заема с това.

По-късно, когато къщата бе притихнала, когато всичките ѝ приятели спяха, Аника излезе на терасата пред новата си стая. Морето я теглеше — тя бе част от него, създадена в него. Прииска ѝ се да литне към водата, да поплува за малко в сърцето му.

Но морето трябваше да почака.

Тя имаше крака и ги ценеше, макар сега, когато бе разкрила на останалите каква е — нямаше друг избор — времето ѝ с тях бе преброено.

Затова си пожела, докато гледаше сърпа на луната, да владее сърцето на Сойер и да го кара да пее и въздиша, когато нея няма да я има. Пожела си той да почувства каквото чувстваше тя, пък макар и само за един ден.

Дългът беше на първо място и Аника нямаше да го пренебрегне. Но дълбоко в сърцето си можеше да се надява, че ще изпълни дълга си, че ще осъществи завета.

И ще познае любовта, преди да се върне завинаги в морето.

[1] Пророчица (ирл.). — Б.пр. ↑

2

На сутринта Аника се събуди рано. Избра една от хубавите си рокли, която падаше богато около краката ѝ — прекрасно напомняне, че ги има — и веднага пое към кухнята.

Искаше да приготви кафето. Беше се научила как във вилата в Корфу и ѝ харесваше да прави като хората от сушата. Но в тази нова къща машината бе различна и щеше да ѝ е нужно известно време, за да се научи да работи с нея.

Обичаше да научава как действат нещата.

Днес искаше истински цветя за масата, затова излезе навън и се запъти към градината. И видя басейна. Бледосинята вода под първите меки лъчи на слънцето.

Морето е твърде далеч за сутрешно плуване, помисли си, но басейнът?... Той е тук. Дървета ограждаха двора и образуваха плътна зелена стена. Аника не разбираше защо хората се смуцават от телата си. Те бяха естествени като косата и очите, ръцете и краката и бе излишно да се крият.

Освен това тя копнееше за водата и не виждаше защо трябва да се връща в стаята си за банския. Затова просто си свали роклята, метна я на един стол и се гмурна в басейна.

Водата я обгърна — нежно като майка, сладко като любовник. Тя се плъзна по дъното, морскозелените ѝ очи искряха от удоволствие. Очарована, преплува дължината на басейна, върна се, оттласна се от дъното и изправи краката си във въздуха под слънцето.

После отново разцепи водата, този път с опашка.

Сойер, с чаша кафе в ръка, замръзна на място край басейна.

Беше излязъл да види какво става, кой е заредил кафемашината. Разбра, че е Аника, в мига, когато краката ѝ се появили над водата — дълги, златисти и свършени.

После около тях се появили цветове, проблясващи като скъпоценни камъни — камъни, които се превърнаха в искряща течност, преди да се преобразят в опашка на русалка.

Сойер остана без дъх. Да знае, че тя е русалка, и да я види как се преобразява, бяха две различни неща. Затова просто остана без дъх. Преди да успее да се окопити, тя изплува над водата, дългата ѝ черна коса се стелеше около нея, ръцете ѝ бяха разперени, опашката проблясваше, лицето ѝ бе свежо и красиво.

Изви се като дъга във въздуха — господи, не носеше нищо освен опашката! — и се плъзна обратно във водата.

Тялото му реагира и той се упрекна, макар че беше мъж, а кой мъж не би се възбудил при вида на великолепна гола русалка? Помъчи се да мисли за нея като за своя сестра, но не стигна доникъде. Постигна по-голям успех, когато твърдо я определи като съотборник.

Тя непременно трябваше да спре да размахва тази невероятна опашка в басейна. Наоколо имаше съседи.

Аника отново излезе над водата с весел смях, праметна се във въздуха и заплува по гръб. Той си нареди да не гледа гърдите ѝ — уви, беше твърде късно — но успя да премести поглед към лицето ѝ. Тя бе притворила очи, а на лицето ѝ имаше кротка усмивка, докато се носеше по водата само с едно перване на опашката.

— Аника!

Очите ѝ се отвориха, тя му се усмихна.

— Добро утро, Сойер. Искаш ли да поплуваш с мен?

„О, да, господи, да! Не... не мога, не бива, няма!“

— Тъъ... не точно сега. А и ти не бива да си тук с... нали знаеш, опашката. Без краката. И гола. Някой може да те види.

— Още е рано. А и нали има дървета.

— И прозорци над дърветата, от които някой може да погледне точно сега.

— О! — С лека въздишка тя свали опашката във водата и миг покъсно той зърна краката ѝ, които ритяха леко. — Съжалявам, но беше толкова приятно, че не се усетих.

— Няма проблем, просто недей да... Не, не излизай от водата!

Той наистина изпита паника, когато тя се плъзна към плиткия край и се изправи във водата. Това нейно тяло — гъвкаво, съвършено и... мокро! Водата проблясваше по кожата ѝ като диаманти върху златист пясък.

Направо го убиваше!

— Аз... ще отида да донеса хавлия. Недей да излизаш без... Просто изчакай.

Той забърза към къщата. Кафето нямаше да помогне много на гърлото му, което бе пресъхнало като кладенец при вида на косата ѝ, полепнала по великолепните ѝ гърди!

Сойер се опита да брои през три от хиляда назад и пак му трябваше минута да дойде на себе си — съвсем човешко — преди да грабне една голяма хавлия от килера до кухнята.

Когато се върна при басейна, тя стоеше послушно там, където я бе оставил.

— Ти трябва да... — Той завъртя пръст във въздуха. — Обърни се. После роклята.

Не беше видял друго освен роклята, което означаваше, че тя няма да носи нищо под нея. И за това не беше много умно да мисли.

Впери поглед в лимоновите дървета, докато държеше хавлията над водата.

— Защо жените винаги закриват горната част на тялото си, а мъжете — не?

— Защото ние нямаме... а вие имате.

— Гърди — каза тя, докато пристъпваше въвн от басейна, увила хавлията около себе си. — Понякога девойките носят миди върху гърдите си. Но само защото е модерно.

Той се престаши и я погледна, изпита облекчение, че е покрила всичко.

— И при русалките ли има мода?

— Да. Освен това обичаме украшенията. Направих кафе.

— Да, добре. Благодаря. — Той го взе от масата, отпи. Тя го бе приготвила силно като за шампиони, но му беше все едно. — Ако смяташ да плуваш, наистина трябва да носиш бански и да си с крака.

— Извинявай ме.

— Не. Не се извинявай. — Той отново се престаши да я погледне. Сега носеше рокля, а дългата ѝ коса бе влажна и лъскава като кожата на тюлен. — Опашката ти е невероятна. Толкова е красива. Сигурно ти е странно да плуваш без нея.

— Харесвам краката.

— Да, и те са страхотни. Щом намерим лодка, ще можем да влизаме по-навътре и ти ще можеш да плуваш с опашка, когато

поискаш. Но в басейна, посред бял ден — по-добре недей.

— За момент си помислих, че е просто едно утро, с басейн, огрян от слънцето, и ухаещи дървета.

— И това ще се случи.

Тя го погледна право в очите.

— Вярваш ли?

— Да. Вярвам.

— Тогава няма да съм тъжна. Ще ти помогна да приготвиш закуската и ще сложа масата. Какво ще сготвиш?

— С провизиите, които имаме в момента? Доста неща. Ти какво искаш?

— Може ли да избира?

— Разбира се.

— Може ли да направиш... не точно палачинки, защото ти... — Тя направи въртеливо движение с ръка. — И да сложиш нещо вкусно вътре?

— Малки палачинки.

— Да! Можеш ли да ги правиш?

— Имаш ги.

Беше ѝ приятно да работи в кухнята. Толкова много аромати, цветове и вкусове. Сойер каза, че ще приготвят и бекон с яйца, а палачинките ще са с праскови отвътре и мед отвън, за да са сладки.

Тя му помогна да приготви сместа и той ѝ показа как да пържи палачинките, остави я да опита сама. Докато го правеше, влезе Саша.

— Точно навреме. Всички вече станаха. Господи, тук ухае прекрасно!

— Приготвям палачинки.

— Много обичам! — Саша приближи, прегърна Аника през кръста, известно време я наблюдава. — Браво на теб!

Пресегна се за чаша кафе.

— Да сложа ли масата?

— Масата! Забравих да набера цветя. Трябват ни чинии и чаши, и салфетки, и...

— Нека аз да се погрижа за чиниите — предложи Саша.

Прехапала долната си устна, Аника кимна, докато внимателно изсипваше палачинката в една чиния.

— Добре ли го правя?

— Идеално — увери я Сойер.

— Сега трябва да набера цветя.

Тя хукна навън, а Саша се облегна на плота.

— Прекрасната подредба на маса на Аника.

— Би ли се опитала да ѝ обясниш, че не бива да плува гола, поне не денем?

— Така ли прави?

— Ако не броим опашката.

— Божичко!

— Не е кой знае какво, просто се бе увлякла. Мисля, че разбра какво ѝ казвам, но може би — е, нали знаеш — е по-добре да го чуе от жена. На Корфу всяка сутрин можеше да слиза на морския бряг, плуваше под водата, навътре в морето, за да изпълни този... ритуал. Но тук...

— Ще ѝ обясня така, че да ме разбере. Ти имаш ли нужда от помощ?

— Не, справям се.

— Кафе, кафе, кафе — промърмори Райли, докато влизаше със сънлива походка. Наля си чаша, вдиша аромата, отпи глътка. — Боже! — възкликна. — Това се казва кафе!

— Направо може да ти поникне козина — засмя се Сойер. — О, забравих, че на теб ти е нужна и луна.

— Много смешно! — Тя взе палачинката на Аника, напъха я в устата си и промърмори „добра е“, докато дъвчеше.

— Дай ми петнайсет минути и ще видиш на какво още съм способна.

Саша занесе чиниите навън, върна се за чашите и получи целувка от Бран. Когато отново излезе, Аника вече се бе заловила за работа.

Наредила беше чиниите в полукръг около куличка от празни саксии. От най-горната излизаха салфетки в ярки цветове, нагънати като хармоника и имитиращи водопад. В основата на цветовете и листата няколко красиви камъка образуваха езерце.

— Това е водопад-дъга — предположи Саша.

— Да! А водата напоява малката градинка. Всъщност водата „цъфти“, така че можеш да плуваш в цветята.

— Красива мисъл.

— Мястото е красиво. Тук не може да достигне мрак. Добре е да има място, където не може да достигне мрак. — Тя погледна към гривните, обгърнали китките ѝ — магията, която Бран бе създал за нея. — Място, където никой не трябва да се бие.

— Ние ще изтласкаме мрака надалеч, Ани. Дори да успеем да направим само това, пак ще е от значение.

— Да, важно е. Приятелите са важни. Ние, приятелите, можем да си направим една хубава закуска в първия ден от търсенето на Водната звезда.

С водопад-дъга.

По време на закуската говореха за практични неща. За Капри и морето. Разпределяха си домакинските задължения.

— Тук не сме изолирани от останалите — отбеляза Бран. — Нужна ни е някаква история за прикритие. Приятели на почивка?

— Да кажем, работна почивка за мен. — Райли загреба от яйцата. — Винаги е по-добре да се придържаш към истината. Аз съм археолог, правя дисертация, проучвания. Така че въпросите, които е възможно да задавам, ще имат обяснение. Италианският ми е по-добър от гръцкия и ще можем да се разбираме. Някой друг говори ли го?

— Io parlo italiano molto bene.^[1] — Дойл ухапа една палачинка.

Веждите на Райли се повдигнаха.

— Виж ти!

— Sì. Имах достатъчно време да уча езици.

— Това ще ни е от полза, ако ни потрябва още един преводач. Ще звънна тук-там да задвижа нещата. Ще са ни нужни лодка и екипи за гмуркане.

— Ти ще склучиш сделката — предложи Сойер. — Бива те.

— Една от силните ми страни.

— Няма да е зле да имаме подръка кола или ван — каза Бран. — Ако се наложи да отидем по-навътре в сушата.

— Ще видя какво мога да направя.

— По-добре да държа мотоциклета си вътре и да го вадя само при нужда. Ще направя тренировъчна площадка в горичката. Дърветата са добро прикритие — започна да размишлява на глас Дойл. — Наоколо има доста хълмове за изкачване.

— Обичам да се разхождам. — Аника изяде последната хапка от залятата с мед праскова. — Може ли да се разходим до плажа?

— По-късно — отвърна Бран. — Имам да свърша някои неща, ако Сојер помогне на Дойл да организира тренировъчната площадка.

— Разбира се.

— Аника, ще ми помогнеш ли, докато Саша и Райли почистват тук? Трябва да попълним запасите си от лекарства. Ти ще се заемеш с обажданията — обърна се Бран към Райли, — твоите „магии“.

— Трябва да прегледаме картата на района — напомни Дойл. — И да си изработим стратегия.

— Съгласен. Ще изготвиш ли графика на домашните задължения, Саша?

— Веднага щом почистим кухнята.

— Добре, съотборници... — Райли плесна с ръце. — ... да се залавяме за работа.

Аника обичаше да работи с Бран не само заради търпението му, а и заради очарованието на магиите му. Тя нямаше опит като магьосница, но по време на престоя им в Корфу той ѝ бе показал как да стрива листа и венчелистчета, как да отмерва дозите.

Бран беше добър и в правенето на оръжия — като отварите от светлина и сила, които бяха разгромили Нереза и зверовете ѝ на Корфу. Можеше да призове светкавиците и ги използваше така ловко, както други използваша пистолет, лък или меч. Тя беше видяла на какво е способен и вярваше, че неговата мощ е по-голяма от тази на всеки магьосник, когото познаваше. Дори по-голяма от тази на морската вещица.

Но той отделяше доста време и за начините на лечение. Макар да знаеше, че на някои им прилошава при вида на рани и кръв, Аника не се боеше. И изпита гордост, когато Бран ѝ каза, че има талант да лекува.

Тя нямаше желание да е воин, макар да приемаше войната. Нейните оръжия бяха бързината и гъвкавостта — във водата и извън нея. И гривните, които изстрелваха сила или я блокираха.

Когато Саша се присъедини към тях, Аника си измисли извинение, за да ги остави сами. Защото се обичаха, а времето между влюбени е ценно. Разходи се из къщата, запозна се с покоите ѝ — стаите, поправи се.

Следвайки гласа на Райли, пристъпи в една обляна в светлина стая, в която Райли крачеше и говореше много бързо по телефона на смесица от английски и италиански.

— *Che cazzo*^[2], Фабио! На това предложение ли му викаш? Две седмици минимум, най-вероятно от четири до шест. *Stronzate!*^[3] Не се опитвай да ме разориш! Дори от непознат ще получа по-добра оферта! Точно това ще направя. О, и ще посетя майка ти, докато съм тук. Чака ни приятен разговор, защото имам много пресни спомени от вечерта в Неапол. И на теб, *amico*^[4].

Тя замълча, докато отсреща не спираха да говорят. Усмивката ѝ стана остра и доволна.

— *Quanto?*^[5] По-добре е, малко по-добре, но... Наистина ще ми е приятно да си поговоря с майка ти. О, толкова за две седмици? Е, това вече е приказка! Така става, ще задържиш депозита и в двата случая. Какво казваш?

Райли отметна глава назад и се засмя.

— Скъпи, *ще ти се да те стисна за топките*. Четири седмици минимум и имаме сделка. Утре ще я вземем. И гледай да е в добро състояние, Фабио, иначе... не си забравил как ти спасих задника в Неапол, нали? Не ме карай да съжалявам. *Ciao*.

Тя затвори телефона с едно докосване и отиде при Аника.

— Дай пет!

Когато Аника я изгледа недоумяващо, Райли отново се засмя.

— Не, не, това означава да допрем длани. Сключих страхотна сделка. Имаме лодка и свалих значително цената. — Тя изпъна рамене. — Наистина стиснах копелето за топките.

— Какви топки?

Райли посочи чатала ѝ.

— Такива.

— О, ясно. Знам за тях. Но как си му стиснала топките, когато... О, това е израз.

— Започваш да схващаш. Оборудването за гмуркане го уредих лесно. За него отговаря братовчедката на Фабио, Ана-Мария, договорих много ниска цена. Щях да сваля още и тази на Фабио, ако не се беше опитал да ми стисне топките пръв. Както и да е. — Тя пъкна телефона в джоба си и потри длани. — Справих се. Освен това

сестрата на гаджето на една приятелка ни дава вана си срещу бензин и бира, ако имаме нужда от превоз. Е, къде са останалите?

— Саша и Бран са горе и правят магии. Мисля, че Сойер и Дойл още подготвят тренировъчната площадка в горичката.

— Хубаво. Ти трябва да облечеш панталон.

— Панталон?

— Да, от онези, които са дотук. — Райли потупа с длан мястото над коляното си. — С многото джобове. И потник, който можеш да напъхаш в него. Искам да поработя върху някои от движенията си, а ти си най-добрата. Ще упражняваме и ръкопашен бой. Но няма как да се премяташ в тази рокля, особено без бельо под нея.

— Предпочитам рокля.

— Да, но когато правиш кълбо напред или се премяташ, всичко ти се вижда.

— Всичко ми се вижда?

— Женските части, Ани. Които, за добро или за лошо, смятаме за интимни. По-нататък ще ти намерим клин — като тези за каране на велосипед. Ще го носиш под роклята.

— Клин.

— Ще се погрижим за това. Но сега отивай да се преоблечеш. Ще видя дали Бран може да остави Саша. Тя също трябва да тренира.

— Вече се справя по-добре.

— Да, така е — съгласи се Райли, докато изкачваха стълбите. — Ти си добър треньор.

— Благодаря. Обичам да помагам.

Доволна, въпреки новината, че трябва да носи клин, Аника отиде в стаята си да се преоблече и прибра косата си в дълга тежка плитка.

Остави прозореца си отворен и макар че щеше да излезе, за миг се подаде навън, наслади се на въздуха, ароматите, гледката към морето.

На тесния път долу видя хора с туристически обувки и клинове, които изкачваха стръмния хълм. Може би бяха клинове за велосипед, но тя знаеше какво е колело, а те нямаха такова.

Видя храсти и дървета, обсипани с цвят, а в далечината — хора на ивицата плаж и лодки, движещи се в синята вода.

Обичаше да плува под лодките, да гледа към сенките им и да се опитва да познае къде отиват.

Но днес видя жена, която вървеше бавно нагоре по стръмния път и буташе бебе със закръглени бузки в... ходилка, носилка... Детска количка! Детска количка. От двете ѝ страни бяха окачени тежки найлонови торби, друга чанта изпълваше докрай малката кошница.

Жената пееше, а бебето се смееше и пляскаше с пухкавите си ръчички.

На Аника ѝ се прииска да може да рисува като Саша. Щеше да нарисува жената и засмяното бебе, дългия стръмен път, виещ се пред тях.

Жената вдигна очи, улови погледа ѝ. Аника ѝ помахна.

— *Vuongiorno!*^[6] — извика жената.

Аника знаеше думи от много езици, защото обичаше да слуша и да се учи.

— *Vuongiorno* — извика в отговор. Затруднена да състави изречение, тя смеси езиците. — Ти и твоята *bambina* сте *bella* *. — Тя протегна ръце. — *Bella*.

Жената се засмя, наклони глава на една страна.

— *Grazie, signorita. Grazie mille.*^[7]

И като запя отново, продължи да се изкачва по стръмния път с бебето.

Заредена положително от срещата, Аника заслиза с танцова стъпка по стълбите, за да тренира за битки.

Видя Саша и Райли на ивицата морава между басейна и лимоновата горичка. Красиви растения и храсти добавяха цвят по края ѝ, а високите стройни дървета образуваха зелена стена.

Нямаше много място, така че трябваше да тренират компактно.

И все пак тя се любуваше на начина, по който Райли упражняваше ръкопашния бой със Саша. Удар, завъртане, ритник. Като танц.

След кратък спринт Аника изпълни двойно кълбо напред, приземи се меко и изимитира нанасяне на крошета върху двете си приятелки.

— Фукла! — промърмори Саша.

— Няма много трева, но е красиво. Започни да упражняваш претъркулването, Саша. — Аника завъртя ръце, за да ѝ покаже. — После и отскока.

— Двойно претъркулване — реши Райли. — Приближаваш, страничен ритник, удар отляво.

— Сериозно ли говориш?

— Трябва да започнеш да комбинираш премятането и претъркулването с останалото. Дяволски добра си с арбалета, миличка, но всички знаем, че боят от разстояние ти куца. Гъвкавост, подвижност, сила. Нали така, Ани?

— Точно така.

— Нека първо тя да го направи. — Саша посочи с пръст Райли.

— Искаш аз да го направя първа? Чудесно.

Райли плесна с ръце, разкърши рамене, приклепна няколко пъти. После скочи напред, приземи се на ръцете си, претърколи се още веднъж, изправи се на крака, ритна с единия вдясно, едната ѝ ръка, свита в юмрук, замахна наляво.

Аника я аплодира.

— Не я окуражавай — промърмори Саша.

— И ти можеш да го направиш, Саша. Помни! Стягаш мускулите. — Аника потупа корема на Саша. — Тук трябва да има сила, също и в краката ти.

— Добре. — Саша разкърши ръце и издиша. — Добре. Стягам корема, подскок, претъркулване, ритник. О, господи!

Тя се засили и скочи във въздуха за кълбото напред.

Аника кимна, после примигна, защото, макар скокът да бе добър, претъркулването се измести от центъра, а второто — още повече. В резултат на това, вместо на краката си, Саша се приземи по очи.

— По дяволите!

— Десетка за приземяване по очи — пошегува се Райли.

Саша се претърколи, изгледа я кръвнишки.

— Кълбото ти напред беше добро. — Аника се наведе, потърка раменете на Саша. — Само малко се наклони вляво при претъркулването. Нямах център, затова не можеш да запазиш равновесие. Ще ти покажа по-бавно от Райли.

Тя не си направи труда да се засили, просто се превъртя плавно във въздуха.

— Внимавай с центъра — каза, докато свиваше тяло и се претъркулваше. — Коленете трябва да са готови да поемат тежестта на

тялото. — С лекота се приземи на краката си, изстреля единия навън, едната ръка. Задържа се в тази поза като статуя.

— Не може ли просто да замервам лошите с камъни?

— Понякога. — Аника се усмихна. — Спокойно, ще се справиш. Аз ще ти помогна. Внимавай с центъра — повтори тя. — Хайде, опитай!

Този път Аника се премести заедно с нея и лекичко я побутна при претъркулването.

— Стегни мускулите! Стегнати! Стягаш и се оттласкваш!

Саша се приземи — нестабилно, но се приземи. Възстанови равновесието си, изпълни ритника и удара отляво.

— Добре! Много добре! — Аника отново изръкопляска.

— Пак се наклоних наляво. Усетих го.

— Но не толкова, колкото преди.

— Справи се — увери я Райли. — Сега го повтори.

— Добре! Добре! Но този път не ми помагай. Ако ще пак да падна по очи. Ще го направя това проклето кълбо напред!

— Така те искам! — Райли я потупа по рамото.

Тя се преметна, отново се олюля, едва не загуби равновесие, но не падна по очи.

— Заедно — реши Аника. — И трите.

— О, господи, добре!

— Със стегнати мускули! Като юмрук в стомаха.

Райли кимна.

— На три. Едно, две, три!

Сойер спря в края на лимоновата горичка.

— Я да ги видим.

Заедно с Дойл се загледа в трите жени, които скачаха, премятаха се, приземяваха се на краката си.

— Брюнетката има бързина и техника — отбеляза Дойл. — Блондинката схваща бързо и става все по-добра. Но морското момиче? Все едно се разхожда по плажа.

— Човек би решил, че ще й трябва време да се пренастрои — от водата на сушата. Но и на двете места тя е гъвкава като тръстика.

— Страхотни крака.

Дойл отново тръгна, докато трите жени обсъждаха нещо, а Аника жестикулираше. Но спря, когато Райли кимна в знак на съгласие и преплете ръце като столче.

Аника се затича към нея, скочи с единия крак в столчето и докато Райли я оттласкваше, направи съвършено кълбо назад и се приземи безупречно — ниско, единият крак свит в коляното, другият изнесен напред, с една ръка облегната на земята.

— Това „плаче“ за видео! — възкликна Сойер.

В този момент Аника ги забеляза и изтича при тях.

— Елате да тренирате с нас!

— И цял живот да се упражнявам, пак няма да те стигна!

— Аз мога да те науча.

— Обзалагам се, че можеш — усмихна се Дойл, — но ние трябва да обиколим наоколо, да видим къде сме, позицията ни, слабите ни места.

— Съгласна. — Райли кимна и погледна към необятното синьо небе. — Ето едно голямо слабо място.

— Ще вземем мерки.

— Бран работи по въпроса, но малко почивка ще му се отрази добре. Ще му кажа, че тръгваме. След десет минути? — попита Саша.

— Става. — Сойер се усмихна на Аника. — Ще ти трябват обувки.

Потеглиха с леки раници по тесния стръмен път. Денят вече бе топъл, слънцето огряваше морето, плажа и къщите в нежнорозово, бяло и тъмнокафяво, плъзнали по дългия склон.

Докато вървяха, Сойер чертаеше в главата си карта. Биваше го в това — беше се научил от дядо си. Компасът — дар, сила, завет — изискваше познания за място и време. Ръката, която го държеше, се нуждаеше от нещо повече от късмет и магия.

Подминаха маслинови и лимонови горички и той ги прибави към пътеводителя в главата си, заедно с градините, къщите със спуснати кепенци или тези с отворени прозорци, за да се проветряват.

От високото си място Райли посочи към континентална Италия.

— Някога Капри е бил част от сушата, населен е през неолита. Колонизиран от телебоите, после от гърците от Куме^[8]. Римляните го завземат през 328 година пр.н.е. Но процъфтява по времето на император Август. Храмове, градини, вили, акведукти. Тиберий, който

идва след него, продължава да строи. Останките от вилата му се намират на Монте Тиберио. Вървим в тази посока, но още сме далеч.

— Била ли си там?

— Да, преди време. Идвах с родителите си. Вила Йовис. Страхотно място, дори сега — струва си да я изследва човек.

— На една богиня може да ѝ хареса да разположи щаба си във вилата на римски император — отбеляза Бран.

— Хммм! — Райли се замисли върху думите му, докато продължаваха стръмното изкачване. — Запазили са известно великолепие, но не могат да се нарекат уединени. Постоянно има хора — едни се изкачват, като нас, други слизат. Това е основен маршрут. И една от атракциите на острова.

— Островът е пълен с пещери — допълни Дойл.

— Така е. — Райли му хвърли любопитен поглед. — Бил ли си тук преди?

— Да. По-отдавна от теб. Участвах във войната. Англичаните и французите се биха за Капри.

— През 1806 г. френската окупация е заменена от английска. През 1807 г. французите си връщат острова. Ти на коя страна беше?

— И на двете. — Дойл сви рамене. — Намирах си занимания... След двеста години изглежда доста променен. Пътищата, къщите, възнесената железница. Но земята се променя по-бавно. Познавам някои пещери, гротите^[9].

— Грота Азура, Лазурната пещера — засия Аника. — Толкова е красива! И аз съм я посещавала със семейството си, къпали сме се във водата и светлината.

— Тя е идеалното място за Водната звезда — изрече замислено Сойер. — И сигурно точно затова няма да е там.

— Светлината ѝ пламти в синьо само когато я вдигнеш. Сега тя чака, студена и тиха.

Всички спряха, обърнаха се към Саша. Бран я хвана за лакътя.

— Какво друго виждаш?

— Нея. Виждам нея, през дима и счупените огледала. Нереза, майката на лъжите. Тя ще изгради двореца си в мрака и от мрака, а после ще изкове ново оръжие срещу нас. Обещания за власт, попаднали върху жадна почва. Тя я напоява с кръв.

Саша потърси ръката на Бран.

— Как се справих?

— Много добре. Имаш ли главоболие?

— Не. Не, добре съм. Позволих на видението да дойде. Не мога да го извикам, но мога да му позволя да дойде.

— Пребледняла си. — Аника зарови в раницата си и извади бутилка. — Водата помага.

— Така е.

— Също и храната, а приближаваме такава. Подушвам пица — каза Райли.

— Вълчи нос — засмя се Сойер.

— Точно така. Гласувам да обядваме.

Носът на Райли се оказа безпогрешен. След по-малко от 400 метра седяха в двора на малка крайпътна тратория^[10].

— Носиш ли си скицника? — обърна се Сойер към Саша.

— Никога не излизам без него.

— Може ли да го заема за малко? Искам да нарисувам нещо, докато не съм го забравил.

Заинтригувана, Саша извади скицника си и калъф с моливи.

— Не си ни казвал, че рисуваш.

— Не като теб.

Докато всички гласуваха за пица, докато им сервираха бирата и виното, той скицира картата по памет. Извивката на сушата, вдаденото море и брега с възвишенията. Добави пътя, по който бяха вървели, разположението на къщите, горичките, ливадите.

Райли се наведе напред, за да я разгледа.

— Дяволски добра е, каубой!

— Трябва да знаем къде сме. Кое е тук — по-точно къщата е тук. Ние дойдохме по този път и сега сме тук.

Той нарисова циферблата на компас в долната част на страницата.

— Къде ще се озовем, ако слезем по-надолу?

— На плацетата, или както я знаят местните — *chiazza*. Площадчето — малко, както подсказва и името — е социалният и туристически център на Капри. Кафенетата, баровете, тесните улички, които тръгват оттам, магазините.

— Магазини? — Аника прекъсна обяснението на Райли. — Значи, можем да пазаруваме?

— Е, сигурно ще се наложи. Провизии, муниции. Ти ще си получиш дрънкулките — увери я Райли. — Това тук е Марина Гранде, голямото пристанище.

— Записах го. — Сойер надраска името на картата.

— Утре сутринта ще вземем лодката — пак е надуваема — и оборудването за гмуркане. Уредила съм и ван, но не ви препоръчвам да шофирате тук — било то кола или мотоциклет — освен ако не се налага. Градският транспорт е добър, а имаме и Сойер, ако искаме да стигнем бързо. Въжената железница се движи от град Капри до пристанището, в случай че ни потрябва. Вероятно автобусите ще са най-подходящият превоз от къщата до кея.

— И как точно ще пренесем оръжията си с автобус? — попита Доул.

— Ще измисля нещо — успокои го Бран.

В този момент пристигна пицата, от която се вдигаше пара, и прекрати очертаващия се спор. Но знаейки, че такъв предстои, Сойер опипа почвата.

— Можем да ги пренесем пеша. Градски транспорт само когато и ако се наложи, иначе кракомобил.

— Разумен компромис — съгласи се Бран. — Ще видим дали ще се получи. Ще направя допълнителна защита на оръжията и можем да превърнем отиването до пристанището в част от утринната ни калистеника.

— Обичам калистениката! — зарадва се Аника. — Обичам пица, а това вино е много хубаво. Мога да ходя до магазините пеша. — Тя погледна развеселено към Сойер. — А ти можеш да дойдеш с мен.

— Тъъ...

— Ще се върнем пеша, за да смелим обяда — предложи Доул, — после ще се упражняваме един час с оръжията. Край пристанището сигурно гъмжи от магазини, красавице. Ще имаш възможност да напазаруваш.

— Харесвам оръжията си. — Тя огледа гривните на ръцете си, усмихна се на Бран и Саша. — Красиви са. Хубаво е да прекарваме деня заедно. В упражнения, да, тренировки и планиране, но и в разходки на слънцето, с всички тези цветя и дървета. И да ядем пица. Просто да...

— Просто да се наслаждаваме на живота? — довърши Бран и в ръката му се появи цвете с формата на звезда.

Аника се засмя и втъкна цветето зад ухото си.

— Да. Просто да сме заедно. Тук, където ни каза да дойдем Саша. Където ни доведе Сойер. Където... — Тя постави ръка на сърцето си. — ... знам, че трябва да сме.

— Бидейки седма дъщеря на седмата дъщеря? — пошегува се Райли.

— Е, добре де. Но аз знам. И чувствам, чувствам много силно, че ще намерим Водната звезда, че каквото и оръжие да използват срещу нас, няма да успеят. Мракът не може да победи, така че остава да спечели светлината.

— Ти си светлината, Ани — обърна се Сойер към нея и сърцето ѝ се изпълни с радост.

— И една от вас. Хубаво е да съм една от вас. Може ли още пица?

Сойер взе голямо парче и го сложи в чинията ѝ.

— Колкото искаш.

Върнаха се пеша за обучението с оръжията. На Аника ѝ харесваше да използва вълшебните си гривни, а още повече — да се упражнява с тях в лимоновата горичка. Летящите топки, които Бран създаде за нея, се плъзгаха и подскачаха, опитваха се да се скрият зад дърветата и за да ги отклони, тя трябваше да е бърза и съобразителна.

И да внимава да не ги унищожи, защото той трябваше да спре своята тренировка, за да ѝ направи нови.

Не ѝ пречеше, че не е сама в горичката — която ухаеше прекрасно! — докато другите се упражняваха с лък. Но когато дойде време за огнестрелните оръжия, не можеше да се преструва, че не чува ужасните звуци.

Бран каза, че ги е блокирал и няма да се чуват извън горичката, но вътре жестоките звуци трещяха и отекваха. Затова тя се измъкна оттам.

Щеше да се упражнява още, сама, но искаше да е далеч от тези гърмежи, от противната миризма на оръжията.

Останалите петима се бяха съгласили тя да не използва огнестрелни оръжия и щеше да им се реваншира, като е полезна по друг начин.

Кучето и пилетата, които имаха в Гърция, ѝ липсваха — заради компанията и грижите. Но макар градината тук да не беше толкова голяма, тя също се нуждаеше от плевене. Къщата също се нуждаеше от ред.

Сойер ѝ беше показал как да приготвя слънчев чай и тя огледа кухнята за необходимото. Напомни си, че се учи бързо и сама може да изпълни тази дребна задача. Беше тук да се учи, не само да се бие и да участва в търсенето на звездите.

Беше тук да помага. Знаеше, че водата в чайника трябва да заври, а това отнема време. Докато чакаше, събра мръсните дрехи. По някои от тях имаше кръв и спечена кал от последната битка в Корфу. Тя щеше да се погрижи отново да са чисти.

Това също отнемаше време, тъй като машината, която переше дрехите, не беше съвсем като онази в Гърция. Аника направи каквото смяташе, че е правилно, сложи големия стъклен буркан в горещата вода. Забрави думата, която използваше Сойер, и се ядоса. Тази стъпка беше необходима, за да не влязат лоши неща в чая или в буркана.

Тъй като Бран ѝ бе показал някои билки, излезе навън и отрязва малко, както бе виждала да прави Саша.

Почисти ги, сложи ги в големия стъклен буркан. Добави водата, постави капака и отнесе буркана на слънце.

Сега беше ред на слънцето да свърши своята работа.

А тя можеше да оплеви градината и да откъсне узрелите зеленчуци, както я бяха научили.

Толкова щеше да е приятно, помисли си, да живее по този начин, без тренировки и битки. Да се грижи за къща с градина, да прави чай на слънцето. Да намери куче, което обича да играе. Къща край морето, така че водата винаги да е наблизо. Място, на което би могла да живее с приятелите си, където би могла да споделя леглото на Сойер.

О, колко искаше да разбере какво е да спи с него!

Разрешено ѝ е да мечтае, каза си. Това не вреди никому. Да мечтае за къща край морето, където да живее с единствената си истинска любов и своите приятели, когато вече всички светове са защитени от мрака.

Знаеше, че повечето от мечтите ѝ никога няма да се осъществят. Оставаха ѝ само три пълни луни, след което вече нямаше да притежава крака и морето отново щеше да е единственият ѝ дом.

Но можеше да си мечтае и да направи всичко по силите си да се пребори с мрака.

Изправи се, когато Саша прекоси моравата, подпря кошницата с домати и чушките на кръста си.

— Тези са узрели.

Саша им хвърли един поглед, кимна.

— Напълно. Свършила си доста работа.

— Слънцето прави чая. Аз само използвах мента, онова растение, което мирише на лимон, и лайка.

— Много хубава комбинация.

— Вече изглежда добре, но трябва да постои още малко на слънце.

— Може би, но когато дойдат останалите, едва ли ще искат да чакат. От тренировките се ожаднява. Май се канят да направят почивка край басейна. И от градинската работа се ожаднява. Малко плуване ще ти се отрази добре.

— И още как! Тъж... сложила съм пране в пералнята, но машината е различна. Ще погледнеш ли дали всичко е наред?

— Ще погледна на път към стаята си.

— За да си вземеш банския.

— Всъщност — не, смятам да си почина по друг начин. Рисува ми се.

— Видение?

— Не, просто ми се рисува. Както ти имаш нужда да плуваш.

Аника кимна с разбиране и се усмихна.

— Защото това е същността ти.

— Точно така. Но знаеш ли, бих могла да сваля статива тук. Вече не се нуждая толкова от уединение.

— Тогава аз ще изнеса чашите и леда.

Саша влезе с нея, тръгнаха към малкото перално помещение.

— Накиснах прането със сол, заради кръвта. И добавих от шишенцето, което направи Бран, за допълнително пречистване.

Тя изреди всички стъпки, които бе изпълнила, докато вадеше дрехите, за да ги погледне Саша.

— Справила си се чудесно.

— Когато изсъхнат, ще ги сгъна, както ми показа. След почивката. Сега ще си взема банския и ще плувам.

— А след почивката Бран иска всички да помагат за защитата — спускане на завеса и обезопасяване, както направихме в Корфу.

— Има метли.

— Добре. Сега ти ще ми показваш, защото аз спях, когато вие обезопасявахте миналия път. А след това, когато спуснем завесата и сме защитени, ще проведем първия си военен съвет на Капри.

— Мъжете и Райли.

— Те имат повече опит, но и ние двете с теб, Аника — бихме се, бяхме ранени. Сега всички ще участваме в съвета.

Аника сложи чашите и голяма кофичка лед на масата, подряза ментата, както ѝ беше показал Соьер, и я превърна в букет, който постави в малка ваза. Нареди резенчета лимон под формата на цвете върху една чинийка. И тъй като винаги имаше някой гладен, подреди артистично плато с плодове, сирене и солени бисквити.

Доволна от творението си, изтича горе да облече банския си костюм. Беше поискала само един, преди да започнат това търсене. Не виждаше особен смисъл в плуването с дрехи, затова бе сметнала, че един ще ѝ е достатъчен. Сега реши, че ще отдели пари за още един. Или два.

Да се обличаш бе забавно и едно от най-хубавите неща, когато имаш крака. Тя излезе от стаята си и видя Райли, която тъкмо отваряше вратата на своята.

— Време за басейн! — обяви тя. — Соьер и Дойл вече са долу.

— О! Може ли да видя?

Райли сви рамене, посочи ѝ вратата към терасата.

— Давай.

Аника се втурна натам, видя Соьер и Дойл, които седяха край басейна един срещу друг и разговаряха. На моравата Бран стоеше със Саша, която поставяше статива си.

В гласа ѝ прозвуча искрена радост, когато извика:

— Здравейте!

Соьер погледна нагоре, усмихна се — тя обичаше усмивката му, толкова бърза, толкова лъчезарна — и ѝ помахна.

Водена от тази радост, тя скочи на парапета и се гмурна в басейна.

Чу как Сойер извика, претърколи се доволно и се плъзна блажено под водата.

— Merda!^[11] — Той скочи, готов да извлече безжизненото ѝ тяло, но тя изплува със смях. — Господи, Ани, можеше да си счупиш врата!

Тя приглади косите си и премигна любопитно.

— Как?

— Басейнът не е много дълбок и от тази височина можеше да си удариш главата в дъното.

— И защо да го правя? Главата ми знае къде е дъното.

— Беше забавно. — Райли се наведе през парапета.

— Много забавно!

— Дори и да знаят къде е дъното — обясни ѝ Сойер, — хората не могат да забавят спускането си или да изплуват нагоре, когато паднат във водата. Не и както можеш ти.

Аника погледна предупредително към Райли.

— Ти не бива да се гмуркаш оттам.

— Разбрах.

Аника улови Сойер за ръката, задърпа го по-навътре в басейна.

— Хайде да се състезаваме! Забавно е.

— Че кой от нас би могъл да те изпревари!

— Ще плувам назад.

— Въпреки това — каза Сойер, а Дойл изсумтя. — Добре де, приемам предизвикателството!

Той се върна в края на басейна и изчака тя да се обърне по гръб.

— Готова ли си? Старт!

Той положи известни усилия, като мислено броеше секундите. А когато допря ръка до стената в другия край, тя вече седеше отстрани на басейна и нехайно изстискваше водата от плитката си.

— Фукла.

— Харесва ми да се фукам.

Той я очарова, като я дръпна обратно в басейна.

Гола кожа. Ръцете му, докосващи съвсем леко бедрата ѝ. Очите му, които се смееха срещу нейните, а после ставаха сериозни. Сякаш я докосваха с ръце, без следа от смях в тях, дълбоки.

Лицето му — близо. Достатъчно близо, за да се срещнат устните им.

После той я остави, остави водата да ги раздели.

— Хайде следващия път да се състезаваме на сушата.

— Краката ми са много силни и бързи.

— Ще видим това, морско момиче!

Когато той потъна под водата, тя заплува над него, после се плъзна по дъното, за да уталожии копнежа си. Когато изплува, изпъна тяло и се понесе над водата.

Чу гласовете, плясъка, когато Райли се гмурна в басейна.

Досущ като мечтата ѝ, помисли си. Всичките ѝ приятели заедно, слънцето и водата. Това ѝ беше достатъчно за деня.

Дори работата беше като мечтата ѝ. Всичките ѝ приятели заедно, за да приложат магията на Бран. Тя бе толкова хубава, толкова чиста и силна. Те изметоха надалеч мрака, вкараха светлината с кристалите на прах и вълшебната вода. После, вече със създаден щит срещу човешки очи извън стената от дървета, Бран се зае да спусне защитната завеса от покрива на къщата до земята.

— Не знаех, че ще е толкова красиво — прошепна Саша, вперила поглед в него.

— Ирландецът има стил. — Райли обви с ръка раменете ѝ. — Направихме всичко това и в Корфу, но признавам, че пак се впечатлих. Сега къде ще проведем съвета — на двора или вътре?

— Навсякъде сме защитени, а и отвън е много хубаво.

— Съгласна.

— Трябва да довърша новия график — за домакинските задължения. Ще го направя довечера. И ще се заема с вечерята. Дано съветът не се проточи много.

— Горе имам някои карти.

— Вече мога да сгъна прането — заяви Аника. — Ще има ли вино?

— Миличка. — Райли отмести ръка от раменете на Саша и обви тези на Аника. — Винаги ще има вино. Хайде да започваме.

Аника седеше, докато останалите бяха погълнати от картите. Райли сочеше пещерите, които познаваше или беше проучвала. Дойл им показваше други, за които си спомняше отпреди.

— Знаеш ли за други подводни пещери, Аника? — попита я Сойер. — Които не сме отбелязали?

— Ние сме идвали само дотук. — Тя се протегна и докосна едно място на север от острова. — Грота Азура. Традиция е да се къпем в синята й светлина. Но не сме били на други места. Твърде много хора, нали разбирате. Има и други места, които не са толкова... населени?

— Ти чу ли въздишките и песните, когато дойде със семейството си?

— Не, но не съм се заслушвала. Бях малка, беше красиво и вълнуващо. Нямах причина да го правя. Но бих могла да погледна от морето.

— Не и сама. — Като се протегна, Бран докосна ръката й. — Никой не бива да рискува сам. Знаем, че тя ще дойде и ще изпрати кучетата си. Ще ни атакува по суша, въздух и вода, както преди. Трябва да сме готови. Никой не бива да остава сам.

— Тук е по-закътано, отколкото във вилата. — Дойл се огледа наоколо, взря се в дърветата, линията на покривите. — Което е едновременно предимство и неудобство. Имаме да защитаваме по-малка площ, но и пространството за маневриране е по-малко. Светлинните бомби свършиха добра работа с кучетата й. Всъщност не бива да обиждаме кучетата, като ги наричаме така.

— Саша ги нарече „слугите на Нереза“.

— Точно така, слугите — каза той и кимна към Райли. — Тя ще ги изпрати отново. Не й пука, че ще ги изгуби. Просто ще изпрати още. Можеш ли да използваш светлинните бомби при стрелите, куршумите и остриетата?

Бран се облегна назад, повдигна вежди.

— Интересно предложение. Ще поработя по въпроса. Да, ще поработя по въпроса.

— Ти го рани... „Цербер“ ли го нарече, Райли?

— Триглавият пес от ада. Много приличаше на него.

— Ти го рани — продължи Саша. — Рани и изплаши и нея. Състари я. Не мога да видя какво оръжие ще измисли сега, но има нужда от нещо много силно, с което да се изправи срещу теб.

— Срещу нас — напомни й Бран. — Без теб нямаше да съм толкова силен.

— Хубаво е, че се нуждаеш от мен. Но все пак не беше лесно да я отблъснем.

— И да ѝ сритаме задника — допълни Сойер. — Тя избяга. Ти победи богиня. Ние победихме богиня и нейните слуги. И няма да е дръзко, ако кажа, че ще го направим и тук, с каквото и да ни атакува. Но не бих се отказал от пълнител с вълшебни патрони.

— Горичката е добро прикритие — изтъкна Дойл. — Предлагам да се разположим там, вместо на открито.

— Трябва да има изненади и извън нея. Да изкараме някои от тях и извън нея — посочи Райли.

— Нереза разпръсна онази мъгла по земята. Тя щипеше. — Саша прецени разстоянието до горичката. — Можем да задействаме светлинните бомби оттам, да се бием с куршуми, остриета и магия.

— А аз да използвам гривните си — добави Аника.

— Добър план. — Райли посегна към виното си. — Покрива сушата и въздуха. Сега за водата.

— Харпуни, ножове... подсилваща ги магия? — предложи Сойер. — И русалка.

Аника се усмихна.

— Гривните ми действат и във водата, освен това там съм най-бърза.

— Така и не те попитахме — поде Саша — как общуваш със семейството си? С останалите като теб?

— О! Ами... — Аника докосна главата си, сърцето си.

— Мислиш. Чувстваш.

— Можем да говорим, но обикновено го правим без глас.

— Разбирам какво искаш да кажеш. — Райли се наведе към Аника. — Ами другите морски обитатели? Рибите, китовете?

— Разбираме се. Те не мислят като нас, макар че китът е умен, а делфините са много интелигентни. Но рибите... Те забравят бързо.

— Дори^[12]. — Когато Аника го изгледа недоумяващо, Сойер обясни: — От един филм. Някой път ще го гледаме. Чудя се дали можеш да усетиш лошите под водата?

— О, не знам. Те не са риби, нито бозайници или хора. Те са нещо друго. Но мога да опитам. Ще опитам. — Тя стисна зъби. — Така ще ви помогна.

— Система за ранно предупреждение. Иначе правим каквото и досега. — Сойер огледа масата. — Екипна работа, няма да се делим, ще действаме заедно. Ако нещата се закучат, ще ви пренеса. Нужно ни е резервно място. Ако пътуваме по вода, можем да дойдем тук, но ако се наложи да пътуваме оттук?

— Какво ще кажете за Монте Тиберио? — предложи Райли. — Нависоко е.

— Ако става, ще определя координатите. Но междуременно...

Сойер извади компаса, отвори бронзовия капак.

Когато го постави върху картата, той засия ярко върху Капри. Но не помръдна.

— Трябва да поработя още — каза и го прибра в джоба си.

— И аз. — Бран се надигна. — Куршуми, стрели, остриета. И гривни. Интересно.

— Аз пък ще направя някои проучвания. Да видя дали мога да открия нещо за въздишки, песни и други подводни пещери. — Райли се изправи. — Искаш ли картата? — обърна се към Дойл.

— Може би по-късно.

— Аз ще се заема с вечерята. — Саша намести една фиба в прибраната си коса. — Ще ми помогнеш ли, Аника?

— Да, обичам да помагам.

Когато Саша и Аника влязоха, Дойл се облегна назад с бирата си, погледна към Сойер.

— Най-жизнерадостната сирена, която съм виждал. Не мога да те виня, ако си падаш по нея.

— Тя не... Не мисля, че го вижда. Все едно да сваляш нечия малка сестричка. От Венера.

— На мен ми изглежда достатъчно пораснала, но ти си знаеш. Какво ще кажеш да се поразходим около горичката? Да видим дали не трябва да укрепим още нещо.

— Добра идея.

Докато те се хранеха под звездите, Андре Малмон нагласяше официалната си вратовръзка. Очакваше вечерта да е отегчителна, но дългът го зовеше. Рядко откликваше и вече съжаляваше, че го прави.

И все пак това скучно благотворително събитие имаше потенциал за осъществяване на нови контакти. А те никога не са скучни. Той искаше нещо ново, вълнуващо.

Напоследък много малко неща го вълнуваха.

Та какво ли не бе правил вече? Какво ли не бе видял? Какво ли не би могъл да има само като щракне с пръсти?

Последните му две приключения — никога не ги наричаше „работа“, макар да вземаше безбожни суми за услугите си — не бяха особено забавни. Почти никакво предизвикателство.

Жената, с която се виждаше в момента, беше започнала да го дразни със самото си съществуване, също и курвата, която използваше за по-изобретателните игрички. Много скоро щеше да се отърве и от двете.

Разбира се, не му липсваха предложения, но никое не му грабваше вниманието. Убийство? Фасулска работа, ала той вече не убиваше за пари. Освен ако убийството не му доставяше удоволствие.

Кражба? Понякога беше интригуващо, но вече не му се крадеше за други. По-скоро би крал за себе си, но в момента не се сещаше за нищо, което да си струва усилието.

Отвлечане, промиване на мозъци, осакатяване. Каква скука!

Разбира се, имаше го и предложението за петдесет милиона за еднорог или рога му.

Уви, парите не могат да ти купят здрав разум.

Ако се отегчеше достатъчно, можеше да отдели време и усилия да поръча фалшив рог. Но с това възможностите се изчерпваха.

Той прокара ръка през златисторусата си коса. Съвършени вълни около красиво лице с изваяна уста, тънък нос и измамно кротки сини очи.

Може би ще убие Магда — сегашната си amore. Не курвата, не си струва да убиваш курва. А Магда, наследницата с кралска кръв във вените. Магда, красивата и кротката.

Би могъл да инсценира убийство (или осакатяване), да добави малко окултни елементи и сексуална перверзия. Какъв скандал!

От това може и да живне.

Намръщи се, когато на вратата се почука. Обърна се, щом тя се отвори.

— Съжалявам, че ви безпокоя, господин Малмон.

— Ще ти покажа аз какво е съжаление! — Гласът му, хладен и английски, изплющя като камшик. — Изрично ти казах да не ме безпокоиш.

— Да, сър. Но тук има една жена, която иска да говори с вас.

Той пристъпи напред.

— Какво според теб означава „не ме безпокой“, Найджъл?

— Тя чака в дневната.

Найджъл издържа стоически и дискретно му подаде визитна картичка. Ядосан, Малмон понечи да я перне, но го възпря погледът в очите на иконома му.

Празен. Като мъртъв. Найджъл просто стоеше и гледаше невиждащо, протегнал картичката към него.

Малмон я грабна, на лъскавото черно правоъгълниче с тлъст червен шрифт бе изписано само едно име:

Нереза

— Какво иска?

— Да говори с вас, сър.

— Минала е през портала, покрай Люсиен и теб?

— Да, сър. Да сервирам ли закуски?

— Разкарай се с проклетите си закуски, Найджъл! Върви се обеси!

И като подмина грубо иконома, Малмон пое надолу по стълбите към приемната си.

Със сигурност бе ядосан. Но и любопитен. От дни не беше изпитвал любопитство.

Провери деринджъра^[13] в десния си ръкав. Никъде не ходеше, дори и у дома, невъоръжен. Помисли си, че и Люсиен бе също толкова безполезен, колкото и Найджъл, и влезе в приемната.

Жената се обърна. Усмихна се.

Беше видение. Не би могла да се нарече красива, но го заслепи. Черната ѝ коса се спускаше на букли по раменете и изглеждаше още по-впечатляваща заради бялата нишка, която я прорязваше.

Черни бяха и очите ѝ, черни, големи и хипнотизиращи на фона на бледата бяла кожа. Устни — червени като кръв, извити

многозначително.

Облеклото ѝ също бе черно, роклята подчертаваше стройната ѝ фигура и царствената ѝ осанка.

— Мосю Малмон. — Тя пристъпи към него. Вървеше съвсем безшумно, а гласът ѝ, с екзотична нотка, накара сърцето му да подскочи. — Je m'appelle Nerezza.^[14]

— Мадмоазел. — Той пое подадената ръка, допря устни до кокалчетата ѝ и изпита непознат досега трепет.

— Да говорим на английски. Все пак сме в Англия.

— Както желаете. Моля, седнете, мадмоазел.

— Нереза, ако обичате. — Шумолейки леко с полите си, тя седна. — Двамата с вас ще станем добри приятели.

— Така ли? — Той се мъчеше да говори самоуверено, но сърцето му препускаше, кръвта му бушуваше. — Тогава нека започнем приятелството си с питие.

— Разбира се.

Той отиде до бара и наля уиски за двамата. Ще поеме контрола, помисли си, като не я попита каква напитка предпочита.

Върна се, седна срещу нея. Чукнаха се.

— И какво ви води при мен, Нереза?

— Вашата репутация, разбира се. Вие сте мъжът, който ми трябва, Андре. — Тя отпи, без да сваля очи от него. — Вие сте човекът, от когото се нуждая. А за нуждите ми, когато бъдат задоволени, мога да ви предложа повече, отколкото сте имали някога. Отколкото сте мечтали да имате.

— Имам много, но мечтая за още.

— Ако е пари, притежавам достатъчно. Но има неща, които струват повече от злато и сребро.

— Например?

— Ще говорим и за това, но тази вечер ще си приказваме за звезди. Какво знаете за Трите звезди?

— Мит. Три звезди — огнена, водна и ледена, създадени от три богини, за да почетат млада кралица. И прокълнати от друга богиня.

Устните ѝ се извиха в усмивка, достатъчно остра да разреже кост.

— Какво мислите за митовете?

— Че много от тях са изненадващо реални.

— Както са реални и тези звезди, уверявам ви. Искам ги. Вие ще ги намерите и ще ми ги донесете.

Очите ѝ бяха бездънни, притегляха го в мрака си. Но гордостта му не му позволяваше да се предаде.

— Нима?

— Да. На пътя ви стоят шестима.

— Никой не стои на пътя ми дълго.

— Така разбрах и аз, иначе нямаше да си хабя времето, както и вашето. Ако приемете предизвикателството, ако поискате да узнаете какво ще ви дам в замяна, елате на адреса, изписан на картичката ми, утре в полунощ.

— На картичката няма адрес.

Тя се усмихна, надигна се.

— Елате и ще научите съдбата си. До утре.

Излезе плавно от стаята, преди той да се сети да се изправи. Но когато отиде до вратата, тя си беше отишла. Сякаш се бе стопила.

Малмон извади картичката от джоба си и видя, че е сбъркал.

На нея ясно бе изписан адрес.

Очарован, озадачен и леко изнервен, той натисна интеркома.

— Люсиен!

— Сър?

— Къде отиде тя?

— Извинете, кой къде е отишъл?

— Жената, жената в черно, идиот такъв! Кой друг? Защо си я пуснал без разрешение?

— Сър, тази вечер никой не е идвал в къщата. Не съм пускал никого.

Бесен, Малмон се отдалечи от интеркома, извика Найджъл. Гневът му нарастваше, затова се втурна надолу, към апартамента на иконома.

Когато видя Найджъл да виси от полилея в хола си, спря като закован.

И се засмя.

Вече не беше отегчен.

[1] Говоря италиански много добре (ит.). — Б.пр. ↑

[2] По дяволите (ит.). — Б.пр. ↑

- [3] Копеле! (ит.). — Б.пр. ↑
- [4] Приятелю (ит.). — Б.пр. ↑
- [5] Колко? (ит.). — Б.пр. ↑
- [6] Добър ден! (ит.). — Б.пр. ↑
- [6] Хубава (ит.). — Б.пр. ↑
- [7] Благодаря, госпожице. Благодаря много (ит.). — Б.пр. ↑
- [8] Първата гръцка колония в континентална Италия. — Б.пр. ↑
- [9] Недълбоки пещери с широк вход. — Б.пр. ↑
- [10] Вид ресторант с непринудена атмосфера, в който напитките се сервират в гарафи. — Б.пр. ↑
- [11] Мамка му! (ит.). — Б.пр. ↑
- [12] Персонаж от анимационния филм „Търсенето на Немо“. Характерна черта на Дори е нейната разсеяност. — Б.пр. ↑
- [13] Малък двуцевен еднозаряден пистолет. — Б.пр. ↑
- [14] Казвам се Нереза (фр.). — Б.р. ↑

3

Със зората дойдоха меката, потрепваща светлина и диамантените капки на росата.

Със зората дойде и калистениката.

Аника обичаше калистениката. Упражненията наподобяваха танц, а пъшкането, сумтенето и задъхването — особено тези на Саша — винаги я разсмиваха.

Сойер нарече Дойл „проклет сержант“ и това също я накара да се засмее. Тя вече знаеше, че „проклет“ е ругатня, използвана доста по време на калистениката. Но единствените сержанти, които познаваше, бяха малките раирани рибки, които обичаха да плуват в рифа.

Сравняването на едрият красив Дойл с малка рибка, свряна в коралите, я накара да се засмее наред набиранията си.

— Кое е толкова смешно? — Запотена, с почервеноло от напъване лице, Саша се намръщи, докато се приготвяше да направи набиранията.

— Дойл е проклета риба сержант, така каза Сойер!

— Проклета... — Саша изгледа кръвнишки Дойл, който ѝ правеше знаци да започва. — Ти си риба! — провикна се към него, после промърмори: — Помогни ми, Господи!

Направи едното набиране чисто, второто — сравнително добре, а третото горе-долу, лицето ѝ почервения от усилието и се покри с капки пот. Ръцете ѝ видимо трепереха.

Аника понечи да изръкопляска и Саша изсъска.

— Остава ми още едно. По дяволите!

Аника задържа дъха си, защото Саша изохка, сякаш от ужасна болка, почти изкрещя, но успя да се набере на треперещите си ръце, след което се строполи на земята, като дишаше тежко.

— Справи се добре! — похвали я Дойл. — Има какво да се желае, но си упорита. Утре пробвай да направиш пет.

— Утре ще пробвам да те застрелям!

— На това му викам дух. — Като се наведе, той я вдигна на крака и я избута встрани. — Твой ред е, Гуин.

Райли зае позиция, направи дузина за времето, което бе нужно на Саша да сътвори четири.

— И теб ще застрелям! — изрече мрачно Саша. — Където едно убийство, там и две.

— Ти направи *четири* набирания — напомни й Аника. — В началото не можеше да направиш и едно, но днес направи цели четири.

— Да, да. — Саша въздъхна дълбоко. — Да — повтори по-високо. — А утре ще пробвам пет.

Закусиха и се заеха със сутрешните домакински задължения, които Саша бе записала в новия график. После дойде време да слязат до пристанището.

На Аника й се тичаше. Нямаше търпение да се гмурне в морето. Но й харесваше да гледа как Бран и Саша се държат за ръце, или как Дойл и Райли спорят кой да кара лодката.

Въздухът ухаеше прекрасно, бризът довяваше аромати от морето, цветята, лимоните, тревата. Разходката й даваше възможност да се наслади на градините, на полета на птиците. И да бъде по-дълго време със Сојер.

— Ще правиш ли снимки във водата?

— Да, мисля по въпроса.

— Ако ме научиш да боравя с апарата, може да те снимам. Когато ти правиш снимки, не си на тях.

— Имам няколко селфита. — Той й показа какво е, като протегна ръка и изимитира щракане на фотоапарат.

— О! Това е умно.

— Но не е зле да те науча. Добре е да имаме резервен вариант.

— Тогава аз ще ти помагам да правиш снимки във водата и извън нея. Надявам се, че ще можем да се разходим сред хълмовете. — Тя посочи към планините. — Знам, че Нереза може да е там, че трябва да се бием с нея и че търсенето на звездите е най-важното. Но разходката ще е приятна и интересна. Представи си колко нови неща ще видим!

Той я побутна по рамото със своето — тя вече знаеше, че това е израз на обич — и каза:

— Трябва да виждаме и светлата страна.

— Светлата страна ни помага да се изправим срещу мрака.

— Няма спор.

— В последната битка се боях. Вярвах, че ще спечелим, че ще си свършим работата, но се боях.

Той докосна ръката ѝ със своята — тя знаеше, че това е израз на обич, успокоителен жест.

— Всички се страхуваме, Ани.

Изненадана, тя вдигна очи към него.

— Не си личеше.

— Бояхме се до един — увери я той. — Би било лудост да не се боим. Нали знаеш какво е кураж. — Това не беше въпрос, а заключение, но тя кимна.

— Означава храброст. Да се изправиш срещу мрака.

— Точно така. Да се изправиш срещу мрака, дори когато те е страх.

Тя наклони глава към рамото му, решавайки, че щом той я смята за смела, трябва да е смела докрай.

— Защо си нямаш половинка?

— Тъж... ами много обикалям. Трябваше да положа усилия, за да стигна дотук.

— Но е имало секс?

Той свали шапката си, прокара пръсти през гъстата руса коса със светли кичури, през която и тя искаше да прокара своите. След като отново върна шапката на мястото ѝ, пъкна ръце в джобовете си.

— Виж, ако искаш да научиш повече за тези неща, трябва да говориш с Райли и Саша.

— О, знам за секса. В нашия свят не е много по-различно. Можем да правим секс, когато пожелаем. Това е светлата страна.

Той не се сдържа и се засмя.

— Определено.

— Но след като намерим половинката си и се вреем, вече няма друг. Както при Бран и Саша — има само един.

— Това е хубаво. Повечето хора си мечтаят да е така.

— Значи и при теб е имало секс, но не и половинка?

— Пристигнахме.

Пътят беше станал тесен заради появилите се сгради. Соьер отклони вниманието ѝ от разговора за секса, като ѝ посочи витрина на

магазин.

— О, после може да се върнем тук! Обичам да пазарувам!

— На мен ли го казваш?

Той се ухили, но я прегърна през рамо, за да я отдели от витрината.

— Надясно.

— Виж каква хубава храна!

Торти и кексчета, красиви като бижута, изкушаваха зад стъклото.

— Определено трябва да вземем сладкиши за къщи. Виждаш ли по-надолу? Джелато^[1].

— Какво е това?

— Страхотно е.

— Страхотно — повтори тя, докато вървяха по стръмната тясна улица.

Сойер я хвана за ръката. Магазините още не бяха отворени, но той имаше опит от пазаруването ѝ в Корфу и знаеше, че тя може да хукне импулсивно към тях като териер след катеричка.

— Ще ти купя джелато на връщане.

— Благодаря ти.

— Но сега трябва да отидем право при лодката.

— Това село — хем е голямо, хем е малко. О, там има зеленчуци и плодове! — Тя посочи една сергия. — Виж какви цветове и форми! Не ги познавам всичките. Стават ли за ядене?

— Да. Някои от тях. Други първо трябва да се сготвят.

Аника разглеждаше всичко, поглъщаше всичко. Според него това беше част от чара ѝ. Прокарваше пръсти по стените на сградите, за да усети мазилката, и със сигурност щеше да изтича след една котка, ако той не я беше уловил здраво. Но успя да я отклони, за да не изостават от другите, докато минаваха край хора, седнали на маси пред кафенетата със своите кексчета и силно кафе, покрай скупчените колоритни къщи и хотелите с тенти и чадъри, след което се насочиха към лодките и пристанището.

— Ето там. — Райли посочи една лодка, много подобна на онази, която бяха използвали в Корфу.

„Надуваема с...“ Аника зарови в главата си за името, но накрая се сети. „Твърдо стъклопластово дъно.“

Райли кимна към мършав мъж с много зъби, който вървеше към тях. Изобилието от зъби, оголени в широка усмивка, напомни на Аника за акулите.

— Намерих тази.

Райли избърза напред, поведе оживен разговор на италиански. Аника знаеше част от думите и някои от тях бяха груби.

Саша извади скицника си и започна да рисува пейзажа край пристанището — опънатите тенти, масите, сградите, къщите, скупчени по високите хълмове.

— Той иска повече пари — обясни им Дойл. — Тя му казва по различни начини да върви на майната си.

Очевидно уверен, че Райли ще спечели битката, Дойл скочи в лодката.

— Тя спомена... — Аника затърси думите. — ... задните му части.

Сойер се засмя и я затегли към лодката.

— Просто го нарече „задник“. Това е обида.

— „Задникът“ дава обещания, а после не ги спазва.

— Освен другите си недостатъци.

Райли се върна, а мършавият мъж вече не си показваше толкова много зъбите.

— Фабио, запознай се с моя отбор. Отборе, това е Фабио. Клубът по гмуркане е ей там. Фабио любезно се съгласи да ми помогне с екипировката, но може да ни потрябва помощ.

— Аз ще дойда с вас. Come va^[2], Фабио?

Фабио показа изобилието си от зъби на Сойер.

— Вепе.

— Ще отида с тях. — Бран целуна Саша по челото, отдалечи се със Сойер.

Не се бавиха много. Докараха на количка кислородните бутилки и неопреновите костюми, оборудването, необходимо на хората за оцеляване под водата. Също и охладител, пълен с лед и вода, и дори любимите й плодови сокове, както и кока-кола — тя харесваше и нея.

Докато товареха нещата и ги обезопасяваха, имаше много приказки на италиански, но вече без грубите думи.

И накрая — *най-накрая* — всички бяха на борда, а мършавият Фабио отвърза въжетата, които ги придържаха към пристанището.

Райли потупа периферията на шапката си с два пръста.

— Ciao, Фабио. Копеле... — промърмори под нос.

— „Копеле“ същото ли е като „задник“? — попита Аника.

Райли смъкна леко слънчевите си очила и жълтеникавите ѝ очи се засмяха насреща ѝ.

— Копелето е много голям задник. Приятелката ми Ана-Мария, която не е нито едното, нито другото, казва, че можем да оставяме лодката на кея на водолазния клуб. Така по-лесно ще товарим и разтоварваме.

Райли отиде напред към онова, което наричаха рубка, където Доил разглеждаше копчетата.

— Разбрахме се аз да карам днес, нали?

— Просто ни откарай по-далеч от това копеле.

Но той се отмести, отстъпи ѝ кормилото.

Запльзгаха се по водата почти толкова добре, колкото ако бяха вътре в нея. Доил излезе от рубката и отиде при оборудването.

— Аз нямам нужда от кислородна бутилка — напомни му Аника.

— По-добре използвай същото оборудване като нас.

— Може да попаднем на други водолази — обясни Соьер. — Хората ще забележат, че се гмуркаш без бутилка.

— Значи просто да се преструвам?

— Точно така.

— Мога да го направя.

— Ще плуваме заедно — напомни им Бран, докато Аника се събличаше, за да остане по бански, а Соьер се опитваше да не гледа как го прави. — Макар да е малко вероятно Нереза да ни намери толкова бързо, не бива да рискуваме. Никой да не се отделя от групата. — Той хвърли бърз поглед към Саша.

— Не чувствам нищо. Но нека всички ме държат под око — в случай че получа видение под водата.

— Аз ще те наблюдавам — обеща ѝ Аника.

— Знам.

— Значи, както го правехме досега — Соьер и Аника отпред, Саша и аз след тях, Доил и Райли във фланга. Съгласни?

— Не възразявам. — Соьер вдигна ципа на неопреновия си костюм. — За пръв път ще се гмуркам с русалка. — Той се усмихна широко на Аника. — Не звучи зле.

— Но си остани с крака, красавице — предупреди я Дойл, а Райли обърна лодката към високите отвесни скали.

— Обещавам. Освен ако ни нападнат.

— Като говорим за това, как вървят нещата със стрелите, куршумите и остриетата? — попита Дойл, докато вземаше един харпун.

— Напредвам, но има още работа — отвърна Бран. — Още няколко дни, после ще видим. Засега — да кажем, по един харпун на двойка? В нашата двойка ще го използва Саша, предвид уменията ѝ с арбалета.

Дойл ѝ подаде харпун.

— Ще можеш ли?

Саша го огледа внимателно, провери тежината му.

— Да. Ще се справя.

— Аз не искам харпун — каза бързо Аника.

— Няма проблем, аз ще го взема.

— Сойер, Саша. — Дойл погледна към рубката и Райли. — Ти имаш ли претенции?

— Ще се сменяме. Аз карам лодката, ти вземаш харпуна. Ти караш лодката, аз съм с харпуна.

— Съгласен.

Райли спря лодката, посочи с ръка.

— Първата пещера в днешния списък е на два часа, до входа ѝ има около четири метра под водата. След около дванайсет метра тесният канал преминава в каньон. Не е за новаци.

— Ще се справя — увери я Саша, докато обличаше неопреновия си костюм.

— Ти вече се гмурка в Корфу, така че не си новак. — След като свали дрехите си, Райли също посегна към своя костюм. — Входът е тесен — трябва да влезем един по един — и трудно се забелязва.

— Аз ще го намеря! — Облечена във водолазния си екип, Аника седна отстрани на лодката. После направи това, което искаше най-много в момента — претърколи се заднешком в морето.

Макар че изпитваше желание да продължи да се спуска, веднага изплува на повърхността. Засега ѝ беше достатъчно просто да чувства морето около себе си. Помаха на останалите.

— Дай ни минутка. — На палубата Райли надяваше кислородната бутилка.

Доволна, Аника заплува около лодката и под нея, като се стараеше да не се отдалечава, да бъде нащрек, но се наслаждаваше на чувството, че си е у дома.

Когато отново закръжи, видя Сойер. Той посочи фотоапарата си, затова тя спря и се преобърна с главата надолу, сякаш прави стойка на ръце.

Почувства как Саша влезе във водата, после Бран. Миг по-късно се присъединиха Райли и Дойл. По сигнал на Бран тя смени рязко посоката и се понесе напред.

Но не бързо, напомни си, като плуваше редом до Сойер и се обръщаше към останалите, както би го правила за пасаж риби или русалки като нея.

Край тях минаваха риби и сякаш не ги забелязваха. Тя почувства бавния пулс на морска звезда, която спеше на една скала, чу тихото полюшване на морските треви.

Почувства сърдечния ритъм на Сойер — не толкова бавен както на морската звезда, но стабилен и спокоен. Движенията му и тези на останалите достигаха до нея като шепот.

Още по-дълбоко видя входа, направи знак, но осъзна, че останалите не го виждат. Затова отново направи знак и продължи да се спуска. Изчака останалите, преди да се плъзне в пещерата.

Безстрашна, помисли си Сойер. Във водата тя беше безстрашна. И невероятно грациозна. Движеше се през тесния канал плавно като самата вода. Стените се стесниха, едва можеше да се мине, светлината стана мътна. В това тясно пространство с мътна светлина тя се обърна и заплува обратно. Макар да не виждаше лицето ѝ, Сойер знаеше, че се усмихва, вероятно ги брой, след което отново се обърна и продължи напред.

Той зърна змиорка, сгушена в пукнатина в скалата, и се помоли да си остане там. Не беше любител на змиите и подобните им.

Стените се разшириха, появи се каньонът. Тук беше малко по-светло. Високо горе той видя отвори в скалата, от които проникваше светлина.

Шестимата се пръснаха, двама по двама, за да търсят. „Повнимателно!“ — помисли си той, надявайки се, че Саша ще почувства

нещо, както бе направила с Огнената звезда. Огледа се за нещо необичайно: скално образуване, промяна във водата или проблясване на светлина.

Едва не изпадна в паника, когато изгуби Аника от поглед. Завъртя се бързо. Извади ножа си, зачука с дръжката по скалата, за да привлече вниманието на останалите. После я видя да се появява от тъмнината отдолу.

Тя го хвана бързо за ръцете и ги стисна, за да го успокои.

Доыл им направи знак, че е време да излизат. Аника отново улови Соьер за ръката, затегли го към канала и се плъзна вътре пред него.

Когато той се изтегли в лодката, тя вече сваляше маската си.

— Сърцето ти биеше толкова бързо!

— Какво?

— В каньона, накрая, биеше. — Тя потупа своето. — Защо?

— Не можех да те открия.

— Бях точно под теб. Малко по-дълбоко, за да огледам. Виждах те през цялото време.

— Аз не те виждах. *Ние* не те виждахме — поправи се той.

— О... — Тя откачи бутилката си. — Забравих. Забравих, че ти не виждаш като мен във водата. Съжалявам.

— За какво съжаляваш? — Райли се изтегли в лодката.

— Слязох по-дълбоко и не бях наблизко. Съжалявам. Няма да се повтори. Виждах всички ви, но забравих, че вие не виждате като мен във водата. Накарах сърцето на Соьер да забие по-бързо.

Райли се усмихна над рамото на Аника, докато ѝ помагаше да свали бутилките.

— Бас държа, че не му е за първи път.

— Странно. Как така знаеше как бие сърцето ми, когато аз дори не те виждах?

— Почувствах го. Във водата мога да... Не е същото като да почувствам ръката ти — каза тя и взе неговата. — Но го усещам.

— Интересно. — Бран ѝ хвърли бърз поглед и отвори охладителя. — Можеш да почувстваш сърдечния ритъм на живите същества, когато си във водата?

— Да. Може би *усещам* е по-точната дума?

— И виждаш много по-далеч от нас — продължи Бран.

— Забравих за това. Аз можех да почувствам, да усетя сърцето на Саша онзи ден в Корфу, знаех къде да я търся. И я видях. Краката ми не бяха достатъчно бързи, затова трябваше да ги сменя.

— Но дори с краката можеше да чувстваш и виждаш? — Райли си взе една кока-кола, а на Саша подхвърли сок.

— Във водата мога. Сърдиш ли ми се? — попита тя Соьер.

— Не. Не, не ти се сърдя. Просто ме изплаши. Не забравяй, че сме екип.

Тя седна до него и отпусна глава на рамото му.

— Няма да забравям.

— Хубаво. Ти как се чувстваше, Саша?

— Добре — не мога да кажа, че ми харесва да плувам в такива тесни пещери, но бях добре. Само че не долових нищо, за разлика от Аника.

— Да я зачеркнем. — Райли приглади гъстата си коса, за да изтръска водата от нея. — И да поемаме към следващата. Днес трябва да огледаме три. Всичките са в този район. Чакаат ни и още на източния бряг, после на юг. Но днес ще отметнем три.

Соьер си помисли, че Аника би могла да се гмурка цял ден, както и цяла нощ, но на останалите им стигаха пет часа под водата и на лодката, само с кратко прекъсване за бърз обяд.

Не откриха нищо, освен красотата на морския свят, скални формации, а в една пещера — грубо изрязано сърце в скалата с имената Грета и Франц в него и датата „15/8/05“.

Той се надяваше Грета и Франц да са останали заедно и да живеят щастливо в малка ферма край Рейн.

Не беше очаквал да попаднат на звездата още първия ден — едва ли и другите от екипа се надяваха на такъв късмет. Подобно начинание изискваше време, усилия, пот и поемане на рискове.

А когато са замесени и богове — и кръв.

Но трябваше да направят необходимото и днес го бяха сторили. Най-хубавото бе, че не попаднаха на никой от слугите на Нереза. Всеки ден, в който не се проливаше кръв, за него бе добър.

Щом оставиха лодката на кея и върнаха кислородните бутилки, той надяна раницата си. Чакаше ги доста ходене пеш, но в къщата

щеше да има бира.

— Сега можем да пазаруваме — обяви бодро Аника.

Останалите петима я изгледаха като по команда.

— Пълно е с магазини и хубави неща! А и Сойер обеща да ми купи от „страхотното“.

— На мен по бира ми звучи страхотно — каза Дойл.

— Тя има предвид джелато. — Отново очарован, напук на здравия разум, Сойер намести раницата. — Никога не забравя нищо.

— „Джелатото“ не звучи лошо — реши Райли.

— А на мен ми трябва още един бански. Имам само един.

Райли повдигна вежди.

— При това доста оскъден.

— Но носен много грациозно — отбеляза Дойл и накара Аника да се усмихне.

— Мисля, че джелатото е чудесна идея. — Прибрала влажната си коса в конска опашка, Саша огледа пристанището. — Бас държа, че ще го намерим лесно и че ни е на път.

— Хайде тогава. — Бран я улови за ръката.

След пет минути, през които държаха Аника по-далеч от витрините и лъскавите предмети, те се сблъскаха с твърдата ѝ решимост.

— В този магазин продават бански. Трябва ми един.

— Иди с нея, Сойер.

— А, не! — Той поклати глава със същата твърда категоричност. — Това са женски работи, Райли.

— Сойер е прав. — Бран го потупа солидарно по рамото. — Нека жените се заемат с това, ние тримата ще сме ей там. — Той показа с ръка. — Можем да си вземем бира.

— Отивам с тях. — Райли пристъпи към мъжката групичка.

— Чакайте малко... — поде Саша.

— Ще разбере какви са съставките за белини^[3]. Определено се нуждаем от белини.

— Белини. — Саша въздъхна, погледна към магазина, представяйки си хаотичното пазаруване вътре. — Е, добре, Аника, ще дойда с теб, но ми обещавай, че няма да мериш всичко. Само бански.

— Обещавам. После ще си вземем страхотно джелато. — Тя се втурна в магазина.

— Дано белините си струва жертвата — промърмори Саша и последва Аника.

Тя намери прекрасен бански на червени цветя и яркозелен плажен шал — ефирен като въздух, както отбеляза Саша, и обувки с красиви морски миди, които бяха много изрязани. С помощта на Саша тя купи всичко, както и още един плажен шал на сини вълни върху бял фон за Саша.

— За теб. — Подаде ѝ малката торба. — Благодаря ти за помощта.

— О, не, Аника, няма нужда да ми купуваш нищо.

— Но тя е за теб! — Аника пъкна твърдо торбата в ръцете на Саша. — Синьото е като очите ти. Това е подарък, доставя ми удоволствие да подарявам.

— Благодаря ти. Красив е. Време е да тръгваме. Не забравяй, че трябва да носим всичко това.

— Хубавите неща не тежат много.

Саша си помисли, че чифт оскъдни бикини няма как да тежат много, но избута Аника навън от магазина.

— Ето ги. — Тя внимаваше да държи Аника здраво за лакътя, докато вървяха към мястото, където останалите разпределяха бутилки по раниците.

— Ти няма да носиш нищо — обърна се Райли към Саша, докато вдигаше пълната си раница. — Така е честно.

— Аз мога да нося още нещо. — Аника се обърна с гръб към тях, предлагайки раницата си. — Не е тежка.

Дойл пъкна вътре две бутилки италианска бира.

— Стига ти толкова. Ние ще носим останалото.

— Това е джелато! — Аника се втурна нагоре по стръмната улица, сякаш новите ѝ сандали имаха криле.

Беше повела оживен разговор с двойка американски туристи, когато останалите я настигнаха.

— Джесика обича шоколад, но Марк предпочита с шамфъстък. Това е вид ядка.

— Ясно. Как сте? — Райли направи знак на Сојер да отведе Аника и се зае да разсейва двойката с общи приказки, докато двамата се отдалечаваха.

— Бяха много мили, но не знаех кого да послушам — Джесика или Марк. А и има толкова различни цветове!

— Избери си два — предложи Сойер и очите ѝ се разшириха.

— Може ли?

— Две различни топки във фунийка.

— Две различни топки във фунийка — повтори тя. — Ти кое избираш?

— Ти избери първа. Няма да сбъркаш.

— Мисля... да взема розовото и... от това, зеленото? Ще си отиват. Като цвете.

— Ягода и мента. Хубава комбинация. Аз черпя — каза той на останалите.

Когато, дори след като беше платил, Аника все още продължаваше да се възхищава на фунийката си, той ѝ показа как да яде джелатото.

Тя го близна деликатно, после още веднъж.

— О! Все едно ядеш радост!

Странно, помисли си Сойер, докато вървяха с раниците, торбите и фунийките — тя го караше да се чувства като герой, задето ѝ бе показал как да яде „радост“.

Затова изкачването по стръмния път беше леко.

На връщане се пръснаха. И понеже Сойер вървеше бързо, успя да се докопа до душа преди Дойл. Отми солта, морето, потта, почувства се блажено и изпи половин бира под душа.

Когато излезе от банята, чу смях от кухнята. И макар той да го изкуши, реши, че е по-разумно да поддържа известна дистанция между себе си и Аника.

Коефициентът му на копнеж по нея продължаваше да се покачва, без значение колко се стараете да го потисне.

Взе останалата бира отвън, издърпа един шезлонг под сянката и се настани в него с таблета си. Трябваше да изпрати имейли на близките си, да ги информира как вървят нещата. И може би да прочете една-две глави от някоя от книгите, които бе свалил.

Написа набързо имейлите, обеща да изпрати снимки. Каза си, че ще почете или подремне един час, а после ще направи проучване.

Райли го водеше в това отношение, но той също имаше контакти.

И тогава излезе тя, русалката, в една от своите ефирни, прозрачни рокли, с разпусната коса, леко къдрава заради времето, в което бе стояла на плитка. Носеше табла с високи чаши, пълни с пенлива течност в прасковен цвят.

— Райли каза, че е време за белини. — Тя остави таблата на масата, избра две чаши. — Тя го направи, а ние го опитахме — Саша и аз. — Подаде му чашата, седна на тревата, подвила великолепните си крака. — Също като джелатото е — все едно пиеш радост.

Той отпи, за да ѝ достави удоволствие.

— Оригинално. Хубаво. Хубаво и оригинално.

— Саша каза, че шампанското го е измислил — създал — един монах. И каза, че е все едно пиеш звезди^[4].

— Чувал съм този израз.

— Звездите означават красота и светлина — за всички светове. Нереза няма да ги изпие.

— Дяволски си права! — Соьер се надигна, чукна се с нея.

— Дяволски права.

Саша и Бран излязоха с питиетата, избраха си друга сянка. Саша носеше скицника си. Райли се настани на слънце с едно белини и с таблет, също като Соьер. Дойл дойде последен, изгледа подозрително белините, сви рамене и си взе едно. Той също избра слънцето.

— Обичам да сме заедно — промърмори Аника. — Дори малко разделени както сега, но заедно. Това ще ми липсва, всички ще ми липсват, когато върнем звездите на Стъкления остров.

— Ще си организираме събиране.

— Събиране?

— Това е когато хора, които са били заедно и после поемат в различни посоки, се събират отново, за да празнуват. За една вечер или няколко дни.

— Събиране. — Тя си помисли, че тази ще е сред новите ѝ любимии думи. — Ти ще дойдеш ли?

— Разбира се. Бас държа, че Бран може да го организира — на някое закътано място, близо до морето. Ще хапваме джелато и ще пием белини.

— И пица.

— Това се разбира от само себе си. — Той не се сдържа и я погали по косата. — Ще сложим край на Нереза, но не и на дружбата

ни.

[1] Вид сладолед, който се прави основно с мляко и с по-малко сметана и жълтъци. — Б.пр. ↑

[2] Как си? (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Коктейл от пенливо вино и прасковено пюре. — Б.пр. ↑

[4] Думи, които се приписват на Дом Периньон, създателя на шампанското. — Б.пр. ↑

4

В полунощ, твърде заинтригуван, за да устои, Малмон изучаваше къщата, отговаряща на адреса върху картичката, която му бе дала Нереза. Вече бе накарал един от хората си да я снима по-рано през деня и бе наредил на друг да открие всичко, което може, за жената.

Едновременно се ядоса и заинтригува, когато неговият човек не успя да намери абсолютно нищо.

Но къщата ѝ отива, помисли си сега. Докато я оглеждаше през опушеното стъкло на лимузината си, лесно можеше да си представи жената вътре. Старата сграда излъчваше призрачна елегантност със своите каменни форми, дърветата стражи и водоливниците, накацали по стрехите.

Също като неговата, и тази къща бе разположена встрани от пътя, зад висока порта. Понрави му се желанието за уединение, възможността да си го осигуриш.

Какво би могла да му предложи тя? Трябваше да разбере.

Нареди на шофьора да спре пред портата и не се изненада особено, когато тя веднага се отвори. Слезе от колата уверено — солиден мъж в костюм по поръчка, който смяташе, че вече е видял и направил всичко на този свят.

Широката арковидна входна врата се отвори, докато я приближаваше. Мъж с бледо лице и тъмни очи го посрещна мълчаливо.

Малмон пристъпи във фойе, осветено от дузина свещи. Бледият мъж затвори тежката врата под трепкащата им светлина. Сърцето на Малмон заби учестено.

— Господарката ви очаква.

Гласът на мъжа стържеше като шкурка, като гущеров език върху плът. Малмон го последва нагоре по стълбите — още свещи и големи каменни саксии, пълни с лилии, които бяха толкова червени, че изглеждаха почти черни под светлината на свещите. От аромата им главата му се замая.

Влезе в обширна дневна, където Нереза седеше в стол с орнаменти, който приличаше на трон и проблясваше в златисто. В горната част на издигащата се зад нея облегалка бяха гравирани две преплетени змии.

Тя беше облечена в същото червено като цветята — толкова наситено, че изглеждаше почти черно. На ушите си носеше рубинени обеци, които приличаха на тлъсти капки кръв, стичащи се по раменете ѝ.

Някаква странна птица — нито врана, нито кукумявка, а по-скоро необичайна комбинация от двете — беше кацнала на широката странична облегалка на стола.

Красотата на Нереза го порази като гръм — едновременно неустойима и ужасяваща. В същия миг той я пожела.

Тя се усмихна, сякаш знаеше.

— Радвам се, че дойде. Остави ни — каза тя на слугата, а тъмните ѝ очи не се отделяха от лицето на Малмон. Стана — шумоленето на роклята ѝ беше като пърхане на пеперудени крилца — и се упъти грациозно към една гарафа. Наля тъмночервена течност в две чаши. — Питие. За новото приятелство.

Гърлото му бе пресъхнало, пулсът му препускаше. Положи усилия гласът му да прозвучи равно, нехайно.

— Приятели ли сме?

— Вече имаме доста общи неща помежду си и ще станат повече. — Тя го наблюдаваше над ръба на чашата си, докато отпиваше. — Ти дойде, защото се чудиш, а сега в живота ти няма много чудеса. И ще останеш, защото ще знаеш и ще искаш.

Уханието ѝ сякаш се увиваше около него, караше го да си мисли за тъмни и забранени неща.

— Какво ще знам? Какво ще искам?

— Ще знаеш каквото ти кажа. А после ще ми кажеш какво искаш. Ти избираш. — Но очите ѝ казваха, че тя вече е сигурна в избора му. — Да поседнем?

Тя не се върна на стола, който напомняше на трон. Премести се на извит диван за двама и зачака той да отиде при нея. Тогава каза:

— Трите звезди.

— Ти вярваш, че съществуват.

— Знам, че съществуват. Първата, Огнената звезда, беше намерена преди дни в подводна пещера в Корфу.

Интересът му се изостри, но изпита и леко раздразнение. Мрежата му от информатори би трябвало да му доложи за това. Ако беше истина.

— При теб ли е?

Нещо тъмно и много по-ужасно от красотата ѝ се появи и потъна в очите ѝ.

— Ако я имах, нямаше да се нуждая от теб. Казах ти, че шестима души стоят на пътя ми. Те намериха звездата, държат я и не мога да се добера до нея, все още. Сега те търсят следващата, а аз търся тях. Аз... подцених находчивостта им. Няма да се повтори.

Той се усмихна, решавайки, че е взел надмощие:

— Нуждаеш се от помощта ми.

— От твоите умения и жажда, обединени с моите. Оказа се, че само силата не е достатъчна. Необходими са хитрост и човешка амбиция.

— Човешка?

Тя не му отговори. Отново отпи от виното, което бе замаяло главата му, също както аромата на лилиите.

— Познаваш двама от шестимата.

— Така ли?

— Райли Гуин.

— А, да. — Малмон изви кисело устни при произнасянето на името ѝ. — Познавам доктор Гуин. Умна, изобретателна жена.

— Тя е повече от това. Сойер Кинг. Виждам, че не ти е любимец.

— Той има нещо, което искам, но още не съм успял да взема.

— Компасът. Може да е твой. На мен не ми трябва.

Очарован, Малмон се приведе към нея.

— Знаеш за него и силата му?

— Докато притежава компаса, Кинг може да пътува през времето и пространството. Затова ти искаш да го имаш.

— Ще го имам. Въпрос на време. По един или друг начин ще взема онова, което искам.

— Както и аз. С тези двамата има още четирима. Никой от шестимата не е това, което изглежда. Ако решиш да приемеш предложението ми, ще ти покажа какви са, какво притежават. И

всичко, което са и което притежават, може да бъде твое. Аз искам само звездите.

Компасът. Той копнееше за него, при това повече от преди, защото не бе успял... да го получи.

Тя пък явно копнееше за звездите, така че можеше да сключат сделка.

— Ако, както казваш, звездите съществуват, шестима души не струват колкото тях — каквото и да са или да притежават.

— Пазителите — тези шестимата — не са единственото, което ще ти дам. Предложението за пари е твърде обикновено за теб и мен, Андре, макар че мога да ти дам несметно богатство. Можеш да избереш него, но аз мисля, че ще направиш друг избор.

— Какво друго има за избиране?

Тя вдигна ръка и в нея се появи прозрачно стъклено кълбо.

— Ясновидски номера?

— Погледни и ще видиш. — От гласа ѝ по кожата му пробягаха ледени тръпки. — Погледни в Кристалната топка и виж сам.

— Има нещо във виното — промърмори той, докато в стъклото се завихряха облаци и вода.

— Разбира се. Само за да ти помогне да забравиш за срещата ни, в случай че решиш да ми откажеш. — Освен това, помисли си тя, за да го направи — подобно на слугата му — податлив на внушение.

Ако Малмон я разочароваше, тя щеше да му внуши да се върне у дома, да вземе оръжието, което сега държи на кръста си, да го пхне в устата си и да дръпне спусъка.

Откажеше ли ѝ, повече нямаше да ѝ е нужен.

— Погледни и виж — повтори. — Виж шестимата. Пазителите на звездите. Враговете на Нереза. Виж ги, виж какво представляват.

Той видя Райли да стои под светлината на пълна луна, видя я да се превръща във вълк, който отметна назад глава и зави, преди да се шмугне в сенките.

Видя как Сойер държи компаса и изчезва в златиста светлина, а се появява в друга.

Видя мъж, който държи светкавица в ръцете си, жена, която говори за видения и предстоящи събития. Друг мъж, прободен с меч, който се връща към живота и оздравява напълно.

И жената, красавицата, която се гмурва в нощното море и вдига над водата обсипана със скъпоценни камъни опашка.

— Ти виждаш истината. — Нереза заговори тихо, като гледаше замаяния и изумен израз в очите му. — Можеш да притежаваш всичко, което имат те. Да правиш с него каквото пожелаеш. Помисли си как ще преследваш вълчицата, удоволствието от лова. Помисли си какво ще е да притежаваш русалка. Или да имаш компаса. Да използваш магьосника и ясновидката за собствените си цели. Или да ги унищожиш. Голяма тръпка е да унищожиш подобни създания. Ти избираш. Робство или унищожение. А безсмъртният?

Тя се усмихна, когато той я погледна отново, когато видя онова, което очакваше да прочете на лицето му — жаждата за вечен живот.

— Това може да е твое.

— Безсмъртието.

— Като възнаграждение, ако решиш. Мога да ти го дам.

— Как? Как ще ми дадеш безсмъртие?

— Аз съм Нереза.

— Името на богинята, която е проклела Трите звезди.

Тя се изправи, вдигна нагоре ръце. Светлината от свещите се превърна в огнена стена. Гласът ѝ проехтя гръмовно и го накара да падне на колене.

— Аз съм Нереза! Богинята на мрака!

Странната птица нададе вик, почти човешки, и връхлетя върху Малмон. Той усети бързо убождане в гърлото, но не издаде звук. Трепереше от страхопочитание, от плътски копнеж.

— Откажи ми и никога повече няма да видиш тези чудеса. Или приеми предложението ми и избери възнаграждението си. Богатство? Власт? Вечен живот?

— Живот! Дай ми безсмъртие!

— Дай ми звездите и е твое.

Огнят утихна и отново се превърна в светлина от свещи. Тя седна. Подаде му лист хартия и сребърно перо.

— Договор между нас двамата.

Ръцете му трепереха от страх и възбуда. Беше забравил какво е да се вълнуваш толкова. За да се успокои, пресуши виното в чашата и пое перото.

— Написан е на латински.

— Да. Мъртъв език за безсмъртие.

Малмон можеше да чете на латински, както и на гръцки, арабски, арамейски. Но сърцето му биеше силно, докато превеждаше. Нуждаеше се от още време. Още една нощ да помисли, да успокои нервите си.

Тя стана, прокара ръце по тялото си и роклята ѝ се свлече, оставяйки я гола, великолепна.

Похотта надви над нервите.

— Щом го подпишеш, ще го подпечатаме. Отдавна не съм имала мъж в леглото си. Мъж, който си заслужава.

Той можеше да обладае богиня, да получи безсмъртие, да притежава всичко, което бе видял в стъкленото кълбо.

Надраска името си, тя написа своето. Той видя как имената кървят и прогарят пергамента.

После тя го улови за ръката.

— Ела с мен — ще бъдем заедно, докато дойде светлината.

Нереза го изцеди докрай с ненаситен глад, който той едва успя да задоволи. Тъй като го хареса в леглото, тя реши, че ще го използва отново.

Когато той заспа, тя се усмихна в тъмното.

Мъжете от всички светове, от всякаква порода, от всякакъв вид за нея бяха семпли създания. Може и да бяха по-бързи и кръвожадни, когато ставаше дума за битки и насилие, но жените си оставаха по-предпазливи и по-умни.

Освен това мъжът винаги щеше да е подвластен на секса. На предложението за секс, на акта, на нуждата от него.

Тя трябваше само да предложи това на Малмон, когато се поколеба, и той бе подписал договора със собствената си кръв. Сега тази кръв го изгаряше и обвързваше.

Сега той ѝ принадлежеше. А щом ѝ помогнеше да вземе звездите, щом тя му дадеше избраното от него безсмъртие, той щеше да ѝ принадлежи — ако не ѝ омръзнеше — вечно.

Аника не успя да заспи, затова слезе безшумно долу. Видя светлина под вратата на стаята, в която спеше Сойер, и закопня да

влезе. Да поседи и да поговори с него или — още по-добре — да полежи в леглото с него, кротка и топла.

Но знаеше, че когато вратите са затворени, хората обикновено искат да са сами.

Излезе в градината и се загледа в цветята, в стръмния път, по който пеещата жена беше бутала количката с бебето си, премести поглед към морето.

Тук-там по склона и в подножието му проблясваха светлини. Тя чу съвсем слаба музика и се зачуди дали някой не танцува на нея.

Над главата ѝ, над индиговото море, луната изтъняваше все повече. Когато Аника беше малка, майка ѝ бе разказвала как небесните феи се хранят с лунна светлина, докато се заситят, а после я издишват. Затова луната се променя.

Хубава история, помисли си тя сега, измислена да премахва детските страхове. Помисли и за семейството си — дали спяха? Знаеше, че се гордееха, когато тя бе избрана да търси звездите. Вярваха в нея, надяваха се да успее.

Затова тя не можеше, нямаше да ги разочарова.

Майка ѝ щеше да разбере мечтите ѝ, копнежа ѝ, любовта ѝ и щеше да ѝ предложи успокоение, когато се прибере у дома. Но тя нямаше да плаче дълго, обеща си Аника. Щеше да е направила каквото се очаква от нея — да намери и върне Трите звезди на Стъкления остров. И щеше да е прекарала вълшебни мигове с приятелите си, които бяха семейството ѝ в този свят.

Щеше да има спомени с тях, със Соьер, който беше и щеше да си остане единствената ѝ любов.

Но тя можеше да си пожелае нещо — когато желанията не вредят никому, те не са грешни. Затова избра най-ярката звезда и си намисли едно: преди да изпълни дълга си, преди да се завърне у дома завинаги, да е познала любовта на Соьер и той да е познал нейната. А любовта щеше да донесе радост и на двамата.

Желанието се настани кротко в сърцето ѝ и го успокои. И тогава Аника чу въздишките. Идваха някъде отдалеч, като музика. Като дихание във въздуха, но въпреки това накараха кожата ѝ да настръхне.

Тя пристъпи напред, сякаш да се доближи до този шепот. И чу нещо друго.

Стъпки, шумолене в сенките. Обърна се рязко към звука, пригответи се за бой.

— Спокойно, красавице. Аз съм, Дойл.

— О! — Тя се изправи, тъй като бе приклепнала, и отпусна юмруци. — Мислех, че спиш.

— Последна обиколка на района.

Преди той да излезе на светло, Аника чу острия звук от плъзгането на меча в ножницата му.

— Не можеш да заспиш? — попита той, докато се изкачваше по стълбите към нея.

— Не още. Чу ли въздишките?

— Не. — Очите му бяха остри като меча му. — Кога?

— Ей сега, преди малко. Като шумолене на листа, но не беше това. Не беше. Идваше от водата и... не знам.

— Всяко нещо има скрит смисъл. — Той постави ръка на рамото й. — Обзалагам се, че пак ще ги чуеш.

Вдигна поглед, когато горе се отвори врата. Аника също погледна, щом чу гласове — на Саша и Бран.

— Просто имам нужда от малко въздух.

Загрижена, Аника излезе напред и видя Саша, която се бе облегла на парапета на терасата. Бран бе поставил ръце на раменете й.

— Саша? Зле ли ти е?

— Не. Не ми е зле.

— Сънува — обясни Бран. — Тежък сън. Трябва да го разкаже на всички. По-добре събудете и останалите. Ще слезем при вас, щом тя се поуспокои.

— Ще извикам Сойер.

Аника изтича в къщата право към вратата на спалнята му. В бързината забрави да почука и просто нахлу в стаята.

Той седеше в леглото с кръстосани крака, разтворени пред него карти и книги и компас в ръката.

— Какво има? — С бързо движение се претърколи от леглото, грабна пистолета от масата. — Нереза!

— Не, не. Саша. Имала е сън. Бран казва, че трябва да ни го разкаже.

— Божичко! — Той потърка лицето си със свободната ръка и остави бавно оръжието. — Ясно.

— Ти плуваше ли? Мога да плувам с теб.

— Да плувам? Не, работих върху нещо.

— Защо си по бански?

Той погледна към боксерките си, смути се абсурдно много.

— Това не е... това е нещо друго. Дай ми минутка и ще сляза. Тъъ, помниш ли как се прави чай?

— Слънчев чай? Но сега е нощ.

— Не, горещ чай.

— Да! С вряла вода от чайника.

— Защо не отидеш да направиш чай? На Саша ще й дойде добре.

— Веднага ще го приготвя.

Тя излезе забързано, оставяйки вратата отворена. Той я затвори, въздъхна дълбоко. Първо му бе изкарала ума, като се втурна така и го накара да си помисли, че ги е нападнала Нереза със своите цербери. После сърцето му бе слязло в петите заради начина, по който стоеше пред него в това прозирно бяло нещо.

Трябваше да й каже да се преоблече, помисли си, докато нахлузваше джинсите си. Ала знаеше, че каквото и да носи Аника, колкото и да е дебело, то няма да премахне вълнението, което тя предизвикваше у него.

Вече е твърде късно, реши той, облече риза и отиде да се увери, че тя няма да подпали къщата, докато приготвя чая.

Тя обаче се справяше добре, а Дойл се бе облегал на масата и я наблюдаваше.

Начинът, по който Дойл я наблюдаваше, го подразни.

Раздразнен бе и че го откъсват от работата му тъкмо когато беше решил да спре и да поспи. Сега пак щяха да провеждат племенен съвет, а Аника щеше да се разхожда наоколо в това бяло нещо, подчертаващо всяка линия и извивка на тялото й.

След малко се появи Райли, която изглеждаше няколко степени по-раздразнена от него. Странно, но по някаква причина това му помогна да се успокои.

— Тъкмо се бях унесла и Черния рицар идва и чука на вратата ми. Къде е кафето?

— Приготвям чай — бодро я осведоми Аника.

— Чаят е за болни от грип! За среднощна оперативка ни трябва кафе или пиячка.

— И аз ще пия кафе — присъедини се Дойл.

— Значи никой от вас не иска да спи, когато свършим?

Райли хвърли бърз поглед на Соьер, докато вземаше две порцеланови чаши.

— Кафето не ти е виновно, че не можеш да спиш.

Раздразнението ѝ изчезна, когато Саша и Бран влязоха в кухнята.

— Здравей. Добре ли си?

— Да, да. Съжалявам, че ви вдигам от леглата, но аз... ние мислим, че е важно.

— Само Райли спеше. — Аника внимателно изля връщата вода в чайника. — Соьер работеше, а Дойл и аз бяхме навън.

— Ти и Дойл. И какво правехте? — поиска да знае Соьер, преди да успее да се спре.

— Разговаряхме — отвърна нехайно Дойл и издърпа един стол от масата. — Трябва да седнеш — подкани Саша.

— Да, благодаря. Беше изтощително.

— Ако пак си сънувала как се гмуркаш без кислородна бутилка, ще взема да те вържа. — Райли постави шумно чаша пред Дойл, седна със своята.

— Не, не е това.

Аника донесе чаши, чайника и малката цедка за листата.

— Трябва да постои още малко. Да се... натисне.

— Накисне — помогна ѝ Соьер.

— Да се накисне. После ще ви наляя.

— Благодаря ти, Аника. Така. — Саша си пое дъх. — Имаше стая, осветена от свещи, стотици свещи. Мебелите бяха старинни, луксозни и европейски. Освен стола. Столът на Нереза — който прилича на трон и в който я видях да седи в пещерата.

— Но не е било в пещерата — подкани я нетърпеливо Райли.

— Не. Не, сигурна съм, че не беше. Имаше прозорци с изящни орнаменти, през тях видях нещо като градина, по-голямата ѝ част беше в сянка. Дървета. Нереза седеше в стола, а една странна черна птица бе кацнала на страничната облегалка. Не като онези, които ни нападаха. По-малка, но в нея имаше нещо смъртоносно. Очите ѝ бяха като на

гущер. Имаше и един мъж — той беше смъртен. Около четирийсетгодишен. Привлекателен, в тъмен костюм.

Саша направи пауза, приглади косата си, разрошена от съня.

— Нереза стана, наля нещо във винени чаши, но знам, че не беше вино. Дори в съня си можех да го помириша — кръв и пушек и нещо сладникаво. Но той пи от него.

Саша потрепери. Аника веднага скочи, наля вода през малката цедка.

— Имаш нужда от чай.

— Още ми е студено. Още усещам миризмата на онова, което му даде тя. — Саша прие чашата с благодарност, обгърна я с длани, за да ги стопли. — Не можех да чуя какво си говорят — беше като бръмчене на насекоми. Но тя му показа Кристалната топка и видях в нея всички нас — ясно, както ви виждам сега. Райли, която се превръща във вълк под пълната луна. Аника — с опашка на русалка, проблясваща на слънцето. Бран — със светкавица в ръцете. Дойл, който се завръща от света на мъртвите. Сойер — с компаса. И аз как ходя насън. Тя знае всичко за нас, а сега и той го знае. Страхът ме стисна за гърлото като ръка. Издигнаха се пламъци навсякъде. Виждах през тях, виждах и двамата, но огънят не излъчваше топлина. Гореше студено. Искях да се измъкна, да се махна оттам. Не можех. Птицата изпищя и полетя към мъжа. Прониза гърлото му с клюна си.

Саша докосна отстрани шията си с пръсти.

— Той дори не мигна. Просто гледаше втренчено Нереза. Усещах плътското му желание, алчността му. Не помръдна дори когато тя извади змия, сребърна змия, която задържа върху раната му.

— Бил е в транс — каза Бран.

— Така изглежда. Змията пи от кръвта. Съскаше, виеше се около пръста на Нереза и пиеше от кръвта. Мъжът я взе от нея и я използва като писалка — притисна главата и зъбите ѝ към нещо като пергамент.

Саша отпи от чая, за да се успокои.

— След това Нереза се изправи, дрехите ѝ се свлякоха от тялото. Той я желаше безумно. Знам, че написа името си — не видях какво надраска, но знам, че беше името му. То прогори пергамента, изплю кръв и пушек. Кръвта почерня като пушека, пушекът беше червен като кръвта. После...

Тя притвори за миг очи, отпи бавно от чая.

— После пушекът се нави на кълбо като змията и се плъзна в раната на гърлото му. Той издаде страховит звук, тялото му потрепери, изви се по невъзможен начин и стаята се разтреса толкова силно, че аз паднах. Но той продължаваше да седи. Тя се наведе към него, облиза кръвта от гърлото му. Раната се затвори — остана белег, но се затвори. И затвори каквото бе влязло в него. Тя има знак тук. — Саша допря ръка до сърцето си. — Символ в тъмночервено. Прилеп с глава на змия. Кълна се, че помръдна, когато тя извеждаше мъжа от стаята, че разпери криле. Полетя над главата ми, изкрещя името ми, спусна се към мен. И се събудих.

Райли посегна и я хвана за ръката.

— По-добре пийни нещо по-силно.

— Не, чайт е достатъчен. Тя не знаеше какво съм видяла — сигурна съм в това. Беше толкова заета с мъжа, с онова, което искаше от него, и онова, което възнамеряваше да му направи, че изобщо не ме усети. А мъжът... той беше омаян — в пълния смисъл на думата.

— Значи мъж? — зачуди се Соьер. — При това смъртен?

Саша отново потрепери.

— Не мисля, че беше точно смъртен, когато тя приключи с него.

— Ясно. — Соьер кимна разбиращо. — Очевидно са сключили някаква сделка. Подписали са договор.

— Тя му е показала кои сме и какви сме — продължи Дойл. — Един смъртен може да пътува незабелязано. Шпионин?

— Или друг вид оръжие. — Бран плъзна длан по ръката на Саша, наля още чай в чашата ѝ. — Както предсказа Саша.

— Тя му е направила магия — промърмори Аника. — Ако е невинен, трябва да му помогнем. Можеш ли да развалиш това, което му е направила?

— Не мога да кажа — отвърна Бран. — Не знам какво е използвала Нереза.

— Най-напред трябва да разберем кой е той. Ще го разпознаеш ли, ако го видиш отново? — обърна се Соьер към Саша.

— И още как!

— Можеш ли да го нарисуваш? — попита Райли. — Ако направиш ясна скица, ще се обадя тук-там. Имам познати, които могат да организират разпознаване по рисунка. Току-виж ни излязъл късметът.

— Мога да го нарисувам — и него, и птицата, и стаята — всичко. Повярвайте ми, запечатало се е в главата ми.

— Ще ти донеса скицника.

Когато Сойер понечи да стане, Бран махна с ръка. Скицникът и моливите на Саша се появиха на масата.

— Пести време.

— Да, така е. — Сойер отново седна.

— Той изглеждаше преуспял, изискан. — Вече поуспокоена, Саша се залови да скицира. — Не бих го нарекла *невинен*, макар че Аника е права, че е възможно и да е. Около метър и осемдесет, с атлетична фигура. Не като Дойл, но в добра форма. Още преди да пие от виното, в него имаше някакво напрежение, известна пресметливост в студения му поглед... Скулест, с квадратна челюст, прав нос, ясно очертана уста. Чуплива коса.

Още преди да довърши, Райли вдигна очи от скицата, срещна тези на Сойер. Видя, че и той го е познал.

— Проклетият Малмон! — изсумтя тя.

— Този мръсник Андре Малмон! Определено не е невинен страничен наблюдател! — Сойер се изправи рязко.

Добре помнеше как се измъкна на косъм от него в Мароко. Ако не беше достатъчно бърз, сега да лежи мъртъв, с прерязано гърло.

— И как, по дяволите, е попаднала на него?

Райли сви рамене, но погледът ѝ стана суров.

— Краставите магарета и през девет баира се надуват.

— Сигурна ли си? — попита я Дойл.

— Абсолютно. Майната му на кафето! Дай по една бира, Сойер! Малмон и кръвожадната господарка на мрака са станали дружки. Наистина се е сдобила с ново оръжие, както предказа Саша.

— В каквото и да го е превърнала, не виждам как може да стане по-лош отпреди. — Сойер сложи бирите на масата.

— Но той е човек... — поде Аника.

— Зависи какво влагаш в това определение. — Райли си взе една бира. — Той е студенокръвен като змия, убива за удоволствие и печалба, краде заради идеята. И ловува всякакъв дивеч. Включително и хора.

— Мислех, че това са бабини деветини — каза Сойер.

Райли поклати глава.

— Не са, за жалост. Според моето разузнаване, на всеки три години Малмон организира турнир, така наречената от него самия „Много опасна игра“. Хора, които са достатъчно жестоки, достатъчно отегчени и достатъчно богати, му плащат пет милиона за една седмица ловуване на негов остров край бреговете на Африка. Десетина души служат за дивеч. В края на седмицата участникът с най-голям улов получава трофей. Трофей, представяте ли си!

— Но това е... нечовешко.

— Точно така. — Райли вдигна бирата си към Аника в знак на съгласие. — Затова няма нужда да го спасяваме. Той ще започне да ни преследва, а е умен и има опит. И със сигурност няма да дойде сам.

— Притежава собствен екип от наемници — потвърди Сойер. — Които ще изкормят и бебе, ако им платиш. Съжалявам — каза веднага, когато Аника ахна. — Но трябва да знаем срещу какво се изправяме.

— Хубаво, той има наемници. Ние обаче имаме друго. — Накрая Дойл избра да пие бира. — Справихме се с онова, което тя изпрати срещу нас в Корфу. Ще се справим и с това, което ни очаква сега.

— Но... — Саша остави молива си, после отново го взе. — Трудно е, нали? Убивахме същества, които е създала тя, неестествени неща. А сега говорим за убиване на хора.

— Ще ти се наложи да го преодолееш. Врагът си е враг.

— Дойл е прав. — Бран постави длан върху ръката на Саша. — Нямаме избор. Той знае какво е Райли, какво е Аника. Няма да ги убие, поне в началото, така мисля.

— Ще ни продаде на онзи, който плати най-много. — Гласът на Райли прозвуча остро, тя отпи голяма глътка.

— Същото се отнася и за Дойл. Представи си колко часа можеш да се забавляваш с някой, който не може да умре. Мечтата на садиста.

— Не разбирам — поде Аника, но Сойер се изправи.

— Мракът е призовал мрак и той е отговорил. Дадени са и са приети обещания, подписани с кръв. Онова, в което го е превърнала Нереза, му дава повече, дава и на нея повече. Сега той е нейно творение, едновременно човек и звяр. Ловът започва и свършва с човешка кръв. Черната магия изпива, бялата магия гори. Междувременно звездите очакват да се съберат и заблестят в ръцете на чистите. Чрез битка и болка, чрез водата и от водата. Кураж, синове и

дъщери, змията се готви да атакува. Рискувайте всичко за всичко и надвийте врага!

Саша отново седна, пое си дълбоко дъх.

— Леле!

— Това наистина си го биваше! Сега искаш ли нещо по-силно?

— попита я Райли.

— Не, чаят беше достатъчно силен.

— Ясновидката ни се произнесе. — Райли надигна бирата си. — Гответе се за бой, приятели! Бран ще ни направи огън и пак ще подпалим задника на Нереза, както и този на копелето Малмон!

— Тогава предлагам всички да поспим. — Дойл се изправи. — Започваме военна тренировка на разсъмване. Сигурно ще са му нужни няколко дни да събере собствен екип, да дойде тук, да се организира и да ни нападне. Ние трябва да сме готови.

5

Аника не харесваше новите тренировки. В тях имаше злоба, като в огнестрелните оръжия. Трябваше да се удрят един друг и да се повалят на земята. Да се учат как да разсичат и пробождат с нож.

Искаше да каже „не“, както бе сторила с оръжията, да откаже да го прави. Но знаеше, че трябва. Бран не можеше да ѝ измисли вълшебното оръжие, което да замести това.

Не ѝ харесваше да вижда как Дойл поваля Саша на земята или Райли рита силно Бран в корема. Приятелите ѝ размахваха ножове един срещу друг и макар Бран да ги бе направил безопасни, я болеше да гледа как ги използват.

За да избегне подобни сблъсъци, тя танцуваше, премяташе се, отскачаше, вместо да атакува. Когато не можеше да ги избегне, не бързаше да напада, боеше се да не нарани хората, които обича.

— Хайде, Аника! Можеш и по-бързо! — Леко разкрачен, за по-голяма стабилност, Дойл потупа с юмрук стегнатите си гърди. — Хайде, нападни ме, не ме жали!

Надявайки се да се представи добре, тя се засили, направи кълбо напред, понечи да се преметне, но той я сграбчи за ходилото, използва инерцията ѝ и я бутна назад. Тя едва успя да се закрепил и да се приземи на краката си.

— Хей, по-полека! — Сојер прекъсна рязко спаринга с Райли и получи удар в корема за загрижеността си. — Хей, и ти също!

— Любовно потупване — ухили се Райли.

— Добре че не сме влюбени. — Той пристъпи към Дойл. — Не я пришпорвай толкова.

— Тя не се старее, там е проблемът. Правиш го нарочно, красавице. Факт.

Аника вдигна ръце и го загледа умолително.

— Не мога да наранявам приятелите си.

— Твоята неподготвеност е тази, която ще нарани приятелите ти. Ела тук — промърмори той на Сојер. Ловко му приложи хватка, опря

нож в гърлото му. — Как ще ми попречиш да не го убия?

— Ножът не може да го нарани. Бран го е направил безопасен.

— Получи си го, приятел!

Дойл не се впечатли. Изсумтя и запрати ножа в тревата. Миг по-късно държеше Сойер в смъртоносна хватка.

— Хей!

— Нека й покажем.

— Да й покажем... по дяволите! — едва успя да произнесе Сойер през стиснатия си гръклян.

— Ами ако просто му счупя врата? — Мускулите в ръцете на Дойл се надиплиха, докато увеличаваше натиска. — Точната хватка, точния натиск и готово! Бързо и безшумно. Какво ще направиш по въпроса?

— Ти няма да го нараниш.

— Необходим е още съвсем лек натиск.

Когато Сойер започна да се гърчи и извива, очите на Аника се разшириха.

— Престани!

— Накарай ме. Спри ме! Той може да умре всеки момент.

— Казах да спреш! — Като вдигна юмрук, Аника изстреля светлина, удари ръката на Дойл, която стискаше Сойер за гърлото. Хвърли се напред миг преди Дойл да пусне Сойер.

Сойер се закашля няколко пъти, преви се одве и опря ръце на бедрата.

— Светлината не те нарани, защото не си зъл.

— Но я усетих — отвърна Дойл. — А ако бях от лошите, сега щях да съм извън строя. Ето, така се действа. Добре ли си, хлапе?

Сойер преглътна с мъка, поклати глава утвърдително. После се изправи и заби лакът в стомаха на Дойл.

Сега Дойл беше този, който едва си пое въздух.

— Добър удар.

— Заслужи си го, старче.

— Нараняваме се един друг. — Когато в очите на Аника се появиха сълзи, Дойл отстъпи.

— Целият е твой.

— Добре, не плачи. — Сойер обви с ръка раменете на Аника. — Хайде да се поразходим.

— Дойл те нарани. Ти нарани Дойл.

— Няма как да не се нараняваме един друг. Някоя друга цицина, синина и малко наранена мъжка гордост. Виж, Ани, нападателите ни ще имат истински ножове и няма да удрят наужким. Може дори да са по-лоши от предишните, защото ще са хора. Те могат да мислят, да кроят планове, а не само да действат. Те ще ме убият — не съм им необходим. Нямам стойност.

— Не, не, ти...

— За тях имам предвид. Сигурно ще убият и Саша. И Бран, ако успеят да го надвият. Ще задържат теб, Дойл и Райли. Но онова, което ще ви сторят, е много по-лошо.

Тя спря и се обърна, взря се въпросително в очите му.

— Ще те убият?

— Ще се опитат.

— И Саша?

— Вероятностите са две — убийство или плен, а в нашия случай едното е равносилно на другото. Трябва да оцелеем.

— Това е наш дълг.

— Точно така. И трябва да се пазим един друг. Това е повече от дълг. Не се сърдя на Дойл, че ме насини. Той е строг, но е прав.

— Искаш ли да убиваш хора? Да отнемаш живота им?

— Разбира се, че не. Но за да спася теб, нас, себе си, звездите? Няма да се поколебая.

— Тогава ще те наранявам.

Той се засмя, обгърна лицето ѝ с ръце и притисна устни към челото ѝ.

Тя просто изтече към него, стопи се в него, обви го с уханието си — едновременно сладко и загадъчно. Той трябваше само да се отмести малко, да промени съвсем леко ъгъла на главата си и устата му щеше да срещне нейната.

И това отместване, тази промяна в ъгъла щеше да промени всичко.

— Добре тогава. — Той я погали бързо по ръцете, отстъпи назад. Избягваше да гледа в тези мечтателни морскосини очи. — Да видим дали ще успееш да ме нараниш, преди Дойл да обяви, че е време за закуска.

Прекараха още един ден над водата и под нея, ала не намериха нищо, което да ги насочи към звездата. Но по пътя на връщане имаше джелато и за Аника това бе най-щастливата част от деня.

Когато стигнаха къщата, мъжете се отправиха към горичката. Аника не им обърна внимание и се зае да слага още една кана със слънчев чай.

За разлика от Райли. Обути в оранжевите си кецове, с тениска на „Грейтфул Дед“^[1], спусната върху торбест панталон с много джобове, и с подозрително изражение тя застана с ръце на хълбоците.

— Мъжки разговор.

— Според мен отидоха да стрелят по мишена.

— Не мисля. — Райли се извърна, когато Саша се появи със скицника си и голяма кана с пенлива розова течност.

— Реших да се пробвам с този сок — ягода, лимон и газирана вода. Май се получи.

— Сега ще разберем.

— Къде са останалите? — попита Саша, докато Райли наливаше сока във висока стъклена чаша с лед.

— Именно. Всички с пенис отидоха в горичката. Мирише ми на мъжки разговор.

— Да правят каквото щат. „Сварена“ съм, уморена съм и умирам от жажда.

Но щом седна в беседката, Саша погледна към горичката и се намръщи.

— И за какво ще говорят?

— Стратегия. Как да защитят женската част от дуото Нереза-Малмон.

— Това е обидно.

— И още как! Сокът е чудесен.

— И на мен много ми харесва — обади се Аника, докато отпиваше от чашата си. — Ние пък може да си направим женско събрание. Как да защитаваме мъжете.

— Добра идея.

Заради сянката Аника свали очилата, които омекотяваха блясъка на слънцето.

— Мисля, че мъжете се безпокоят, защото аз няма да използвам оръжие, а Саша се нуждае от още тренировки.

— Глупости на търкалета! — Вече намръщена, Райли насочи гнева си към горичката. — И двете сте се доказали, при това неведнъж.

— Съгласна съм с теб — кимна Саша. — Но и Аника е права. Аз не съм бърза и силна като вас. Вече съм по-добра и ще ставам още по-добра. Но ти, Аника, си по-бърза и по-силна. И гривните ти са мощно оръжие.

— Във водата аз съм най-добрата, можем да използваме това. Райли, ти стреляш много точно и умееш да се биеш. Саша, ти си по-добра с арбалета дори от Дойл и виждаш неща, които трябва да знаем. Избрани сме заради това, което сме, което умеем. Което ще направим.

— Не можем да сме един екип, ако се делим на два лагера — изтъкна Саша. — На мъже и жени.

— Нормално е мъжете да се тревожат за жените в семейството. А ние сме едно семейство.

Райли забарабани с пръсти по масата.

— Давай, Ани, просветли ни.

— И ние се тревожим — продължи тя. — Аз бих направила всичко по силите си да защитя и тях, и вас, затова трябва да ви наранявам, когато се упражняваме. Когато ни нападнаха във водата в Корфу, първия път, не бях готова. Толкова се радвах, че пак съм в морето. Но оттогава се ослушвам и оглеждам. За да мога да ви защитя.

Саша протегна ръка, сложи я върху тази на Аника.

— Ти ме спаси.

— В последната битка ти отиде на високата скала заедно с Бран, защото знаеше, че той се нуждае от теб. Всички се нуждаехме от теб. А по време на пълната луна, когато Райли се преобрази, дойде да се бие с нас като вълк. Без други оръжия освен зъбите и ноктите си. Те знаят това, нашите мъже. Но се тревожат за жените си.

— Ти си по-толерантна от мен. — Но Райли сви рамене. — Добре де, ще ги оставя да правят каквото искат, стига да не прекалят.

— Ние притежаваме повече. Ти си най-умната.

— Започваш да ми оправяш настроението, Ани.

— Сойер също е умен, а Дойл е живял много дълго, има голям опит. Бран има своите магии. Но ти си най-умната. Ти откриваш нещата. Изкопаваш ги.

— Досега не съм изкопала нищо за въздишките и песните, но работя по въпроса.

— Ще намериш нещо. Или Саша ще получи видение. Тогава ще знаем. — В думите на Аника, в тона ѝ не се долавяше наивност. Долавяше се вяра. — Знанието е сила и оръжие, а ти ни даваш знание. Мъжете го разбират. И все пак... Сойер ме защити, когато не исках да се науча да стрелям. Дойл не се опита да ме принуди, а Бран ми направи гривните.

Тя повдигна ръцете си и медта заблестя на шарената сянка.

— Той знаеше, че така ще се бия по-добре, ще съм по-силна. Когато ти беше вълк, Сойер ти стъкна огън в дъждовна нощ. Това е доброта и грижа. Дойл се боксира със Саша, но не я поваля силно, както поваля Райли. Защото Райли е по-атлетична.

— И по-зла.

— Само в боя.

Райли отново сви рамене, но думите на Саша я накараха да се усмихне широко.

— Мога да бъда много зла, когато поискам. — Облегна се назад със сока си с газирана вода. — И през ум не ми е минавало, че една русалка ще ми обяснява какво представляват мъжете.

— Греша ли?

— Не. Права си за всичко. Както казах, ти си по-толерантна, но не мога да оспоря доводите ти. Особено след като съм най-умната.

— Май и аз съм грешала — замисли се Саша. — Може би не е зле да се отделяме от време на време. Ние имаме женски поглед върху нещата, те — мъжки. Като ги обединим, постигаме по-добри резултати.

— Може ли да задам един въпрос за мъжете? Не е свързан с битки.

— Разбира се.

— Ти как накара Бран да те целуне за първи път?

— Просто се случи. И двамата бяхме малко ядосани.

— Значи, за да накарам Сойер да ме целуне, трябва да сме ядосани?

С крайчеца на окото си Саша видя как веждите на Райли се повдигат и скриват под дългия ѝ бретон.

— Не е задължително. Хората са различни. Ти имаш чувства към Сойер.

— Той ме изпълва с чувства.

— Тогава направи първата стъпка — посъветва я Райли. — Това позволено ли е в твоя свят? Да целунеш някого първа? — попита тя, за да си изясни нещата.

— О, да. Би било глупаво да не целунеш този, когото харесваш, ако и той го иска.

— Ако питаш мен, Сойер определено го иска.

— Само че не мога. Не ми е разрешено първа да целуна мъж от сушата. Той трябва да ме пожелае, да ми го покаже. Трябва да ме избере.

— И защо така?

— Морските жени умеят да примамват мъжете от сушата. Да ги прелъстяват, така че да нямат избор. Много отдавна, а и не чак толкова, мои посестрими са примамвали мъже, моряци и изследователи.

— Сирените.

— Да. Песента на сирените е красива и неустоима, но може да е опасна за хората. Затова полагаме клетва да не използваме песента и никога да не целуваме първи мъжа, ако получим крака. Клетвата е свещена. Няма да съм достойна за нашето начинание, ако я наруша, защото искам да целуна Сойер.

Тя отправи изпълнени с копнеж очи към лимоновата горичка.

— Но много ми се иска!

— Ама че работа! — Райли погледна Саша. — Аз лично смятам, че той няма да издържи още дълго.

— А аз мисля, че се сдържа от почтеност. Не иска да се възползва от теб, Аника.

— Да се възползва от мен? Ако не исках да го целуна, щях да кажа „не“.

— За хората... от сушата нещата невинаги са черно-бели — обясни й Саша. — Няма нужда да си гадател, за да видиш, че той много би искал да те целуне.

— Наистина ли мислиш така? — Очите на Аника заискриха като напитката, когато погледна към Райли. — А ти?

— Хващам се на бас, че е така!

Аника се засмя и потърка длани.

— Толкова съм щастлива, че поговорих с вас! Това ми дава надежда.

— Значи не можеш да го помолиш да те целуне? — попита Райли.

— Не. Мога само след първия път. След като той ме е избрал.

— А можеш ли да го помолиш да не те целува?

Аника понечи да отговори, намръщи се леко.

— Това е различно. То е... разговор и търсене на отговори. Никой не ми е казвал, че не е разрешено да питам мъж от сушата защо не иска. Само да не го моля да го направи.

Като се засмя отново, тя улови Райли за ръцете.

— Толкова си умна!

— Голям мозък и известен опит с мъжете.

— Веднага ще отида да го попитам!

— По-добре недей. — Саша бързо се пресегна, сложи ръце върху тези на Аника и Райли. — Почакай да останете само двамата. Когато сте сами. Да го попиташ пред мъжете? Ще се почувства неловко.

— О! Ще направя както казваш. Толкова ми помогна!

— Женска солидарност. В замяна ти ще ни разкажеш как е реагирал, след като си го помолила да не го прави.

— Хубаво е, че си поговорихме по женски. Сигурно и мъжете обичат да водят мъжки разговори.

— Този спор вече го спечели. Ето ги, идват.

Райли си помисли, че Саша е права. Нямахше нужда да си гадател, за да видиш, че Сојер си пада по тяхната русалка. Слънчевите очила не скриха факта, че погледът му се насочи право към Аника, преди на лицето му да се появи приятна усмивка, докато приближаваше по моравата към масата.

— Това изглежда добре.

— Значи имате късмет, че направих цяла кана и донесох достатъчно чаши за всички, преди да разбера, че вие тримата провеждате „среща на високо равнище“ в горичката.

Бран пристъпи зад стола на Саша, зарови пръсти в косата ѝ.

— Направихме някои изчисления за най-добрите позиции на светлинната отвара. Първото количество ще е готово след залез-слънце.

Той седна до нея, вдигна каната.

— Какво имаме тук?

— Вид ягодова лимонада.

— Аз ще пия бира. — Забелязвайки пламъчето в очите на Саша, Дойл се поколеба. — Или не. Бясна ли си, русокоске?

— Може и да съм била. Може и Райли да е била. Но за ваш късмет Аника ни изтъкна някои черти на мъжкия пол и инстинкта на мъжете да закрилят жените си. Дори когато те не са безпомощни. А също, че понякога тези мъже се нуждаят от мъжка компания. Иначе нямаше да сме в такова дружелюбно настроение.

— Благодарим ти, красавице. — Дойл си сипа от газираната напитка в една чаша.

— Казах го, защото вярвам, че ни уважавате. Ако не беше така, и аз щях да съм ви сърдита.

— Не само ви уважаваме. Зависим от вас. Обичаме ви. — Бран взе ръката на Саша, поднесе я към устните си. Когато я свали, Саша държеше роза, жълта като слънцето. Бран се усмихна на шумната въздишка на Аника. — А с любовта идва и загрижеността.

— Не видях да целуваш нашите ръце, ирландцецо.

Бран се засмя, посегна към Райли.

— Дай я тук.

— Може би по-късно.

— Междувременно май измислих как да изпълня предложението на Дойл за оръжията. Но ще ми трябва твоята помощ, фейд.

— Имаш я.

— А за пробата ще имам нужда от всички.

— За магията? — попита Аника.

— За магията.

Бран щракна с пръсти и в тях се появи роза, розова като бонбон, и друга, бяла като лед. Предложи розовата на Аника, която засия. Бялата даде на Райли.

— И докато оглеждахме горичката, както и района зад нея, за да решим къде да поставим светлинните бомби, на Соьер му хрумна идея.

— Хрумнала ти е идея? — подсмихна се Райли.

— Случва ми се един-два пъти в годината. Говорихме си за отбрана и нападение, за стратегии, как да устоим на атаките. И си помислих, че сега ще си имаме работа с Малмон, както и с наемниците

му. Човешкият елемент. Ако съм човек и искам да щурмувам замъка, няма да го приближа отдолу. По-скоро бих... Може ли?

Посегна към скицника и Саша го побутна към него.

— Ние сме тук. Горичката е тук, това е пътят — започна да обяснява той, докато нахвърляше карта. — Най-близките съседи са тук и тук. Лоша стратегия ще е да ни нападнат откъм пътя. Може би няколко души за заблуда, но това ще е загуба на хора и усилия. Най-уязвими сме от запад и отгоре. Мястото е стръмно. Груб терен, планински. Не могат да се появят изненадващо, но...

— Оръжие с голям обхват — предположи Райли, получи кимване в отговор. Стана, излезе от беседката, погледна нагоре. — Доста добро прикритие. Ние можем да се скрием в горичката и донякъде в къщата, но един добър снайперист — а той използва добри — ще ни свали като круши.

— Малмон не ни иска мъртви — каза Саша. — Или поне не всички.

— Упойка. — С ръце в джобовете Райли продължи да се оглежда. — Той знае къде сме и че така или иначе не може да убие Дойл. Ще иска мен и Аника живи. За него ние сме по-ценни живи и пленени. Бран, Саша — може би ще е любопитен и ще ги остави живи и неспособни да се отбраняват, но Сойер? На Малмон му трябва само компасът. Няма проблем да те застреля в главата.

— Не го казвай — промърмори Аника.

— Съжалявам, но той вече се е опитвал да го убие веднъж. Ще се опита отново.

— Само че това няма да му помогне. И да ме убие, пак няма да притежава компаса. Не можеш просто да го вземеш — обясни Сойер. — Трябва да ти е даден. Искам да кажа — да ти е подарен. Иначе просто ще се върне при дядо.

— Хммм. — Райли се върна при масата. — Той знае ли го?

— Би трябвало, но в Мароко много го ядосах, затова изпрати по петите ми наемен убиец. Възможно е да не е проучил достатъчно добре как работи компасът.

— Да, Малмон и неговите гневни изблици. Какъв е планът?

— Трябва да огледаме района, преди Малмон да се появи. Имаш ли новини от контакта си? — попита Сойер.

— Не още, но ще получа — увери го Райли.

— Дойл познава терена.

Райли вдигна вежди към Дойл.

— Минали са неколкостотин години. Толкова ли е силна паметта ти?

— Достатъчно силна. И тъй като е такава, по-добре утре да поемем нагоре, вместо към морето. Не можем да намерим звездата, ако сме мъртви или пленени.

— Няма спор. А когато се качим горе — което ще е повече катерене, отколкото ходене — и разберем къде биха разположили хората си?

— Ще им поставим капани.

Райли вдигна пръст към Сойер.

— Това ми харесва!

— Не можем да използваме светлинните бомби — изтъкна Бран.
— Има риск някой турист или местен да задействат някоя и да пострадат.

— Моите гривни няма да ги наранят.

Бран кимна към Аника.

— Точно така. Затова трябва да измисля нещо подобно. Нещо, което ще наранява само злото или някой със зли намерения. Вече имам идеи.

— Тогава довечера си освободен от домашните задължения.

— Аз ще свърша работата на Бран — предложи Аника.

— Благодаря ти. Ще имам нужда от помощта на Саша, затова тя отпада като главен готвач.

— Аз ще я отменя. — Сойер сви рамене. — Не е кой знае какво.

— Да се залавяме за работа тогава.

— Останалите ще потренираме малко в горичката — заяви Дойл, когато Бран и Саша се изправиха.

— Боях се, че ще го кажеш.

Дойл хвърли поглед към Сойер.

— Един час, после ще прием бира.

Макар Аника да не обичаше бира, тя тренира един час. Не й харесаха синините, получени от Дойл, докато й показваше как да се защитава срещу онова, което наричаше различни видове хватки.

Но той й напомни, че синините са за предпочитане пред затварянето в клетка.

Тя обичаше вино и да помага на Сойер в приготвянето на вечерята, затова се наслаждаваше и на двете. Беше се заловила да приготвя нещо, което той нарече брускета — отрязва дългия хляб на две, запече го, докато Сойер приготвяше пилето за ястието, наречено алфредо^[2].

— Помниш ли как се реже на ситно?

— Да, на малки късчета.

— Много малки, ето ти тези „Рома“^[3] домати и чесъна.

Тя се отдаде на работата, представяйки си колко хубаво ще е да готви така с него, без синините от тренировката или мислите за предстоящите битки.

— Пилето мирише хубаво.

— И ще стане много вкусно с фетучините и соса „Алфредо“. Добра работа. Сега босилека, който откъснах от градината. Трябва да нарежеш и него много ситно.

— Разбрах, много ситно. Ако живееш на сушата, щях да имам градина с цветя, билки и зеленчуци. Щях да седя в нея всеки ден и да пия вино.

— Хубава мечта.

Той ѝ показа какво още да направи — с малко вино, зехтин, оцет, сирене, черен пипер и сол.

— Трябва да престои малко така — каза ѝ, докато приготвяше сос в тигана. — За да се смесят ароматите.

Харесваше ѝ как изглеждаше той, докато разбърква нещата — тялото му се отпускаше, в косата му се отразяваше слънчевата светлина, която струеше през прозорците.

— В къщата на сушата щях да имам кухня като тази, с широки прозорци за слънцето, голяма, лъскава кутия за студени неща и такива красиви чинии.

— И голям килер.

— Голям килер — повтори тя.

— Дълъг широк полуостров с плот за закуска.

— Полуостров е земна маса, оградена от трите страни с вода.

— Отваряла си си ушите! — Той размаха закачливо пръст. — В кухнята това е вид плот. За приготвяне на храна и за сядане. Хората могат да се хранят на него или да си правят компания, докато готвят.

— За да не са самотни. Ти имаш ли такава кухня?

— Аз? Не. Мама има хубава кухня, а баба и дядо? Тяхната е смесица от старомодни неща и практически нововъведения. Но сега ние създаваме кухнята мечта от нулата.

Мисълта да мечтае с него накара сърцето ѝ да запее.

— Какъв цвят е?

— Кой е любимият ти?

— О, има твърде много, за да избира любим.

— Тогава нека да е зелено, като очите ти. Прибори от неръждаема стомана, печка с шест газови горелки. Може би тъмносиво за шкафовете.

— Твоите очи са сиви. Харесвам сивото.

— С много витрини, открити или остъклени — за красивите ти чинии. Голям килер, солидна мивка, широки прозорци. С южно изложение, за да имаш билки в саксии през зимата. Добро начало — каза той, докато пълнеше една тенджера с вода.

— Може ли да е близо до морето?

— Хей, това е кухня мечта, забрави ли? Можеш да имаш всичко, което пожелаеш.

— Искам да е в къща край морето. И да готвим заедно в нея всяка вечер.

Той вдигна поглед и тя *почувства*, че се кани да заговори. Но в кухнята влезе Райли.

— Малмон е в Лондон. — Тя взе една чаша, наля си вино. — Моят човек казва, че е видян да влиза и излиза от една къща край Хайд Парк, принадлежала на някакъв богат тип и третата му жена. А те не били виждани от няколко дни. Друго? Икономът на Малмон се е обесил. Полицията е провела разследване — няма съмнение, че става дума за самоубийство.

— Защо икономът? — учуди се Сојер.

— Не мога да кажа, но са липсвали следи от опиати, борба, употреба на сила. Говори се, че Малмон се кани да наеме вила в Капри и събира част от наемниците си.

— Те знаят къде сме. Но докато той е в Лондон и се организира, имаме още малко време.

— Нереза също знае — намеси се Аника. — Със сигурност знае какво прави този Малмон. Може да дойде по-рано.

— Ние ще сме готови — увери я Сойер. — И като стана дума за това, вечерята е почти готова.

— Райли трябва да сложи масата.

— Какво? О, добре.

— Аз правя бру... сета?

— Брускета — поправи я Сойер.

Аника упражни беззвучно правилния изговор, докато Райли вадеше чиниите.

Докато хапваха заедно и правеха планове, Аника хвърляше по едно око към небето. Нереза щеше да изпрати тварите си оттам.

По-късно излезе и се загледа в морето. Когато Сойер се присъедини към нея, тя си позволи да се облегне на него.

— Опитай се да поспиш. Наистина мисля, че имаме още няколко дни.

— Защо смяташ така?

— Според мен тя първо ще използва Малмон, да види какво ще направи той, дали ще успее да ни навреди. Последния път я наранихме и тя няма да го забрави. Провали се, затова ще опита нещо друго. Това друго е участието на Малмон.

— Не бива да го оставиш да те нарани.

— Нямам такова намерение.

— Обичам да се разхождам в планината. Утре ще оглеждаме хълмовете, но... няма да отидем до морето. На Корфу можех да сляза до него нощем или рано сутрин. Сега е твърде далече.

— Аз мога да те сваля. — Сойер извади компаса си.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се. Може да поплуваш, но после трябва да поспиш. Утре ще е горещо и изкачването ще е трудно. След това трябва да се задоволиш с басейна. Хайде, отивай да си облечеш банския.

Когато тя се усмихна и плъзна поглед към него изпод мигли, той кимна.

— Ясно, схванах. Такъв вид плуване. Е, би трябвало да е безлюдно по това време на нощта.

— Ще си сменя краката чак когато вляза във водата и се отдалеча достатъчно.

— Добре. Готова ли си? — попита той и я улови за ръката.

— О, да!

Тя се държеше здраво за него, докато летяха.

[1] Американска рок група, сформирана през 1965 г. Музиката им е смесица от рок, блус, кънтри, реге и джаз. — Б.пр. ↑

[2] Паста с пиле и сметанов сос. — Б.пр. ↑

[3] Сорт домати за консервиране. — Б.пр. ↑

6

С ръка в тази на Соьер, Аника се озова на малък чакълест бряг. Закътан между отвесните скали и осветен само от бледата луна, той ѝ се стори едновременно романтичен и красив.

— О! Тук е много хубаво. Все едно си затворил вратата на стаята. Уединено е.

— Огледах наоколо, в случай че ти потрябва местенце.

Как би могла да не го обича? Как би могла да не му отдаде сърцето си?

— Много си добър! Добротата е сила, затова ти си силен. Ще плуваш ли с мен?

— Аз ще те пазя.

— Каза, че имаме време, преди те да дойдат.

— Да.

— Значи можеш да плуваш. — Тя го хвана за ръцете, затегли го към водата. Никога не би използвала песента на сирената, за да го примамва, но очите ѝ бяха прелъстителни. — Това ще ти помогне да заспиш.

— Нямам бански.

— Имаш ли другото? Под панталона.

— Да, имам. — Той се почувства като идиот. Извади верижка от компаса и я закопча около врата си, преди да свали тениската.

Аника просто се изхлузи от роклята си и застана гола под сребрилата светлина.

— *Блин!* Можеше да ме предупредиш!

— Каква е тази дума? *Блин?* — Тя вдигна роклята си и я метна на една скала.

— Това е... — Боже, къде да гледа? Къде да гледа? Та той е мъж! Погледна я. — Руска. Казваш я, когато си изненадан.

— Харесва ми да съм *блин*. — Тя затича към морето и изчезна в тъмните пенливи вълни.

Сойер просто остана на брега — така бе по-умно, по-безопасно. Но главата ѝ се показва над вълните.

— Ела да плуваш с мен! Прекрасно е!

Той се надяваше водата да е хладна, докато свалеше джинсите си и изуваше маратонките си. Щеше да му дойде добре след този горещ дълъг поглед към нея, бледа и съвършена на лунната светлина.

Нагази във водата, скоро тя стигна до кръста му, стресна се, когато усети как нещо се увива около краката му. Когато Аника го затегли — той осъзна бързо, че беше увила опашката си около него — той се потопи под водата.

Не можеше да устои и погали с ръка гладката ѝ извивка. После Аника я използва, за да го издигне на повърхността, изправи се до него.

— Сега целият си мокър.

— И ти.

Аника се преобърна бавно, великолепната ѝ лъскава опашка заблестя на светлината, отново се плъзна във водата.

— Можем да плуваме надалеч — каза тя. — Аз ще те върна на сушата. — Когато той почука по компаса, тя кимна. — Да. И ти можеш да ни върнеш.

Все така с лице към него, тя започна да се отдалечава.

— Не бива да се бавим много — предупреди я той и заплува бързо, за да я настигне.

Тя се гмурна под водата, изплува над нея, прескочи го игриво. Може би той ѝ бе позволил да навлезе по-навътре, отколкото бе възнамерявал, но трябваше да признае, че плуването с красива русалка под лунната светлина на остров Капри заема първо място в класацията му.

— Поеми си дълбоко въздух — каза му тя и като го улови за ръцете, го задържа надолу, после забърза с него през тъмната вода.

Изтегли го нагоре — към нощта, въздуха и лунната светлина, само на сантиметри от скалите.

— Добре се охладих!

— Забавно ли ти беше?

— По-забавно не ми е било никога!

— Плуваш много добре. Силен си във водата, но все още се уморяваш. Можем да поседим на скалите, за да си починеш.

Тя сложи ръце на камъка, повдигна се ловко като гимнастик и му се усмихна, докато изстискваше водата от косата си.

„Може би съм малко запъхтян“, призна той, докато се повдигаше, за да седне до нея. А и сядайки, нямаше да му се налага да гледа тези голи, красиви гърди.

— Значи русалките наистина обичат да седят на скалите, да гледат морето, корабите, брега?

— Да. Ние сме от водата и въздуха. Нуждаем се от известно време и на двете места, за да сме щастливи. Човеците могат да имат сушата, въздуха, водата. В миналото някои от нас са им завиждали и са примамвали мъжете от корабите на скалите или дълбоко под водата, за да ги удавят. Това е срамно. Положили сме клетва никога да не навреждаме на народа си или на хората от сушата.

— Като глутницата на Райли.

— Да. — Тя вдигна лице към луната и звездите. — Имам един въпрос.

— Слушам те.

— Защо не искаш да ме целунеш?

— Какво?

— Днес ме целуна тук. — Тя докосна с пръст челото си. — Но това не се брои. Разрешено ми е да те питам защо не искаш да ме целунеш.

— Ние сме от един отбор.

— Бран и Саша са от един отбор. Не мисля, че това е причината.

— Това е част от отговора — настоя той. — Виж, ти не знаеш как да... Ти си отскоро в нашия свят. Все още се учиш.

Аника вирна брадичка и изправи рязко рамене.

— Знам как да се целувам! Ти да не би да си спрял да се учиш? Според мен трябва да се учим постоянно.

— Така е, права си. Напълно. Но имаме сериозна работа и... приоритети. Както каза веднъж Саша, ти си много чиста душа и аз не искам... ами не искам да развалям нещата.

— Това не са истински отговори. Май те накарах да се почувстваш неловко — каза тя сухо. — Извинявай ме... Съжалявам. Беше много мило да ме пренесеш до морето. Време е да се връщаме.

— Не, не, почакай! Не искам да наранявам чувствата ти!

— Но го правиш, като не ми даваш верни отговори.

Чувствайки се безсилен, той прокара пръсти през косата си. Какво би трябвало да каже на наранена и ядосана русалка?

— Опитвам се да ти дам верните отговори. И наистина се опитвам да не нараня чувствата ти. Не очаквах този въпрос.

— И затова не можа да измислиш по-добри отговори, които да не са истинските?

Понякога тя проявяваше голяма проникателност.

— Не точно. Не че не искам да те целуна, просто...

— Как да разбирам това? — попита тя остро, поглеждайки го с гневните си зелени очи. — „Не че не искам“ означава ли, че искаш?

— Не. Може би. Да. По дяволите!

Той я улови за раменете, успя да се овладее достатъчно, за да докосне съвсем леко устните ѝ със своите.

Бурята в очите ѝ утихна, докато кимаше:

— Искаш да ме целунеш като брата на моя баща. Това е отговор. Благодаря ти. Трябва да вървим.

Преди да успее да се плъзне от скалата, той обгърна по-плътно раменете ѝ.

— Това е отговор. Но не е истината.

— Не можеш да ми кажеш истината? — По лицето ѝ се изписа смущение, докато слагаше ръка върху сърцето му. — Положил си клетва? Никога не бих те молила да нарушиш клетва!

— Не, не е клетва. Грешка, може би е грешка. — „Сега да те видя“, помисли си той. — Или може би това е грешка. По-добре да разберем, и двамата.

Ръцете му се плъзнаха от раменете ѝ и обхванаха лицето ѝ. Тя си пое дълбоко дъх, задържа го, сърцето ѝ заби учестено, докато той я гледаше в очите.

Продължи да я гледа в очите, докато устните му докосваха нейните — леко, както преди. Не, не както преди. Бяха нежни, толкова нежни — като пеперуда върху цвят.

Тя се зачуди дали цветчето изпитва същото вълнение, същия копнеж.

После устните му се притиснаха по-плътно в нейните. И световите се разтвориха.

Тя въздъхна. Очите ѝ се притвориха, докато той я въвеждаше бавно и нежно в тези светове. Светове на сладко удоволствие, на нови

вкусове, на мълчаливи чудеса.

Устните ѝ се разтвориха, откликнаха на неговите. Беше като потъване — все по-дълбоко и по-дълбоко — в нещо топло и прекрасно.

Той бе предчувствал, знаел беше, че ще е погубен, ако направи тази стъпка. Вече никакъв компас не бе в състояние да го върне на безопасно място. Тя му се отдаде напълно, ръката ѝ се притискаше към сърцето му, сякаш искаше да го обгърне, езикът ѝ се плъзгаше в устата му, сякаш бе създаден да го целува.

Уханието на морето и нейното ухание се смесваха, омайваха го. И винаги щеше да е така. Плискането на вълните в скалите — това вечно единение — и звукът на въздишките ѝ се сливаха в едно. Омагьосваха го и винаги щеше да е така.

Всичко добро, правилно и достойно да се бориш за него се побраха в тази единствена целувка. Но той искаше още.

Ала изведнъж си спомни онова, което не биваше да забравя никога. Честта. И се отдръпна.

— Аника... — Задържа ръцете си върху лицето ѝ, защото, о, божичко, колко им се искаше да се плъзнат надолу! Докато се мъчеше да каже правилните думи и да постъпи почтено, тя се усмихна. И светлината на усмивката ѝ го заслепи.

— Сега и аз мога да те целуна.

— Току-що го направи.

— Не, не първа. Преди не можех, но сега...

Ръцете ѝ го прегърнаха силно. Устните ѝ се впиха в неговите със страстта на изследовател. Мисълта за почтеност излетя от главата му.

Тя пламтеше като факла, невъзможно топла и ярка. Той се гмурна в този огън, остави се да бъде погълнат, да погълне. Кожата ѝ бе мека като кадифе. Гърдите ѝ — твърди и съвършени — най-сетне изпълниха ръцете му. Опашката ѝ — гъвкава и влажна — проблясваше пленително.

Сойер знаеше, че трябва да забави темпото, знаеше, че трябва да спре, но тя се усука около него, горната част на тялото ѝ се изви подканящо и сега той чуваше единствено шума на собствената си кръв в ушите.

Вече отчайващо копнеещ да вкуси тези съвършени гърди, се отмести, за да я положи върху скалата. Тя се завъртя заедно с него,

също толкова изгаряща от желание, и двамата се хлъзнаха от скалата във водата.

Зашеметен от страст, той потъна, започна да се издига към повърхността. Тя бързо го изтегли нагоре със смях.

— Бях твърде щастлива.

Отново се уви около него и като го прегърна през врата, го задържа на повърхността, сякаш без изобщо да се движи. Облегна глава на рамото му и се сгуши в него.

Страстта им не се охлади, по-скоро се примеси с обич, а той вече не се чувстваше толкова виновен.

— Не може да си *твърде* щастлива — каза и я погали по косата.

— Изпълних се с щастие. Можех да остана така и никога да не ми омръзне.

Само че не можеха да останат, напомни си той. Вече бяха далеч от къщата и от останалите — по-дълго, отколкото бе разумно.

— Знаем, че не можем — прошепна тя, изпреварвайки думите му. — Само още минутка. Тъмнината е толкова приятна! Скоро няма да е така.

— Още една минута. — Соьер си позволи да се наслади на тази минута, понесе се над огряното от луната море, задържан на повърхността от русалка.

Аника не настоя за повече. Той почувства как опашката ѝ раздвижи водата, когато тя я изви и го затегли.

— Какво искаше да кажеш с това, че преди не си можела да ме целунеш, а сега можеш?

— Не ни е позволено.

— Да се целувате?

— Не, това би било тъжно, нали? — Косата ѝ се понесе над водата, черна коприна върху индиговосиньо. — Не ни е разрешено първи да целуваме някой от сушата или да молим за това. Целувката трябва да е дадена по собствено желание. После и ние можем да отвърнем.

— Като при Ариел?

Озадачена, тя се намръщи. Той поясни:

— Това е персонаж — русалка в една приказка.

— О! Не я знам тази приказка. Ще ми я разкажеш ли?

— Ще направя нещо по-добро. Ще ти покажа. Сигурно ще можем да вземем дивиди или да гледаме филма в интернет. Както и да е, в историята тя трябва да чака принцът да я целуне.

— А ти си крал! Сойер Кинг. — Тя се засмя, вдигна глава и отново го целуна. Опашката ѝ се замята напред-назад. После, когато водата вече едва покриваше кръста ѝ, се появиха краката ѝ.

— Ще ме целунеш ли сега, когато съм с крака? Вече мога да попитам.

Очарован, омаян, той отново обхвана лицето ѝ с длани, целуна я.

— Трябва да се връщаме... и да си облечеш роклята. Едва ли ще се появи polizia, но може да ни арестуват.

— Защото се целуваме?

— Защото си гола и нарушаваме обществения ред.

— Тук имате странни закони и правила.

Но тя нагази във водата, отиде до скалата и нахлузи роклята през главата си. Той взе джинсите и ризата си, навлече джинсите върху мокрите си боксерки.

Вместо да я улови за ръката, я прегърна през талията.

— Готова ли си?

Тя също обви ръце около кръста му.

— Да.

Когато отново застанаха пред вилата, все още прегърнати, тя се притисна още по-силно към него.

— Пътуването е различно, когато ме прегръщаш. Всичко е различно, когато ме прегръщаш. Ако дойдеш в стаята ми, можем да легнем заедно и ти да ме прегръщаш.

Той призова всички възможни богове на помощ.

— Утре ни чака дълъг, напрегнат ден. Ти трябва да се качиш горе, да поспиш.

— Трудно е да правиш каквото трябва, но и ти имаш нужда от сън.

— Да. Ти отивай. Аз ще вляза след минутка.

Сойер я целуна, после още веднъж и още веднъж. В очите ѝ се появи копнеж, преди да се откъсне от него и да се отдалечи.

— Лека нощ.

— Лека — пожела ѝ и той, докато вратата се затваряше след нея, после седна на стълбите, за да се поуспокои.

Миг по-късно скочи на крака, стиснал ножа, който извади от канията на колана си.

Дойл излезе от сенките.

— Спокойно, войниче! Просто последна проверка преди лягане.

Докато Сойер пъхаше обратно ножа в канията, Дойл пристъпи към него.

— Току-що отказа страхотно предложение. Не знам дали да ти се възхищавам за силната воля, или да те съжалявам.

— И аз не знам.

— Щях да те посъветвам да пробваш студен душ, но ти вече си мокър. Разходка до морето, а? Е — продължи Дойл, когато Сойер запази мълчание, — дори достойната за възхищение или съжаление воля си има граници.

— Повече те харесвах, когато си мълчеше.

— Не те виня. — Докато минаваше край него, за да влезе в къщата, Дойл го потупа приятелски по ръката.

Сойер обаче реши да остане навън още няколко минути, макар и мокър.

Поне не беше дежурен по кухня, а предвид изкачването, което им предстоеше, нямаше да има и калистеника. Успя да поспи час, наваксвайки пропуснатото през нощта, като се опитваше да не сънува голата Аника.

Реши, че кафето ще компенсира останалото.

В кухнята Бран приготвяше единствения си специалитет — запържени зеленчуци. Тъй като Сойер не се оплакваше, измърмори поздрав, взе си чаша за кафето.

— След десет минути съм готов — осведоми го Бран. — Дойл иска да потегляме веднага щом опразним чиниите.

— Аз съм готов. — Буквално, тъй като бе прекарал част от неспокойната нощ в подреждане на раницата си. — Имаш ли нужда от помощ?

— Всичко е под контрол.

— Тогава ще изнеса това.

Той пристъпи навън и видя Аника в панталон с много джобове, боти и шарена тениска, която бе поискала, защото цветовете ѝ

напомняха дъгата. Тананикаше си тихо, докато подреждаше масата. Пирамида от чаши за сок с плитчици от малки цветчета и детелина, които преливаха от тях и падаха в езерце в основата.

А там стояха фигурки, или поне му заприличаха на такива, които бе направила от клечки за зъби, листа и още детелина.

Когато той тръгна към нея, Аника вдигна глава.

— Добро утро! — Тя изтича към него и скочи в обятията му. Целувката ѝ беше светла като майска утрин и тъмна като късна доба.

— Леле! — Райли излезе със своето кафе. — Какво съм пропуснала?

— Соьер ме целуна!

— Ясно. Поздравления. Бавно и сигурно, така се печели, а, готин? — обърна се към Соьер.

В момента той не се чувстваше бавен и сигурен, затова седна. *Естествено*, каза си. Просто трябва да се държи естествено.

— Цветопад? — попита шеговито.

— Да! И всички празнуваме. Виж — огледалцето, върху което пада, е Стъкления остров. Можем да изкараме един чудесен ден, след като намерим звездите и ги върнем.

— Ще ми дойде добре — отбеляза Райли.

— Такъв ще бъде! Исках да направя градина, но нямаме време.

— Цветопадът е градина сам по себе си.

Доволна от коментара на Соьер, Аника вдигна лице към слънцето.

— Може би и днешният ден ще е чудесен.

Ако под чудесен ден се разбираше трудно изкачване с обилно потене, значи и този беше такъв.

— Финикийските стъпала. — Докато Саша ги обхващаше с поглед, Райли се ухили. — Казват се така, защото преди се е смятало, че са построени от финикийците. Сега знаем, че са наследство от древните гърци. И — продължи тя, когато поеха по тях — някога са били единственият достъп до Анакапри. Спомнете си това, преди да започнете да пъшкате и охкате, защото мускулите ви болят. Жените, които трябвало да слизат по тези близо хиляда стъпала за вода, после я носели в делви на главите си по целия път догоре.

— Хиляда ли каза? — попита кисело Саша.

— Деветстотин двайсет и едно, ако трябва да сме точни.

— Понякога ми се иска да не знаеш толкова много!

— Но е красиво. — Като се оглеждаше наоколо, Аника буквално танцуваше нагоре по стъпалата. — Всички тези цветя и зеленината!

— А и изкачването е по-лесно от слизането — отбеляза Райли.

— Едва не изгубихме двама души при едно срутване миналия път, когато катерех тези стъпала — припомни си Дойл.

— Затова са мрежите сега.

Продължиха да се изкачват покрай къщи и поляни с диви цветя и жълтуга. Подминаха кестенови дървета и миниатюрно лозе с все още зелено грозде.

Когато стигнаха върха, Райли погледна часовника си.

— Трийсет и шест минути. Добро време.

— По-нататък няма стъпала. — Като каза това, Дойл продължи, а Райли завъртя очи зад гърба му.

Слънцето напичаше безмилостно и дори подобие на пътека, което бе избрал Дойл, на места бе затрупано от камъни. Аника се катереше по тях или ги заобикаляше също толкова упорито, както и миниатюрните диви цветя, които си пробиваха път през пукнатините към слънцето.

Над главите им се носеха птици, от време на време някоя се стрелкаше край тях в пълна тишина. Гуцери се припичаха на слънце или се шумгуваха в своите цепнатини, когато нечия обувка стъпеше върху камъка.

Сойер разсеяно си помисли, че може да има и змии, а той определено не ги харесваше.

Но когато Аника възкликна рязко, мисълта му тутакси се върна към тях. Едната му ръка улови нейната, другата стисна пистолета.

— Какво има?

Тя посочи към висока скала и храстите, които се бяха вкопчили в нея. Ръката на Соьер върху пистолета се отпусна.

— Коза. Планинска коза.

— Коза. — Тя се загледа в козата и козата се загледа в нея. — Не прилича на сиренето. Ние ядохме от него. Козето сирене.

— Точно така. Правят сиренето от мляко. Козе мляко. Доят козите. — Той осъзна, че подхваща опасна тема. — Попитай Райли. Тя

знае всичко. Ще ти обясни.

— Добре. — Аника продължи да се катери, пъргава като проклетата планинска коза, за да попита Райли.

— Умно се измъкна — от обяснението за бозките. — Бран се изкатери нагоре, обърна се и помогна на Саша.

— Иначе нямаше да знам откъде да започна.

— Аз бих започнала, като спра за десетина минути. — Саша обърса челото си и посочи напред. — Ей там има мижава сянка. Един бог знае кога ще се появи друга.

— Права си. Дойл! — След като извика, Бран направи знак на групата отпред. — Десет минути почивка под онази сянка. Бас държа, че нашият безсмъртен би могъл да марширува оттук чак до Неапол, ако имаше мост.

Седнаха на каменистата земя под сянката на надвисналия от скалите храсталак. Над главите им козата изблея присмехулно.

— Лесно ѝ е на нея — промърмори Саша и отпи вода от бутилката си. — Май трите места, които сте маркирали за бомбите, няма да са достатъчно.

— Но е добро начало. — Бран я потупа по коляното.

— Страхотен изглед!

Саша се канеше да се намръщи при тези думи на Райли, но погледна надолу и успя само да въздъхне.

— Да, страхотен изглед, с удоволствие бих го нарисувала. Но до пещерата на Дойл има още километър.

— Каква пещера? — попита остро Дойл.

— Онази, която помниш от времето ти на войник. Онази, към която отиваме.

— Не съм споменавал никаква пещера.

Тя се взря в спокойните му, немигащи очи.

— Така е, не си споменавал. Но там ни водиш.

— Вече четеш мисли?

— Не, не. Аз просто... — Тя поклати глава, надигна се. — Дайте ми минутка. — Изправи се, отиде до козята пътека, вгледа се на северозапад. — Виждам я. Не знам дали това, което виждам, е твоят спомен за пещерата, или нещо, което предстои. Не знам дали Нереза ще я използва, но тя не е в нея, не и сега. Прилепи, паяци, изпращания в хладно и сухо място. Но Нереза не е там...

Саша се обърна на югозапад.

— Тя ще устрои двореца си в голямата планина. Онези, които се покатерят по нея, любуват се на изгледите и правят пикници, за нея са като мравки. Не означават нищо. Тя ще бъде там много скоро. Но още не е дошло времето, а и не е това мястото, където ще нанесе финалния удар. Оръжието ѝ е готово, а нашето не е. Ние няма да я унищожим тук, но ще има унищожен живот.

Внезапно Саша хвана главата си с ръце.

— Тя ме усеща! Бран!

Той се втурна към нея, постави ръце на главата ѝ.

— Блокирай я! Знаеш как да го направиш!

— Тя е впила нокти в мозъка ми! Много е силна!

— Както и ти, фейд! Погледни ме, погледни тук!

Очите ѝ, изпълнени с болка, се повдигнаха към неговите.

— Заедно сме по-силни. Вземи енергия от мен!

Тя кимна, затегли от енергията му, потрепери веднъж, после отпусна глава върху рамото му.

— Тя дойде много неочаквано. Не бях подготвена.

— Но ти я блокира, и то бързо. С всеки изминал ден ставаш все по-добра и по-силна. — Бран я отведе обратно при сянката, после прокара ръце по бутилката ѝ с вода, за да я охлади. — Саша се нуждае от почивка.

— Само докато главата ми се избистри.

— Пийни вода. — Аника отново побутна бутилката към нея. — Бран я охлади. А това... това е енергийно блокче. Но не са много вкусни.

— Не са, така е, но имам нужда от енергия.

— Ти говореше за Монте Соларо — заключи Райли.

— Щом казваш.

— В тази посока е, голяма планина. В Анакапри.

— Сега сме от страната на Анакапри — потвърди Дойл. — Но сме на километри разстояние от Соларо.

— Малмон няма да разположи базата си там, нито своите наемници — каза Саша, вече поуспокоена. — Мястото е за нея. Тя ще се настани в него, вероятно ще извика Малмон, но твоята пещера... Може да я използва той. Надявам се да видя повече, когато стигнем до нея.

— Аз мога да ви пренеса там. — Сойер я потупа по коляното. — Изкачването е доста уморително.

— Не, няма нужда. Сигурно ми беше трудно, защото това се натрупваше, а и тя... опитвала се е да се добере до мен, а аз не знаех какво е. Вече съм добре.

— Ако си промениш решението, ще те пренеса дотам.

За да докаже, че може да се справи, Саша се изправи на крака.

— Още около километър, нали?

— Горедолу — кимна Дойл. — Гледай да се справиш, русокоске, иначе утре сутринта ти удвоявам клековете.

— Майната ти! — Като метна отново раницата на гърба си, тя пое по каменистата пътека.

Аника избърза и тръгна редом с нея.

— Ние сме планински кози.

— Движиш се като тях. Много си пъргава.

— Дали са ми много добри крака. Ти си се родила с твоите, те също са много добри.

— Вече се сдобиха с мускули, каквито не са имали никога. Но точно сега крещят от болка.

— Трябва да пеem.

— Да пеem?

— За да не мислиш за болката. Чух го от хората в една лодка, когато бях малка, а и да пееш е забавно. „Приятел, ти си момче, което вдига много шум...“

— „Куин“ — каза Саша с лек смях.

— Каква кралица?

— Не, „Куин“ е групата, която пее това. Името на групата.

— Но гласовете, които чух, не бяха женски, а мъжки.

— Трудно е да ти обясня. Както и да е, това е класически рок, но не знам целия текст.

— Аз го знам. — Когато Райли изпя следващия ред, Аника се засмя и запя с нея.

— Фреди Меркюри щеше да се гордее с вас — обади се Сойер, щом запяха и трите.

— Нашата русалка е права. Неслучайно войниците пеят по време на дълъг поход. — Дойл погледна Бран. — Саша ще се справи.

— О, изобщо не се съмнявам. — От думите му бликаха гордост и любов. — Волята ѝ е силна и ще продължи, въпреки че краката ѝ са уморени. Има повече кураж от всички нас, взети заедно, като се има предвид, че се боеше повече и знаеше по-малко.

— Сега знае повече, защото се е насочила право към пещерата, която избрах.

— Остави я да върви напред, да видим къде ще ни отведе.

— Не възразявам да съм в ариергарда — обади се Сойер. — Пеенето не е единственият начин да се разсееш по време на поход.

— Факт е, че дупетата им са радост за окото — засмя се Бран.

— Но е опасно да ги гледаш — отбеляза Дойл. — Ако избира дупето на русокоската, рискувам светкавица от теб. А ако се спра на дупето на морската нимфа, ще ми се нахвърли Сойер.

— Има и още едно — изтъкна Бран.

— Вълчицата? — Дойл сви рамене. — Не е зле.

— Да изпеем още една! — Аника скочи върху една скала — пъргаво като планинска коза.

— Знаеш ли друга? — Саша си помисли, че може да се задъха, но беше готова да продължи.

— О, да. Обичам да слушам музика от лодките или от брега. Знам ето тази, но повечето думи не ги разбирам.

Тя притвори очи, размаха ръце във въздуха за миг, сякаш търсеше ритъма. После, за всеобщо изумление, извиси глас в трудна ария.

— *Твою мат!* — възкликна със страхопочитание Сойер. — Тя е... Това опера ли е?

— Със сигурност звучи като опера. При това красиво изпълнена — допълни Бран, докато Аника продължаваше да се катери, а гласът ѝ се носеше във въздуха.

— „Травиата“. Мина от Куин към Верди.

— Знаеш името на операта?

Дойл охлади изненадата на Сойер.

— Живей няколко века и също ще научиш доста неща. Например да разпознаваш гласа на сирена, когато го чуеш. Внимавай да не те оплете в мрежите си, братко.

— Вече е оплетен. — Бран потупа Сойер по рамото.

Когато и последната нота отекна във въздуха, слушателите ѝ я аплодираха, а Аника се засмя и им се поклони.

— Поздравления за гласните струни! Къде си научила това? — зачуди се Райли.

— Има един голям театър край морето, далеч оттук. В продължение на три вечери разказват тази история с песни. Не е много щастлива, защото жената, която пее песента, умира.

— Такива са те, оперите! — изсумтя Райли.

— Но песните и гласовете са много красиви. Отивах да ги слушам всяка вечер. Мога да те науча на песента.

— Не можеш да ме научиш да пея така и след сто години!

— Пристигнахме! — Саша спря. — Там е пещерата.

Входът се показва в скалата — висок и тесен. Отгоре се бяха вкопчили жилави храсти, увисналите им клони образуваха рехава стряха. А над тази стряха се плъзна черна змия.

— Стенен гущер — отбеляза Райли.

— Никакъв гущер не е! — Пръстите на Сојер го засърбяха да извади пистолета, пъхнат отзад в колана му.

— Просто камшичеста змия — не е отровна. — Като се усмихна самодоволно, Райли извади бутилката си с вода. — Но обичат да хапят.

Тя отпи бързо, върна бутилката, закрачи към пещерата. Като мърмореше за змии, Сојер я последва.

— Чакайте! Спрете!

Саша скочи след него, улови го за ръката. Почти стигнали до входа на пещерата, Дојл и Райли се обърнаха.

— Не влизайте! Не... — Очите ѝ потъмняха, станаха подълбоки. — Не влизайте вътре. Не се приближавайте. — Тя се обърна към Сојер. — Болка, страх, сенките на смъртта. Кръв и ярост. Вода и капани. Не знам. Не виждам ясно. Ти. Аника.

— Аника?

— За теб не е безопасно. За вас двамата. Не влизайте! Стой надалеч, Ани!

— Тук съм. Не се тревожи. — С успокояващ тон Аника хвана свободната ръка на Саша. — Няма да влезем.

— Той ще го използва! Ще ви използва! Един срещу друг! Не му вярвайте!

— Малмон.

— Малмон. Не каквото е бил, не е и каквото ще бъде. А неин. Не бива да влизате!

— Добре. Ще останем навън. Оставаме тук — увери я Сойер. — Ами останалите?

— Какво?

— Безопасно ли е за нас? — Бран избута леко Сойер. — Останалите можем ли да влезем?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не чувствам нищо за нас. Само Аника и Сойер. За тях е въпрос на живот и смърт. За нас? Просто пещера.

— Добре тогава. Те ще останат отвън, а ние влизаме. Да видим какво ще открием.

Саша кимна.

— Моля ви! — Тя отново хвана ръката на Сойер, улови Аника за лакътя. — Обещайте ми!

— Дадено. Оставаме тук.

Но когато другите влязоха, той продължи да гледа отвора.

— Обещай ми!

— Какво?

— Обещай ми — повтори Аника. — Няма да влизаш вътре. Няма да използваш компаса, за да влезеш и да видиш какво има там.

Той се поколеба, тъй като си беше помислил точно това.

— Обещай ми. Аз ти обещавам. Трябва да вярваме на Саша.

По дяволите!

— Права си. Добре. Обещавам, че няма да вляза... освен ако нямам друг избор. Освен ако някой от нас не изпадне в беда. Така става ли?

— Да. И аз ти обещавам същото.

Тя обгърна лицето му с длани, целуна го.

— Това вече е клетва и не може да бъде нарушена.

Той си помисли за думите на Дойл — *внимавай да не те оплете в мрежите си* — но не виждаше да има голям избор.

Пещерата, докладваха те, като първо си починаха, хапнаха и пийнаха, преди да поемат обратно, е просто пещера.

Широка, дълбока и суха.

Саша я скицира, прибави размерите, които Дойл бе изчислил, както и тесния тунел, който се разширяваше във втора зала, по-широка и по-дълбока от входната.

Като използва рисунката ѝ, Дойл отбеляза най-добрите места за поставяне на капаните.

— Не твърде близо до входа. — Бран също огледа скицата. — Така ще влязат повече от тях, когато — и ако — задействам бомбите.

— Защо им е да използват някаква си забутана пещера? — зачуди се Райли. — Той търси вила — това би избрал. Пещерата повече отива на Нереза.

— Не е нейната — настоя Саша.

— Каквато и да е причината, той е планирал нещо, иначе защо ще виждаш опасност за двама от нас? — Бран одобри отбелязаните от Дойл позиции с кимане. — Мога да го свърша. Онова, което съм приготвил, може да „узрее“ и в пещерата, както в работилницата ми. Какво ще кажеш, Сойер? Двамата с теб слизаме бързо долу, вземаме каквото е необходимо и го пренасяме тук?

— Разбира се. — Сойер инстинктивно посегна към компаса си, после спря. — Ти също можеш да ни свалиш долу, нали? Както отведе Саша на онзи нос в Корфу.

— Оттук до къщата? Мога, да. Фасулска работа.

— Никога не съм пътувал с теб.

— Е, тогава ще те повозя. — Бран се изправи, протегна ръка. Двамата мъже се хванаха за лактите. — Връщаме се след малко.

И изчезнаха.

— Шофирането ми липсва — отбеляза Райли.

Дойл изгълта един сандвич.

— На мен ли го казваш! — Той стана от мястото си, отдалечи се и се взря в синята водна шир, белите скали, зеленината и пръснатите из нея къщи.

— Оглежда за възможни снайперистки гнезда — заключи Райли. — Макар да знае, че сме твърде високо. Възможно е да се настанят тук, но после ще слязат, говоря за снайперистите. Като се върнем, ще се опитам да разбера дали Малмон си е „заплюл“ вила. Сигурно ще му трябва и лодка. Има си собствена, може да вземе нея или да нареди да му я докарат по-късно. „Ескапейд“^[1] — така се казва яхтата му. Сякаш това, което прави, е забавно.

— Надявам се утре да търсим звездата. Харесва ми уханието на земята тук. — За да го подчертае, Аника си пое дълбоко въздух. — Също и как слънцето огрява водата и сушата. Но ако намерим звездата, преди той да дойде, вече няма да сме тук.

— Първо ще се изправим срещу него. На сушата, в морето. В мрака, в светлината. Нашите светкавици срещу неговите. Той те наранява. — Саша отново хвана Аника за ръката. — Това е твоята кръв във водата. А Сойер е на сушата.

Тя отпусна глава.

— Виденията идват много бързо. Не мога да ги следвам.

— Защото много се напрягаш. — Райли коленичи на каменистата земя, зае се да масажира скованите рамене на Саша.

— Просто не виждам ясно.

— Блокирала си я. Сигурно защото тя се опитва да те блокира. Не се насилвай, Саша.

Тогава Бран и Сойер се появиха — почти на същото място. И двамата носеха кожени чанти.

— Пътуването си го биваше!

— Ново видение? — поиска да знае Бран само след един поглед към Саша.

— Само отделни образи. Днес са само отделни образи.

— Почини си малко.

— И аз това й казах. — Райли спря да масажира раменете на Саша и се изправи. — Хайде да започваме.

— Те няма ли да видят, че поставяте нещо в пещерата? — попита Аника.

— Ще ги закопая в земята на избраните от Дойл места. Този път ще е верижна реакция по моя команда. Щом се задейства първата бомба, другите ще я последват.

— Те убиват ли?

— На война сме — отбеляза Дойл, докато ги приближаваше. — Не можем да си позволим да сме деликатни!

— По-спокойно — промърмори Сойер.

— Няма да сме спокойни, когато ни атакуват. Муниции, и то много. Клетки за всеки от нас. Затова бих използвал пещерата, ако бях на тяхно място. И изпращане на хора от запад, за да прикриват снайперистките гнезда. Мъже — продължи той равно, — които имат пушки с голям обхват. Мъже, които са професионални убийци и ще ти пръснат мозъка, както правиш странично премятане.

Сойер застана пред Аника.

— Не я плаши!

— Не, не, не ме предпазвай! Благодаря ти, но не го прави. — Ръката ѝ затрепери леко, но тя успя да се овладее, докато я поставяше върху напрегнатия лакът на Сойер. — Знам какво ще е. Положила съм клетва. — Пристъпи смело към Дойл. — Ти си убивал хора преди, ще убиваш отново. Няма нужда да съм ясновидка като Саша, за да го знам. Хората от сушата се унищожават взаимно и това е вашата слабост, най-големият ви срам. Знам, че тези, които идват, ще убиват, затова ще направим каквото трябва. Но то няма да ни донесе удоволствие или покой.

— Не. Нито едното от двете.

— Виждаш ли ги — онези, които са те обичали?

— Всички до един.

Тя се взря за един дълъг миг в очите му, хвана го за ръцете.

— Това е тежко бреме. След битката ще го носим всички. Аз не мога да разположа оръжията в пещерата. Покажете ни къде другаде трябва да се поставят. Ние със Сойер ще го направим.

Двамата взеха втората кожена чанта и с помощта на картата се изкачиха до най-близката отбелязана позиция.

— Не бива да се сърдиш на Дойл, че е суров с мен.

— Не мога да се съържа.

— Напротив, можеш — настоя тя. — И ти като мен знаеш, че той е суров, защото се тревожи, че ще се разколебая и ще бъда ранена. Или

че няма да ви защитя, ако изпаднете в беда. — За да успокои и двамата, тя се сгуши в него. — Ти също се тревожиш.

— Разбира се, малко.

— Мисля, че е повече от „малко“, а не искам да е така. Понякога имам нужда Дойл да е суров с мен, за да не забравям с какво сме се захванали.

— Добре, но не забравяй и това: аз ще ти пазя гърба. — Той повдигна лицето ѝ. — И всичко останало.

— Няма. Ние сме от един отбор.

— Точно така. Сега виж това — подкани я Сойер, докато внимателно вадеше шишенце от кожената чанта и го поставяше върху каменистата земя.

То остана там за момент, после потъна в нея като във вода.

Аника каза:

— Леле! Бран си го бива! Но дали е безопасно за останалите? За невинните?

Макар тя да го хвана за ръката, Сойер нарочно стъпи върху мястото, където се бе намирало шишенцето.

— Само тези с лоши намерения. Нашият магьосник отново отвърща на удара. Така, следващото е на петдесетина стъпки на югоизток.

Той я погледна, докато се отклоняваха от тясната пътека.

— Знам, че ти е трудно. Ти имаш златно сърце. Но си права, че Дойл е прав. Трябва да си готова за всичко, Ани. Нереза е избрала да ни преследва, а мъжете, които използва като оръжие срещу нас? Те също са направили своя избор. Затова и ние нямаме друг. Те ще ни довършат, Ани, нещо повече — ще сложат край на шансовете да се опазят звездите от Нереза.

Тя не каза нищо, докато той разполагаше следващото шишенце.

— Впусне ли се веднъж в преследването, Малмон няма да спре по средата. А си го бива. Разполага с почти неограничени ресурси. Възможно е след време да открие дори Огнената звезда, която Бран е скрил на сигурно място.

— Той ще те убие.

— Без да се замисли. Ето така — каза Сойер и щракна с пръсти. — Малмон не цени живота, освен ако не е неговият собствен. Мен ще

ме убие веднага — не че това ме радва особено. Но вие, и особено ти, Райли и Дойл — за вас ще е по-лошо.

— Защо за Дойл? Той е безсмъртен.

— Тъкмо затова. — Соьер посочи с ръка следващото място и те се насочиха натам. — Той не може да умре, но може да изпитва болка. Малмон ще се забавлява, като му я причинява, и ще го прави с години.

— Знам, че съществува жестокост.

— Но не можеш да я проумееш.

— И не желая. Но разбирам — макар да ми е трудно — че трябва да спрем тези мъже, също както спряхме създанията й. Защиатаваме се един друг, пазим и звездите. Това е наш дълг. Ти каза, че не искаш да отнемаш живот, но би го направил, за да ни предпазиш.

— Точно така.

— Знам, че и останалите от екипа ще постъпят по същия начин. Аз не бива да съм различна. Дай да поставя следващото шишенце.

Те продължиха да се спускат бавно надолу, а изгледът под тях ставаше все по-красив. Слънцето се къпеше в морето, искреше върху белите скали, напичаше зеленината.

По едно време Соьер се сниши, легна по корем.

— Дойл има право, това е идеалното снайперистко гнездо. — Когато Аника легна до него, той посочи с ръка: — Виждаш ли? Това е нашата вила.

— Да, да, виждам. Но е доста далеч оттук.

— Те ще имат мощни пушки с оптичен мерник и със сигурност ще си разбират от работата. — Той изтича до раницата си и извади малък походен далекоглед.

— Погледни през това.

Аника го огледа за миг, после го приближи към очите си. Ахна и подскочи.

— О! Всичко се приближава! — Тя свали далекогледа. — Но нищо не е помръднало.

— Бинокъл — това е лещата, специално стъкло. То... най-лесното обяснение е, че увеличава. Снайперистите имат нещо подобно, нещо, наречено „оптичен мерник“, прикрепено към пушката.

— И то ще ни приближи — промърмори тя, докато отново гледаше през бинокъла. — Разбрах. Вълшебен уред, но служи на злото.

— В този случай — да.

— Тогава да поставим едно шишенце тук.

Щом го направиха, тя се обърна към него, повдигна се на пръсти, за да го целуне.

— Това е добро — да балансира злото.

— Тогава да го направим още по-добро.

Той я притегли към себе си, целуна я бавно, нежно, страстно. И се зачуди как е издържал цял час, без да я прегърне.

— Вие двамата наистина имате нужда от стая. — Над тях застана Райли с ръце на бедрата.

— Уравновесяваме злото.

— Както и да е. Покрихте ли всичко дотук?

— Всяко местенце. Погледни това.

Тя се спусна надолу с бърза, уверена стъпка, после клекна като Сойер.

— По дяволите! — Просна се по корем, както бе направил той.

— Трябва да дадеш бинокъла на Дойл. Мястото е идеално за снайперистко гнездо. Ако имаш M24 или...

— AC-50 — довърши Дойл и скочи леко до тях.

Райли погледна през рамо.

— Следващото оръжие в моя списък.

Дойл слезе долу, застана до нея, кимна.

— Да, добро прикритие, видимост и обхват. Всичко е налице.

— Като по поръчка — съгласи се Райли. — Щом излезем отвън — бум-бум! Като патици в езеро, и шестимата!

— Е, пет от шест.

— Вярно. Ти пак ще се измъкнеш.

— Те ще го надвият — един срещу много. — На Аника ѝ призля от тази мисъл и погледна Дойл. — И ще го измъчват до безкрайност. Не можем да го позволим.

— Няма да го позволим — поправи я Райли. — Имаш ли още шишенца?

Сойер потупа чантата.

— Три.

— А ти? — Тя побутна Дойл с лакът, докато се изкачваше. — Как мислиш, има ли още места за бомби?

— Едно-две.

— Тогава да ги поставим. — Тя пъхна ръка в чантата. — А, ето ги и Саша и Бран. Вие четиримата продължавайте. Ние ще довършим тук и ще ви настигнем. После ще пийнем маргарита.

— Не белини?

Райли поклати глава към Аника.

— След подобно изкачване? Само маргарита! Знаеш ли какво му е най-хубавото на този коктейл, след като си катерил баири няколко часа и си залагал капани на лошите? Салцата.

Когато се върнаха във вилата, Аника се нуждаеше от басейна, от успокоението на водата. Тъй като Саша и Соьер вече бяха започнали да действат в кухнята, тя изтича горе, преоблече се в един от новите си бански с ефирно парео.

Когато излезе, Дойл стоеше в отсрещния край на басейна и оглеждаше хълмовете. Носеше слънчеви очила и беше поставил ръка върху дръжката на ножа в колана си.

Приличаше на воин, мускулист и силен, готов да посрещне всякакви предизвикателства.

— Къде ти е бирата?

— Ще стигна и до нея.

— Оглеждаш местата, където бяхме току-що, защото се тревожиш. Дали не си пропуснал нещо важно? Дали всичко, което направихме, няма да е напразно? Тревожиш се, че ще ни убият, въпреки цялата работа и планирането. Няма.

— Оптимизмът е част от чара ти, красавице.

— Няма — повтори тя и тръгна към него. — Но ти си виждал повече смърт, отколкото е редно. Безсмъртните се изправят често пред смъртта, макар и не тяхната собствена. Винаги има хора, които загиват пред очите ти и ги губиш.

„Улучи право в десетката“, помисли си той и премести поглед към нея.

— Колко дълго ще живееш ти?

— Ние живеем по-дълго от хората. Много по-дълго. Затова знам, че когато се прибера у дома, когато се върна в морето, един ден моето сърце още ще бие, а това на Соьер — не. Трудно е да живееш с подобна мисъл.

— Той е късметлия, че те има.

— Създадени сме един за друг — каза тя простичко, — поне за времето, което имаме. Също както на всички ни е писано да сме тук заедно, да търсим и намерим звездите. Да ги отнесем на Стъкления остров. Затова ще се изправим срещу онова, което предстои, ще направим каквото трябва.

И тъй като това беше нейният начин да го успокои, тя обви ръка около кръста му, облегна се на него.

— Ти си воин. Воинът, истинският воин, не е убиец, защото притежава чест. Мъжете, които ще дойдат, нямат такава.

— Не, нямат.

— И когато дойдат, ние ще спечелим. А днес трябва да се радваме на добре свършената работа. Вземи си бира.

— Ще го направя.

Той рядко си позволяваше да почувства или покаже истинска обич, но се улови как я хваща за брадичката и я целува лекичко по устните.

Отправи се към кухнята, където Соьер стоеше и държеше поднос със салца и чипс.

— Трябва ли да ти сригам задника?

Дойл погледна назад. Аника остана за миг с ръце и лице вдигнати към небето, после се гмурна изящно в басейна.

— Братче, ако нещата бяха по-различни, ама много по-различни, със сигурност щеше да ти се наложи. Но не са, затова можем да си спестим синините. Ти бира ли избираш, или коктейлчето, дето го приготвя Райли?

— Коктейлчето.

— Както искаш — каза Дойл и влезе да си вземе бира.

Аника легна на дъното със затворени очи, леко извила устни, сякаш спеше сладко и сънуваше.

Райли излезе, понесла кана с маргарита, поставена в голяма купа за лед.

— Саша ще донесе останалото.

Остави каната и разкърши рамене.

— Божичко, „сърби ме“ да се гмурна в басейна.

— Аника е там.

— Е, и?

— Мисля, че си подремва.

Райли отиде до ръба, погледна надолу.

— Хммм. Е, тъкмо ще имам време за едно ободряващо питие.

Върна се до масата и топна парче чипс в салцата на Соьер, опита я.

— О, скъпи, *знаеш* какво обичам! Мога да изям цяла кофа от това нещо. Давай насам чашите, Саша! — подвикна тя, когато Саша излезе. — Готови сме за партито. Къде е Бран?

— Искаше да провери нещо в работилницата. Каза, че няма да се бави. Май Дойл си взема душ. Къде е Аника?

— Подремва си в басейна. — Райли наля щедро три чаши.

— Дрямка в басейн. — Саша си взе скицника от подноса. — Не е ли странно колко бързо свикнахме с нещо, което ние — или поне аз — смятахме за невъзможно? Аника спи в басейна. Горе Бран приготвя вълшебните си отвари. И бих могла да помоля Соьер да ме пренесе назад във времето във Франция, за да си побъбря с Моне.

— Моне или Мане? — полюбопитства Райли.

— И с двамата, но първо с Клод, той ми е любимецът. — Саша опита маргаритата и установи, че е идеална. — Така че избирам малко пътуване до Живерни.

— Бих могъл да го направя. — Соьер си взе от салцата.

— Да, така е. А след две седмици, когато луната се изпълни, Райли ще се превърне във вълк.

Соьер отметна назад глава и имитира доста успешно вълчи вой.

— Ами аз? — Саша направи жест с чашата си. — Никога не знам кога може да получа видение и да започна да предсказвам. — Тя отпи, въздъхна. — И това само след няколко кратки седмици. Всичко ми изглежда напълно нормално.

— Защото за нас е. — Райли на свой ред вдигна чашата си. — И така, пия за нас — и майната им на останалите!

Докато се чукаха, Аника се показа от басейна, облегна ръце на ръба му.

— Маргарита ли пиете?

— Идвай при нас. — Райли наля още една чаша.

Когато Дойл излезе с втора изстудена бира в ръка, видя Аника и Райли в басейна. Доктор Гуин може и да не беше русалка, помисли си той, но плуваше като риба. Саша стоеше отстрани със статив и платно, четки и боя, обърнала лице към морето.

Под беседката Сойер и Бран бяха допрели глави. Той отиде при тях. Макар да бе пропуснал маргаритите, беше почитател на салцата на Сойер.

— Какъв е планът?

— Тъкмо го обсъждахме — обясни му Сойер.

— Докато сме тук, сме защитени... доколкото е възможно. — Бран погледна Саша, извивката на гърба ѝ, уязвимия ѝ тил, както бе вдигнала косата под шапката си. После към хълмовете. — Но Аника ни каза, че ти още се безпокоиш.

— На куршума не му трябва голяма пролука.

— „Приятна“ мисъл — промърмори Сойер.

— Заложихме капани и добавих защита, но Дойл има право. Донякъде зависим и от Саша. В Корфу тя знаеше, че Нереза ще удари, затова бяхме подготвени. Разполагаме и с мрежата от контакти на Райли. Би трябвало да знаем кога този Малмон ще поеме към Капри. Щом го направи, за нас битката ще е на два фронта — неговите хора и създанията на Нереза.

— Сега сме по-силни отпреди. — Бран отново погледна Саша. — И по-сплотени. Това има значение. Вярвам, че е в наш плюс. Останалото е въпрос на проучване.

— Още информация в това отношение? — Дойл обърна палец към Саша.

— Засега не. За нея това е много изтощително, затова ви моля, ако аз не съм до нея, нека е някой от вас. Винаги. Тя се справя добре с виденията, но колкото повече се отваря, толкова повече Нереза напират да влезе.

— Щом всичко започне, няма да се делим и ще държим Саша под око — успокои го Сойер.

— Значи, продължаваме да си вършим работата, което означава да излезем в морето. И да влезем под водата.

— Стратегически би трябвало да изчакат с атаката, докато намерим звездата. Ако целта ми е да я имам — продължи Дойл, — ще се спотайвам, ще оставя мишената да си свърши работата, после се появявам, вадя я от строя и си вземам наградата.

— Но... — подкани го да продължи Бран.

— В случая не говорим само за логика, а и за алчност. Плюс доза лудост. Саша предсказа, че Малмон не е каквото е бил или ще бъде.

Трябва да допуснем, предвид виденията ѝ, че е сключил договор с Нереза. Не можем да знаем в какво се е превърнал, каква власт му е дала тя в замяна. Или колко краен ще е в желанието си да ни залови, знаейки какво представлява всеки от нас.

— Краен като огън и жупел! — увери го Сойер.

— В такъв случай най-вероятно ще ни нападне и ще се опита да намали броя ни или да плени един-двама. Но също така е възможно да ни атакува ударно, ако реши, че тук има информация, с която може да намери звездата сам.

— Той е самоуверен кучи син. Според мен ще атакува ударно. Само че не за да убие, или поне не за да убие някои от нас. Би предпочел да ни плени, но ще му достави удоволствие да окървави земята, докато го прави.

— Или водата — вметна Бран. — Където всъщност ще се съсредоточи търсенето ни.

— И където сме най-уязвими. — Дойл плъзна поглед към Аника. — Дори с преимуществото, което имаме.

— Мога да ви въоръжа с бомби, както ги наричаме. Няма да ви наранят — за разлика от нападателите. Но трябва да ги направя подходящи за използване под водата.

— Засега нямаме други оръжия, а харпунът изстрелва само една стрела.

— И преди сме се справяли с атаки под водата — изтъкна Сойер.

— Така е. Но сега работя — с помощта на Саша — върху идеята на Дойл да съчетаем хладното оръжие и другите видове оръжия с нещо подобно на бомбите. Почти съм готов да ги изпитам. Доста ще помогнат. Но може да се наложи да отстъпим и Сойер да ни измъкне оттук. Точно затова си говорехме с него, когато ти се присъедини към нас, Дойл.

— Обаче са нужни точни изчисления, там е проблемът. Затова успях да пренеса лодката и всички нас във вилата в Корфу. Не мога да рискувам да пропусна някого, да прекъсна връзката с него.

Обръгнал на приказките за война, Дойл си хапна малко салца.

— Какво става, ако прекъснеш връзката?

— Досега не се е случвало, но съм предупреден, че за пътника това означава продължително падане в пространството и времето. Ако

сме на лодката, знам, че мога да я преместя. Но под водата може да пропусна някой и вместо него да взема с нас враг.

— Значи трябва — ако се стигне дотам и не успеем да се доберем до лодката — да се държим близо до Сойер, за да ни изтегли всичките.

Райли уви хавлия около кръста си и пристъпи в беседката.

— Във водата — започна тя и доля чашата си — сме два екипа от по трима души.

— Нима? — контрира я Дойл.

— Така трябва да бъде, ако имаме мозък в главата. Аника има ключово преимущество. Във водата тя е в стихията си. Може да чува и вижда по-добре от всеки от нас. Може да се движи по-бързо от всеки от нас. Дали трябва да е с опашката си? Не бих искала да ме удари с нея. Бран също има преимущество. Никой не обича да го удря светкавица. Той ще очисти повече гадове, отколкото ние с водолазните си ножове. Освен това може да се измъкне сам и да вземе поне един от нас. Права ли съм?

— Да, но не бих ви изоставил. Не подлежи на обсъждане.

— Нямам предвид това, но благодаря. Да минем към следващото ни преимущество: Сойер. Той е начинът ни за измъкване, ако се наложи. Щом Бран знае, че той може да вземе всички, няма нужда да се тревожи, ако се наложи да се измъкне сам.

Тя седна с питието си.

— Останалите? Трябва да се погрижим всички да останат невредими, никой да не се отдели. — Тя погледна към Сойер. — Стрелял ли си с подводен пистолет?

— Не.

— Подводен пистолет? — Бран повдигна вежди.

— Да, направен е да се използва под водата. Със стреловидни куршуми, поддържат траекторията си чрез хидродинамика. Ще свърши работа.

— Чувал съм за тях — пистолети, пушки. Подводничари, „тюлени“, те ги използват, нали?

Тя кимна на Сойер.

— И тъй нататък. Може да успее да набавя два, както и муниции. Вероятно ще отнеме няколко дни, но имам човек.

— Няма да са достатъчни — изтъкна Дойл.

— Едва ли ще измъкна повече, а и два са достатъчни. Ти си приличен стрелец, но си по-добър с лъка или меча. Бран? И той е приличен стрелец, но защо да си губи времето, когато може да поразява със светкавици? Саша още се учи да използва пистолет. Виж, с арбалета е същински Робин Худ. Аника няма да използва оръжие нито във водата, нито извън нея. Значи, два броя. Един за мен и един за Сойер. Ние сме най-добрите стрелци. Всъщност, ако не мога да набавя повече от един, той отива при Сойер.

— Ясно.

— Но първо трябва да изпратя парите.

— Само кажи колко — каза Бран, — и ще ги съберем. Добре е да имаме подобно оръжие, но щом ние можем да се сдобием с него, сигурно и те ще го използват. Трябва да измисля нещо — промърмори той. — Нещо, което да ги отклони от нас. Ще поработя по въпроса. Добра стратегия, Райли! Два екипа от по трима души.

— Те ще са повече. — Бледа, Саша пристъпи към масата, остави една скица.

Върху нея бе нарисувала подводна битка. Те, шестимата, въоръжени с нож, копие, пистолет, заобиколени от въоръжени мъже. Сойер преброи дваисет души.

— Във водата имаше кръв. И акули.

Аника отиде до Сойер, постави ръце на раменете му.

— Кръвта ги привлича и няма да се откажат. Точната дума е „настървеност“.

Райли въздъхна.

— Също като във филма „Челюсти“.

Наля си ново питие.

[1] Лудория (англ.). — Б.пр. ↑

8

Сойер разгледа рисунката.

— Това е в списъка ми от пет начина, по които не искам да умра.

— И в моя. — След дълга глътка Райли успя да се усмихне. —

Кой е на първо място?

— Змийско гнездо. А твоят?

— Удавена и разчленена^[1].

— Звучи добре.

— Какво е „удавена и разчленена“? — попита Аника.

Сойер се протегна и я погали по ръката.

— Не ти трябва да знаеш. — Той погледна към Саша. — Видя ли това?

— Да. Много ясно.

— Ние, заобиколени от лошите, а наоколо кръжат акули.

— Да! — Саша изстреля думата и поклати глава, когато Райли ѝ предложи питие.

— Тръпки да те побият — промърмори той. — Но май между нас и приятелчетата на Брус има стена.

— Брус? — Недоумяваща, Саша притисна пръсти към очите си. — Кой, по дяволите, е Брус?

— Името, което филмовият екип дава на механичната акула в „Челюсти“ — обясни Райли. — Хммм!

— Именно. Сега седни. — Бран твърдо побутна Саша към един стол. — Не бихме могли да искаме по-добро отклоняване на вниманието им.

Сега Саша примигна.

— Атаката на акули — отклоняване на вниманието?

— И то дяволски добро. Най-вероятно те ще се спуснат към плячката във външния кръг. — Дойл огледа рисунката, сякаш проучваше боен план. — Това е нещо, което не ми се е случвало в предългия ми живот — нападение на акула. Ами ти, красавице?

— Ние можем да ги чуем, да ги усетим и да стоим настрана. Можем също да издаваме звуци, които не харесват, и да предупредим останалите.

— Какви звуци? — учуди се Райли.

Аника си пое дъх, отвори уста.

Сойер не чу нищо, но сякаш някой заби шило за лед в ухото му и стигна право до мозъка. В далечината залаяха кучета.

— Леле! Ясно. — Райли потърка ушите си.

— Ако продължат да нападат, трябва да се биете. Да ги атакувате тук. — Аника почука носа си. — С все сила.

— Понякога акулата си отива, а понякога не иска да си отиде.

— Куинт — обясни Райли. — Сойер още е на вълна „Челюсти“.

— Морето е пълно с по-лесна плячка. Ето, в картината лошите са по-лесна плячка от нас.

— Аника е права — кимна Райли. — Освен това — браво на Саша за предупреждението. Как ще го използваме?

— Те ще искат да ни пленят, не да ни убият — изтъкна Дойл. — Има кръв, значи някои от нас и някои от тях ще бъдат ранени. Но на картината те ни превишават с три към едно, а всички сме живи. Ако ни искаха мъртви, поне един от нас щеше да е. Или да е много по-сериозно ранен от това тук.

— И се вижда, че действаме като група — добави Бран. — Доста стегната при това. Достатъчно близо ли сме за теб? — обърна се към Сойер.

— Да, достатъчно. Номерът е да успеем да стигнем дотук — да ги оставим да ни обградят и да се държим заедно.

— Да ги оставим... — Вече по-спокойна, Саша взе питието, което бе отказала. — Да, разбирам.

— Те са външният кръг. Инстинктът им ще е да очистят акулите или да „духнат“.

— Значи, щом сме достатъчно близо един до друг, ви прехвърлям на лодката и...

— ... акулите очистват лошите. — Райли вдигна чашата си към тях. — Пия за Куинт.

— Не всички — поправи я Дойл. — Вероятно в лодката им ще има още мъже и поне двама в нашата. Ако аз планирах нападението, щях да направя точно това.

— Ще се справим. С всичко — увери ги Бран. — Ние сме избраните.

— Ние сме избраните — съгласи се Саша. — Ала трябва да вземем предвид още нещо. Паниката. Това не са механичните акули от киното. И нищо чудно някоя от тях да си хареса вкусната среда.

— Умна забележка. Ние обаче имаме тайния сигнал за акули на Ани — напомни й Райли.

— Все пак е добре да сме нащрек. Не мога да си представя нещо по-ужасно от това да те изяде акула. — Саша изгълта нервно маргаритата си.

Подготвени за евентуално нападение и решени да посрещнат всякакви предизвикателства, на сутринта те тръгнаха да търсят звездата. И на следващия ден, и на по-следващия. Не ги нападнаха, нито пък те намериха звездата или някакъв нов път към нея.

Неспокоен, Дойл обикаляше двора по време на военната тренировка.

— Използвай краката си, Саша! — нареди й остро, когато тя за пореден път падна по дупе. — Спри да я жалиш, Гуин, дай й да разбере!

— Добре се справя! — изстреля Райли в отговор.

— Глупости! Имаш нож в ръката, Саша, използвай го! — Когато тя замахна и пропусна, той отиде при нея, улови я за китката. — Бойна хватка, долен удар.

Насочи ръката й достатъчно бързо и силно, за да накара все още уморените й от лицевите опори мускули да потръпнат.

— Ножът няма да я нарани, не вярваш ли на твоя човек?

— Вярвам му. Старая се.

— Тогава се старай повече. Тя не е толкова добра.

Райли изпъна рамене.

— Така значи! Да те видя тогава, железен! Хайде, пробвай ме!

Сякаш бе чакал само това, Дойл взе ножа от Саша, която промърмори:

— Дано ти срита задника!

Той погледна през рамо.

— Следващия път вложи яда си в тренировката.

Докато го казваше, Райли го удари право в диафрагмата с летящ ритник и го изстреля метър назад. Усмихна се доволно.

— Винаги бъдете готови, винаги бъдете нащрек! Нали все това ни опяваш. Но ти май забрави, а, железен?

— Както ти забрави да се опиташ да ме убиеш.

Започнаха да се обикалят един друг. Тя успя да избегне ножа, но не и юмука в стомаха. Той я повали, тя замахна с обезопасения нож към бедрото му, претърколи се и се изправи.

— Пропуснах артерията — каза, когато отново започнаха да се обикалят. — Другия път няма да го направя.

Замахване, заблуждаващо движение, ритник, удар.

Соьер и Бран прекъснаха своята тренировка, за да гледат, а Аника свали ръце.

Дойл пак повали Райли, но тя отново се претърколи, изправи се на крака и докато го правеше, се прицели с ритник — малко по-силно, отколкото би трябвало — в слабините му.

Дойл стисна зъби, преодоля болката — Райли го бе ударила здравата — улучи я в лявата ръка.

— Ще прокървиш.

— Няма да ми е за първи път.

Подновиха боя. Ножовете им се срещнаха, засякоха се. Двамата стояха като пирати с пламнали очи, докато Дойл я избута назад. Тя направи пълно завъртане и го удари високо в гърдите. Той я хвана за крака, използва инерцията ѝ, за да я метне във въздуха. Тя успя да отскочи, приземи се, но за миг изгуби равновесие.

Дойл нападна отново, повали я на земята, опря ножа в гърлото ѝ.

— Мъртва си.

— И ти, старче! Ножът ми е в корема ти.

Той трябваше да признае — но само пред себе си — че е задъхан и че топките го болят адски. Погледна надолу и наистина ножът ѝ бе до дръжката в корема му.

— Няма дълго да съм мъртъв, а ти ще си останеш такава.

— Добре че няма да се бия с Лазар. Махни се от мен.

— След минутка. — Той огледа публиката. — Повалих я и може да се каже, че не беше подготвена. Ножът ми е опрян в гърлото ѝ. Вие какво ще направите? Аника?

Без да се колебае, тя изстреля лъч. Той почувства гъделичкане в ръката с ножа.

— Отлично. Добри рефлексии и прицелване. Бран?

Бран махна с ръка и ножът се превърна в банан.

— Шегичка — усмихна се той. — Но ефективна.

— Става. Саша?

Тя взе ножа на Бран, хвърли го. Той улучи Дойл в тила.

— Впечатляващо.

— Целех се в гърба ти. Следващия път ще имам повече късмет.

— Сойер?

С ръка в джоба, той премери разстоянието на око. Мигом се озова при Дойл и Райли и прекара чисто ножа си по гърлото на Дойл. Улови Райли за рамото, премести и двамата там, където беше стоял преди минута.

— Много добре. — Дойл се изправи на крака. — Разбира се, това е при положение че разполагате с тази част от секундата.

— Ще си я осигурим — увери го Аника. — Не правим ли всичко един за друг, значи сме се провалили. Намерим ли звездите, но един от нас загине, значи сме се провалили. Онази нощ в Корфу, когато помислихме, че си мъртъв, ние страдахме. Защото сега сме семейство. Семейството защитава членовете си. Винаги.

— Ти използва своята секунда да предпазиш Райли онази нощ — напомни му Саша. — Ани е права. Отредено ни е да намерим звездите заедно. Провали ли се един от нас, проваляме се всички. Не можем да си го позволим. Ще се упражнявам повече.

— Сега си по-добра от преди. Ти трябваше да се трудиш най-много.

— Предполагам, че това е поощрение. Ти си ядосан — добави Саша, като изучаваше Дойл. — Чувствам го. Ядосан си и вече се съмняваш дали сме на прав път, на правилното място. Чудиш се дали видението ми, което ни доведе тук, не е погрешно.

— Ти самата не си сигурна дали разчиташ точно виденията си.

— Досега не е грешала — напомни му Бран. — Нетърпението, макар и съвсем човешко, не е продуктивно.

— Компасът я подкрепя. — Сойер го извади. — Казва, че е тук. Проверявам го всяка нощ, на точното място сме.

— Когато загубиш нещо, винаги е на последното място, където търсиш. Защото, щом го намериш — добави Райли, — спираш да търсиш. Още не сме попаднали на последното място.

— Питали ли сте се защо тя не ни е нападнала още? Тук сме от почти две седмици.

— Прави го. — Бран прегърна Саша през раменете.

— Не е минал ден, без да прави опити да влезе в мен. — Тя докосна гerdана, който ѝ бе направил Бран, потърка защитните камъни. — Боговете разполагат с много време, нали така?

— Боговете и безсмъртните — допълни Райли. — Ние, останалите, нямаме толкова.

— Затова ще продължим да търсим. — Аника пхна длан в ръката на Сојер, докато говореше, и той я стисна. — За да открием това последно място. То е тук и няма да се оплаквам, че не се бием до смърт една-две седмици.

Не виждаха ли, че петимата стоят от едната страна, а Дојл, сам, от другата? Защото Аника бе забелязала това и отиде при него. Разоръжи го, като го прегърна нежно.

— Гневен си, защото няма с кого да се биеш, освен с приятелите си.

— Може би малко го е яд, че има приятели — подсмихна се Райли. — И че един от тях го ритна в топките.

— Може би. И може би не сме намерили мястото, защото не търсим където трябва. Не е островът, съгласна съм. Нашата ясновидка и магическият компас казват „Капри“, значи е Капри. Но ако не е във водата, нито в пещера? Не сме обсъдили останалите възможности. Ти каза във водата, от водата — обърна се тя към Саша. — Ами фонтаните, кладенците, подземните извори? Заливите — големите и по-малките?

— Заливът на въздишките. — Очите на Саша потъмняха. — Изгубен между каквото е сега, каквото е бил и каквото ще бъде. Обитават го безкрайна красота и разкаяние. Достойни ли сте да ги доближите? Най-искрените от сърцата, най-чистите от душите? Въздишки за допуснатите. Въздишки за отблъснатите. Вечна надежда, желание за избавление. А песента идва от звездата, за да ви води.

Саша също въздъхна.

— Те ни чакат да ги намерим.

— Кой? — попита остро Дойл. — Къде?

— Не знам. Но чувствам, че... нещо чака, надява се. Не знам отговорите, съжалявам.

— Нито пък аз — каза Райли. — Търсех информация за Залива на въздишките, но още нищо не съм намерила. Ще продължа да търся, ще опитам различни ъгли. Паралелен свят? Преместване във времето — това ще е работа за Сојер. Аз ще опитам някои други източници.

— И аз — обади се Бран. — Може би някой в моето семейство знае нещо или познава човек, който знае. Междувременно ще търсим и елиминираме.

— По-добре да спретнем закуска и да слизаме при лодката. — Райли направи пауза и извади телефона си, когато той избръмча. — Момент. Това е човекът, когото попитах за Малмон.

— Райли е — каза, докато се отдалечаваше.

— Аз ще ти помогна със закуската, Райли е заета — предложи Аника.

Загледана в Райли, Саша кимна.

— Хайде да се залавяме. — Двете поеха към къщата.

Когато Райли дойде за кафето, Саша изсипваше последната пържена филийка върху платото до купчина бекон.

— Какво откри?

— Сега ще ви кажа всичко. Благодаря ти, че ме смени, Ани.

— Няма проблем. Обичам да подреждам купата с плодовете.

— Изглежда добре, ухае хубаво. Ще ви разказвам, докато се храним.

Без да губи повече време, тя веднага напълни чинията си с храна, както и главите им с информация.

— Малмон още е в Лондон, но е наел вила тук — шикозна вила, която гледа към Марина Гранде. Дели Деи.

— Вилата на боговете — преведе Дойл.

— Странно нещо е съдбата... Наел я е за месец — удвоил е исканата цена, за да няма конкуренция. Ще се настани след три дни. Говори се, че е вербувал Джон Трејк.

— Не съм чувал това име — намръщи се Сојер.

— Аз съм. Бивш полковник от американските специални части. Безславно освободен преди седем години, понеже прекалил. Изглежда, много му харесва да убива и не му пука кой може да пострада —

собствените му хора, невъоръжени цивилни или деца. Взел е със себе си Ели Ядин.

— Това име съм го чувал. Ядин участваше в преследването ми в Мароко. Мосад — но вече не, мисля — каза Сойер.

— Прав си. Станал е твърде жесток и луд за тях, а трябва да си доста жесток и луд, за да шокираш Мосад. Той е наемен убиец, но се е специализирал в мъчения. И още едно име. Франц Бергер. Ловец, следотърсач, снайперист — както на четириноги, така и на двукраки бозайници.

— Доколко може да се разчита на източника ти? — попита Дойл.

— Напълно. Жената работи за Интерпол, а повярвай ми, Интерпол държи под око Малмон и останалите. И те като нас се интересуват какво е намислил.

— По-добре да не попадаме в полезрението на Интерпол — отбеляза Бран.

— Тогава трябва да внимаваме. Имаме няколко дни. Мисля си... защо не проверим бърлогата на Малмон тук, в Капри? Да речем, довечера, когато е мирно и тихо.

— Искаш да се правим на апаши, а? — Сойер си взе още една пържена филийка. — Звучи забавно. Тъкмо възможност да скрия някой и друг бръмбар.

— Как ще ги скриеш? — учуди се Аника. — И защо ти е да го правиш?

— Подслушвателни устройства — обясни й той. — Наричаме ги „бръмбари“. Влизаме, оглеждаме и поставяме няколко на подходящите места. Може да ни бъдат от полза.

— Би могло. Първо — можеш ли да правиш бръмбари?

Той се усмихна на Райли.

— Аз съм сръчен.

— Добре. Второ — той със сигурност ще провери за такива.

— Тук мога да помогна аз. — Бран се замисли. — Едно заклинание, за да ги скрия от електронния търсач. Ще се справя.

— Тогава и аз ще помогна. — Райли си наля още кафе. — Каж ми от какви материали се нуждаеш, Сойер, и ми дай варианти. Ще ударя една-две жици. Но може да отнеме ден.

— Ще ти направя списък, а във вилата на Малмон може да проникнем и утре. Разполагаме с три дни — изчисли Сойер. — Може

да имаме късмет и да намерим звездата, преди той да дойде.

— Но ако не успеем? — Саша огледа масата с петимата души, на които трябваше да повери живота си. — Ще направим всичко необходимо да опазим звездата и себе си.

Сойер направи своя списък, Райли позвъни където трябва. Това ги позабави, но Сойер реши, че си струва да прекарат един час по-малко във водата, ако има вероятност да научат част от плановете на Малмон.

Докато вземаше екипировката си, Аника пристъпи в стаята му.

— Трябва да говоря с теб.

— Разбира се. — Но когато тя влезе и затвори вратата след себе си, той преустанови заниманията си. — Сериозно ли е?

— Важно е. В рисунката на Саша ти си ранен.

— Всички получаваме рани в това търсене, Ани. Дойл също изглеждаше пострадал, така че...

— Той не може да умре.

— И аз няма да умра. — Виждайки тревогата в очите ѝ, той пристъпи към нея, хвана я за ръцете. — Ще измъкна всички ни.

— Трудно ще ти е да пътуваш с толкова много хора. Моля те, не ме лъжи, за да ме успокояваш. Няма да ме успокоиш с лъжи.

— Не е толкова трудно. По-скоро рисковано. Но успях да ни докарам тук, нали?

— И ще бъде още по-рисковано... ако те ранят?

— Аника, няма смисъл да се тревожиш за това. — Той плъзна ръце по нейните, улови я за раменете. — Ще измъкна всички ни живи и здрави. Повярвай ми.

— Вярвам ти. Вярвам ти с цялото си същество. Но те ще те ранят. Теб и Дойл. Той не може да умре, но изпитва болка. Аз не съм ранена в рисунката, а и съм от морето.

— Хубаво.

— Мога да избягам от мъжете, от акулите. Мога... да им *отвлека* вниманието, докато ти се измъкнеш с другите, а после...

— Забрави! — Той неволно стисна раменете ѝ, давайки израз на неодобрението си.

— По-добре ме чуй! — Сега нейният глас прозвуча остро. — Ако стане прекалено рисковано, можеш да се довериш на мен. Аз мога да се измъкна без твоя помощ. Ти вземаш другите, оставяш ме да...

— Няма да те оставя! Никога няма да те оставя! Не! — отсече той, преди тя да успее да продължи. — Ако си мислиш, че ще го направя, че дори ще го обсъждам, не ме познаваш.

— Не разбираш ли, че аз мога да стигна до лодката по моя си начин, дори преди ти да го направиш?

— Няма значение! Няма да те оставя, нито днес, нито утре, нито когато тази проклета рисунка стане реалност! — Тъй като забеляза нещо в очите ѝ — от нея нямаше да излезе добър играч на покер — Сойер пусна раменете ѝ, за да обгърне лицето ѝ. — И не си мисли, че можеш да се отдалечиш толкова, че да не мога да установя контакт с теб. И това няма да стане, само ще ме затрудниш.

— Не искам да те затруднявам. Искам да си в безопасност.

— Ще бъда, ти също. — Той лекичко изви главата ѝ назад, докосна с устни нейните. Нежно, успокоително. Отначало.

После тя се уви около него, обгърна го и той се изгуби в топлината и желанието ѝ. Притисна я към стената, позволявайки си да се отдаде на копнежа си, позволявайки си да се наслади на онова, което му даваше тя, да се наслади на онова, което усещаше в кръвта си, в костите си.

Двамата едва чуха трите силни удара по вратата.

— Сойер! Свали ръцете си от момичето! — нареди Дойл. — Тръгваме!

— Трябва да вървим. — Неохотно, почти изпитвайки болка, Сойер свали ръцете си от момичето.

— Защо не правиш секс с мен?

— Какво? — Сойер отстъпи крачка назад, сякаш някой бе метнал граната в стаята. — Какво?

— Твоето нещо за секс се втвърдява, но ти не молиш за секс. Не знам дали ми е разрешено аз да го правя вместо теб. Не знам какви са правилата.

Тъй като тя посочи слабините му, Сойер едва се сдържа да не кръстоса ръце пред тях.

— Аз не... Не че не... Правила. — Той се улови за сламката. — Има си правила. Много сложни правила. Ще говорим за тях по-късно.

По-късно. Сега трябва да вървим.

— Ще ми обясниш правилата?

— Аз... да, вероятно. По-късно. — Той взе раницата си, отвори вратата. Странно, но още не можеше да си поеме нормално дъх. — Сега трябва да вървим. Изгубени звезди, застрашени светове, злата майка на лъжите. Знаеш, обичайното.

— Когато науча правилата, ще си легнем в моята стая. Леглото ми е голямо.

— Е, и това е идея. — Той припряно метна раницата през рамо и като внимаваше да не отделя ръка от отворената врата, хвана Аника с другата. — Да вървим. — Издърпа я от стаята, продължи да върви, докато се озоваха при останалите, които ги чакаха отвън.

Успя да се откъсне от Аника и прошепна на Саша:

— *Разсей я.* Трябва да говоря с Дойл и Бран.

— Но аз...

Тъй като Соьер вече бе поел с бърза крачка напред, за да настигне Дойл, Саша забави своята, посочи с ръка:

— О, виж! Пеперуда!

Коментарът ѝ предизвика озадаченото изражение на Райли, но думите ѝ накараха Аника да спре и да се възхищава достатъчно дълго, за да може Соьер да се отдалечи на безопасно разстояние.

— Виж — обърна се той към Дойл. — Не беше просто „пускане на ръце“.

— Не ми се слуша за останалите части от тялото ти.

— Нямах това предвид. Трябва да говоря с теб и Бран. А после и с Райли и Саша. На Аника ѝ е хрумнала щура идея и ще се наложи да я наблюдаваме, в случай че не съм успял да я разубедя.

Той погледна назад, прецени, че има достатъчно време, ако говори бързо, и направи знак на Бран.

Аника нямаше нищо против да повърви с двете си приятелки. Помисли си, че жените може би проявяват по-малко стеснителност и нервност, когато говорят за секс.

— Ще ми кажете ли какви са правилата на секса?

— Правила? — изненада се Райли. — Какви правила?

— Не ги знам, не и тукашните. Соьер казва, че са много. И сложни. Не виждам защо трябва да са сложни, но мога да ги науча. Обичам да се уча.

— Сложни — изсумтя Райли. — Според мен са съвсем прости. Моите златни три? И двете страни да проявяват желание, да не са обвързани и да са чисти.

— Наистина са прости. И напълно задоволителни. Означават ли, че със Сойер можем да правим секс?

— Не проумявам защо не ти е скочил досега.

— Райли! — Саша завъртя очи. — Различните хора имат различни правила, Ани. Или не толкова правила, колкото... реакции. Невинаги е лесно да се обяснят.

Райли изброи на трите си пръста:

— Да проявяват желание, да са необвързани и да са чисти.

— Добра основа — съгласи се Саша. — За този разговор ще ни трябва повечко време. И уединение — добави, докато подминаваха хората по пътя.

— Но нали ще ми обясните, за да се науча?

— Разбира се.

— Благодаря ви! Тогава със Сойер ще можем да правим секс. Както ти и Бран. Съжалявам, че ти не можеш да правиш секс — обърна се тя към Райли.

— Ставаме две, сестричке!

[1] Част от наказанието на осъдените за държавна измяна в Англия през XIV век — първо били бесени, после давени, и накрая — разчленени. — Б.пр. ↑

9

Фокусираха се върху източната част на острова, гмуркаха се в заливчетата и дълбоките пещери. Аника не чу въздишки или песни. Само веднъж почувства нещо във водата — достатъчно голямо, за да е човек или акула.

Но беше само друга двойка гмуркачи — мъж и жена — които май повече се интересуваха един от друг, отколкото от морския свят.

След второто гмурване Аника поведе останалите към лодката. Щеше да е много бдителна, докато преживеят нарисуваното от Саша и отново се завърнат живи и здрави.

Излезе от водата, както винаги доволна, че ще свали плавниците — толкова досадни и странни — които трябваше да носи, когато беше с крака.

Саша се появи зад нея, после Соьер. За да е полезна, Аника отвори кутията с изстудени напитки. Саша щеше да иска вода, но Соьер и Райли обичаха кола, а...

Докато вадеше бутилките, една птица се спусна от небето и кацна на перилото. Тя я погледна набързо, усмихна ѝ се.

После остави бутилките, изправи се.

— Ти не си птица.

Саша, заета да сваля ципа на водолазния си костюм, погледна към нея.

— Съжалявам, какво каза?

— Това е едно от нейните създания!

Птицата не помръдна, но завъртя грозната си глава, взря се с лъскавите си жълти очи в Соьер, който посягаше към раницата за пистолета.

— Не стреляй — прошепна Саша. — Изчакай Бран и останалите.

Докато Райли се качваше в лодката, на перилото тежко кацна втора птица.

— Имаме си компания. — Райли извади ножа от канията.

Птиците бяха с размерите на гълъби, но с жилави, почти изсушени тела и едри глави, които се въртяха напред-назад като на кукумявка. Двойката седеше мълчаливо, появи се и трета птица, която кацна до тях. Очите им, мръсно жълти, ги гледаха немигащо. Лъскавите черни пера не помръдваха.

Бран се изтърколи в лодката, изви глава и видя, че зад него Дойл вади ножа си.

— Тя ли ги е изпратила? — Устните му се разтеглиха в мрачна усмивка. — Нейните вестители? Да ни подплашат? Това ли е измислила?

Саша се обърна, притисна ръка към главата си, протегна другата — сигнал да изчакат.

— „Дойди и виж!“ — така пише в книгата на вашия бог. „И видях, и ето блед кон и името на яздеция на него беше смърт, и адът вървеше подире му.“^[1] Затова изпращам блед кон и ездач. Вашата смърт идва! И вашият ад я следва! Птиците ми ще гложат костите ви, кучетата ми ще пият от кръвта ви!

Тя поклати яростно глава, докато Бран я приближаваше:

— Чакайте! Чакайте! — Задиша дълбоко със затворени очи, а когато отново ги отвори, те горяха като огнени кристали. Когато заговори, гласът ѝ бе силен и отекуваше над водата: — А ние казваме — ти никога няма да имаш звездите! Изпрати своя кон, своя ездач, изпрати най-лошото и ние ще го преодолеем, ще преодолеем всичко. И теб също, докато остарееш, докато се сбръчкаш и силите те напуснат. Ние сме твоята смърт, твоето унищожение. Дойди и виж! — Саша отметна назад глава и прилепи ръце към бедрата си с разтворени пръсти. — Дойди и виж!

Птиците изпищяха, разпериха криле и полетяха към Саша.

Аника вдигна ръка, за да предпази лицето ѝ, изстреля лъч от гривната си, докато Бран изпращаше нажежени до синьо светкавици към останалите две.

Телата им се превърнаха в зловонен черен пушек.

— Нараних я! — С треперлив, озадачен смях Саша отново притисна пръсти към слепоочието си. — Нараних я. Почувствах болката ѝ. Нараних я също толкова... не, повече, отколкото тя мен!

— Носът ти кърви — промърмори Аника и го попи внимателно с хавлиена кърпа.

— Всичко е наред. Добре съм. — С блеснали от сълзи ликуващи очи Саша погледна Бран. — Направих го!

— Фейд. — Изпълнен с любов и леко обезпокоен, той я притегли към себе си, прегърна я. — Любима. Поседни, поседни малко. — Докато го казваше, я придърпа в скута си. — Трябва й вода.

— Добре съм. — Отново смях, малко по-уверен. — Не виждате ли? Добре съм! Чух я да пици от болка, от ярост. Да, може би не е зле да взема нещо за главоболието, но я победих. Победих я, Бран. Бях в главата й!

— Хайде, позволи ми да ти помогна. — Той нежно постави пръсти върху слепоочията й, прокара ръце по черепа й. — Дай ми болката си, за да си отиде.

— Пийни малко. — Като коленичи, Аника подаде настоятелно водата на Саша, хвана ръката й, притисна я към бузата си. — Беше толкова силна, толкова храбра!

— Чувствах се силна. Нарочно й позволих да влезе в мен. Знаех, че е време, знаех, че ще мога да го направя.

— Изобщо не се съмнявам в теб! — Бран я целуна. — Съкрати ми живота с няколко години, но не се съмнявам в теб.

— Сега ще ни атакува по-мощно.

Райли хвърли бърз поглед към Дойл.

— Сега ще ни атакува по-мощно — повтори той, — защото знае, че тази, която е мислела за слаба — аз също го мислех — е много по-силна, отколкото изглежда.

— Затова се опитва да ни пробута „Откровенията“? Четиримата ездачи, глупостите за края на света? Че може да го докара? Бран, защо не вземеш да ни приготвиш повечко „огън и жупел“. Да й покажем какво е ад.

— Малмон не е бледият ездач. — Соьер извади кола, подхвърли я на Райли, взе друга за себе си, предложи бутилка сок на Аника. — Той е психопат, богат главорез.

— Сега е повече от това — напомни му Саша.

— Каквото и да е, ти вече го каза. Ще ги победим. — Той отпи от колата. — Саша Ригс, ти току-що надви богиня. Какво смяташ да правиш сега?

— Смятам да намеря останалите две Звезди, после ще танцувам на слънчев плаж. Знаем, че ще успеем.

— Но засега стига толкова гмуркане.

— Добре съм, Сойер, наистина.

— Добре или не, Сойер е прав. Приключваме за днес. — Дойл тръгна към рубката.

Райли се отпусна до Саша, потупа я по рамото.

— Да се порадваме на победата. А и трябва да видя дали моят човек е намерил каквото поиска Сойер.

Когато се увери, че Саша се е успокоила, Аника се отдалечи и седна до Сойер, хвана го за ръката.

— Разбрах.

— Какво разбра?

— Разбрах каквото ми каза ти и каквото знаех с ума си, но не и със сърцето. Когато птицата, която не беше птица, полетя към Саша и аз я унищожих. Щях да направя същото и ако беше човек. Щях да направя същото.

Когато тя се облегна на него, той я прегърна, взе я в обятията си, както Бран бе гушнал Саша, докато лодката пореше водата обратно към сушата.

Щом стигнаха в пристанището, Райли извади телефона си.

— Здравсти — каза и се отдалечи.

— Саша трябва да хапне джелато. За награда — настоя Аника.

— Трудно ми е да откажа джелато, но... Хей, бързо действаш! — възкликна Саша, когато Райли се върна при тях.

— Бързо и успешно. Имаш всичко от списъка, Сойер. Ще го взема след около час.

— Значи си отворих работа.

— Един час. Това е идеално. Тъкмо с Аника и Райли ще отидем на пазар.

— На пазар! — Аника засия и потърка доволно длани.

— На пазар? — Райли се намръщи, избута надолу очилата си, духна в бретона си. — За какво?

— Все едно. — Саша хвана Райли за ръката, стисна я предупредително. — Трите ще отидем на пазар, ще вземем частите на Сойер и... ще купим пица за вечеря.

— Ти имаше дълъг ден — поде Бран. — А и Нереза вече направи първия си ход, по-добре е да останем заедно.

— Днес тя няма да се опитва повече, освен това знаеш, че мога да се справя. Нали няма да ми кажеш, че ние трите не можем да се справим, защото сме жени?

— Не се бъркай, приятел — предупреди го Сойер. — Няма да спечелиш. Но ние бихме могли да се навъртаме наоколо, докато вие...

— Да ви няма! И тримата. Щом ще получавам награда, предпочитам да не ми висите на главата. — За да подсили думите си, Саша се повдигна на пръсти и целуна лекичко Бран. — След два часа ще сме у дома.

— Ако не сте...

— Ще бъдем.

— Стойте заедно.

— Разбира се. — Саша им махна, изчака да се отдалечат достатъчно. — Добре.

— Може да си купя нови обеци!

— Няма да ходим на пазар.

Аника я погледна недоумяващо.

— Но ти каза...

— Искаш ли да говорим за секс?

— Да! — Аника улови Саша за ръката. — Значи е заговор!

— Точно така.

— Ако ще говорим за секс, при положение че аз не правя такъв, искам алкохол. — Райли огледа пристанището. — Хайде да намерим местенце с изглед и белини.

След десетина минути — Райли действаше бързо — те седяха на сенчеста тераса с изглед към морето и лодките. Тя поръча на италиански, флиртувайки с келнера, който веднага откликна.

Райли въздъхна, облегна се назад.

— Само си доказвам, че мога да правя секс, ако искам свалка за една нощ. Така. — Тя махна към Аника. — Докторите са тук. Можеш да започваш.

— Ти и лекар ли си?

— Иска да каже, че сме готови да те изслушаме — обясни Саша.

— О! Значи ще си поприказваме по женски?

— Точно така — кимна Саша.

— Сойер казва, че правилата за секса са сложни. Щом са толкова строги, как хората правят секс?

— Уместен въпрос. Преди мислех, че е по-добре човек да забрави за секса заради всички възможни усложнения. Наистина го вярвах, докато не се появи Бран.

— Защото сте сродни души.

— Да. — И не беше ли това истинско чудо? — Не знаех, че той изпитва същото като мен. Но освен това ме прие такава, каквата съм. Преди него никой не го беше правил. Преди всички вас.

— А аз дори не исках да правя секс с нея. — Райли се усмихна широко на келнера, когато той донесе белинито.

— Но тя е много хубава, мила и умна. Щяхте да правите хубав секс.

Заинтригувана, Райли попита:

— Сред морските хора има ли гейове? Разрешено ли е да спите с някой от същия пол?

— Разбира се — различно е, заради телата ни, и не се ражда поколение, но не можеш да диктуваш на сърцето си, нали така?

— Пия за това! — Райли взе белинито си.

— При вас как е? Имате ли правило, че не може да го правите?

— Вече го елиминираме. По-бавно на някои места, но работим по въпроса.

Аника издиша шумно, смръщи чело над питието си.

— Значи правилата са глупави?

— Може би някои, но като цяло зависят.

Аника разтвори недоумяващо ръце.

— Как така зависят? Нали са правила?

— Ще ни трябва още белини — реши Райли. — И сладкиши.

— Мен не ме брой. Правилата, Ани, зависят от конкретните хора, от ситуацията. Например, ако Бран беше женен или сгоден за друга жена.

— Правилото за необвързаността — поясни Райли.

— Разбирам и съм съгласна. И разбирам, че не бива да е насила. Но да си „чист“ — защо това трябва да е важно при секса?

— Не такова „чисто“. По-скоро да покажеш на партньора си, че си здрав — сексуално имам предвид. — Саша поклати глава. — Но това едва ли е необходимо при теб или Сојер, затова засега ще си спестим по-сложното обяснение. Останалите правила — тези, които зависят? Някои идват от морала или разбиранията на човека.

— Знам какво е морал. Сойер е почтен. Може би твърде почтен. Опитвах се да му обясня, че когато онова на рисунката се случи, аз мога да се измъкна. Той да премести останалите — понеже е ранен, и е по-добре да ме остави, за да...

— Глупости на търкалета! Това е изключено!

Аника се извърна безпомощно към Райли.

— Но аз мога да...

— Пет пари не давам какво можеш! И ако Сойер ти е казал нещо друго, ще си разваля мнението за него! Но първо хубавичко ще го насоля.

— Това е обидно, Аника — каза Саша по-внимателно. — Обиждаш ни, като предлагаш подобно нещо.

— Не съм искала да ви обидя. Обичам ви, всички. Наранила ли съм чувствата му? — Сърцето ѝ се сви от болка, умът ѝ се замъгли. — О, извинявайте ме! Ще му кажа, че съжалявам.

— Не се безпокой за това — посъветва я Райли. — И помни: „Един за всички, всички за един!“.

— Един за всички, всички за един — повтори Аника. — Това е закон. Няма да го забравя. Нараних чувствата му, затова той не иска да прави секс с мен.

— Не мисля, че е това. Определено ще поръчам още белини.

С кимване Райли направи знак на сервитьора, подхвана дълъг, закачлив разговор.

Заинтригувана, Аника наблюдаваше как сервитьорът хвърля погледи на Райли.

— Той е готов да прави секс с теб.

— Виждам. Сексът с непознат може да е вълнуващ, а неизвестността е част от вълнението. Но точно сега си имам достатъчно вълнения. А и в момента говорим за теб и Сойер. Уверявам те, че той е правил секс с теб няколкостотин пъти в главата си.

— Но аз искам да прави секс с тялото си.

— Не те виня.

Като кимна на Райли, Аника се наведе напред.

— Сервитьорът е смел и силен, мил и много красив. Но ти не правиш секс с него.

— Хммм! Е, да, сладур е — секси сладур. И е отракан, но... или харесваш някой, или — не, нали така?

— Да. — Доволна, Аника се облегна назад. — Сърцето е загадка. Аз искам Сойер и той иска мен. Неговото... как го нарече ти, не си спомням. — Тя се потупа по скута.

— За това има много имена.

— Ние ще се придържаме към „пенис“ — засмя се Саша и сръчка Райли.

— Неговият пенис става твърд, значи е готов за секс, когато се целуваме, когато ме докосва. Това е желание и виждам желанието в очите му. Но не вкарва пениса си в мен.

— Толкова ли е просто в твоя свят? — зачуди се Саша.

— Може да има ритуал за чифтосване — това е по-сериозно. Или е просто за забавление. За задоволяване на нуждите.

— Значи и при вас не е много по-различно. Виж, това е добър баланс, така мисля. Аз май съм по-разкрепостена от Саша.

— Ей!

— Преди Бран — допълни Райли.

— Добре. Ти печелиш.

— Казвам, че моралът на Сойер прави правилата му по отношение на теб по-сложни. Той не иска да се възползва от теб или от ситуацията. Това не означава, че не иска да те чука или че не си представя как те чука.

— Да ме чука. О! Защото телата... — Очарована, Аника плесна с ръце. — Харесва ми. Забавна дума. Как мога да го накарам — но не насила — да спре да си представя и да започне да ме чука?

— Скочи му.

Райли примигна.

— Леле! Изненадваш ме, Саша.

— А ме нарече „задръстена“.

— Не съм... е, може и да съм. Да, добър съвет.

— Като в бой?

— Не. Ти правиш първия ход. Отиваш при него, поощряваш... чукането — реши Саша. — Затваряш вратата и сваляш дрехите си. После, ако е необходимо, сваляш неговите.

— Продължавай, Саша!

— Вече не съм задръстена — каза тя със самодоволна усмивка. — Не бих го предложила, ако не усещах колко много те желае, Ани. Толкова е силно, че няма как да не го усетя.

— Това е морал, знам. Но ти усещаш желанието му към мен?

— Да. И борбата му да го овладее.

— Значи трябва да направя така, че да престане да се бори. — Сърцето на Аника заби по-силно и тя притисна ръка към него. — Това разрешено ли е?

— Дори се насърчава. — Когато сервитьорът се върна, Райли го посрещна с чаровна усмивчица.

Той вече флиртуваше и с трите, докато им сервираше следващата поръчка заедно с малки чинийки и плато, отрупано с различни видове сладкиши.

— Belle donne^[2] — Той целуна връхчетата на пръстите си. — За мен е удоволствие да ви обслужвам.

Райли го гледаше как се отдалечава.

— Може и да си променя решението...

— Не — отсече Саша.

— Лесно ти е на теб... но си права. Ще трябва да се задоволя със сладките.

— Може ли да помогна на Соьер с борбата му, да му скоча, за да ме чука довечера?

— Ти решаваш. — След бърз оглед Райли си взе един еклер от платото. — Но ни е нужен за бръмбарите.

След като помисли малко, Аника кимна.

— Това е по-важно от чукането. Но когато свърши с бръмбарите?

— Действай. Какъв е този? — Саша посочи един сладкиш.

— Какво ти пука как се казва, щом изглежда добре? *Бомболони* — върхът на поничките. Ето! — Тя избра един сладкиш — кексче, поръсено със захар, и го сложи в чинията на Аника. — Това ще ти хареса. В момента си правим малък купон.

— Обичам купоните. Благодаря ви, че ми помогнахте да разбера правилата на чукането.

— Едва ли имаш нужда от това пожелание, но... — Саша хвана ръката на Аника. — ... успех!

— Сега яжте и пийте, дами. След двацет минути имаме среща.

— По пътя може ли да се отбием в магазините?

Преди Райли да успее да възрази, Саша кимна.

— Всъщност дори се налага. Не можем да се върнем без доказателство, че сме били където казахме, че ще бъдем.

— По дяволите! Но ще го направим бързо. Много бързо! — настоя Райли.

— О, аз съм бърза!

— Да, да. Ще повярвам, когато го видя.

Върнаха се отрупани с покупки. Може би Аника не успя да изпълни желанието на Райли за бързо пазаруване, но успя да си купи два чифта обеци, сандали — едните с петнайсетсантиметрови токчета, на които ходеше сякаш бе родена с тях, миниатюрна чантичка, побираща единствено въздух, но с мидена закопчалка, която я очарова, и три нови рокли.

Заедно трите изкачиха хълма, натоварени с торбите, частите за Соьер и три големи пици.

— Къде ще носиш тези токчета, по дяволите? — изсумтя Райли.

— Ще ги носи, когато прелъстява Соьер. Ще си ги сложи, ще свали роклята и ще остане само по токчета.

— Може и да си нова в това, Саша, но определено те бива в стратегиите.

— Толкова се забавлявах! Новите обеци много ти отиват, Райли.

Като сви рамене, Райли прие собствената си слабост.

— В боя всеки противник с удоволствие ще ги хване и дръпне.

— Харесват ми. Също и тези на Саша, а тя ще е много красива в новата си рокля и сандалите. Трябваше да купиш роклята, която ти показвах, Райли.

— Аз няма да прелъстявам никого.

— Имаш много хубаво тяло. Дребно, силно и гъвкаво, а гърдите ти са прекрасни.

— Но си нямам гадже, нали? Благодаря ти все пак.

— В моя свят и мъжете, и жените биха искали да те чукат.

Трите влязоха със смях в къщата, слагайки край на безпокойството на Бран.

— Явно добре сте напазарували — отбеляза той.

— Отлично! Носим ви и пица, както обещахме. — Саша повдигна лице за целувка.

— Ще я отнеса в кухнята. Дойл е в горичката... или поне беше. Соьер е отвън, работи върху плановете.

— Райли ще му занесе нещата. — Саша смушка тайничко Аника.
— Ние се качваме горе да приберем останалите покупки.

— Това стратегия ли е? — попита Аника, докато тръгваха.

— Нека да усети липсата ти, да се чуди къде си. Не си слагай токчетата. Запази ги за по-късно.

— Прилича на игра.

— Малко, но в нея печелите и двамата.

Пред вратата на стаята си Аника остави торбите и прегърна сърдечно Саша.

— Благодаря ти! Ти и Райли сте моите сестри в този свят, и в моя също!

— Научих какво е семейство от вас. Когато мисията ни свърши, ще се опитам да използвам всичко, което научих, в отношенията ми с мама. Ще се видим долу.

— Облечи си новата рокля!

Аника разбираше от игри, разбираше и от ритуали. Беше гледала как три от сестрите ѝ изпълняват ритуала на свързване с избрания партньор. Той включваше флиртуване, привидна липса на интерес, отново флиртуване.

Макар да знаеше, че Сојер не може да е неин партньор за цял живот, тя го обичаше, винаги щеше да го обича, така че ритуалът от нейна страна бе позволен.

Тя се преоблече — не в новата си рокля, защото Саша трябваше да блести в своята. Но използва цвета за устни и четчицата за цвят на миглите, както знаеше, че правят жените, за да изглеждат още по-красиви.

След като слезе долу, пригответи — както я бе научила Саша — кана с пенлив плодов сок. На една табла подреди каната, чаши и купа с лед, ако някой поиска.

Сојер седеше край масата в беседката с нещата, които Райли му бе намерила, рисунка, която бе направил, и някакъв инструмент, който ѝ заприлича на пистолет.

Тъй като Дојл седеше срещу него и го гледаше как работи, тя се усмихна и остави таблата на масата.

— Приготвих ви студени напитки, защото след малко с пицата ще искате бира. Бран ще я претопли за вечеря. Това ли е „бръмбарът“? — попита тя, докато наливаше сока в чашите.

— Ще бъде. Трябва да прикрепя този кондензатор...

— Да не е като оня, който прави възможно пътуването във времето?^[3] — провикна се Райли от терасата си.

— Много смешно. Тук имам материал за три стайни преподаватели, затова трябва да решим къде е най-добре да ги разположим.

— Къде си се научил на това? — учуди се Дойл.

— Просто съм любопитен. Разглобих едно старо радио, после стар телефонен секретар, една от повредените ми колички с дистанционно... такива неща. Сглобявах ги, за да си играя на шпионин. Това ще е малко по-сложно, но ще се справя. — Той вдигна поглед към Аника. — О, изглеждаш добре! Искам да кажа, че винаги изглеждаш добре, но...

— Благодаря. — Тя прокара пръст по рамото му, докато минаваше зад него. После приседна на ръба на масата с гръб към него и с лице към Дойл.

Да, тя разбираше от ритуали.

— Много добре караш лодката.

— Хубаво корито.

— Много хубаво. Ще научиш ли и мен? Обичам да се уча. В замяна мога да те науча да правиш кълбо напред.

— Ако правя кълбо напред, няма да мога да държа меч.

— Ще те науча да го правиш само с една ръка. Ти си силен. — Тя нарочно се протегна, потупа бицепсите му. — Можеш да скочиш само с една ръка, така ще замахнеш с меч към краката, а стъпалата ти ще ударят лицето.

— С една ръка?

— Да, ще те науча. И да тичаш нагоре по стени, и без да използваш ръцете си, да правиш задно салто. Може да използваш тези неща в боя. Искаш ли да ти покажа?

— Разбира се. Обичам новите неща.

Когато той стана, за да отиде с нея до ивицата морава, хвърли поглед назад към смръщения Сойер, после нагоре към Райли. Тя се ухили и се облегна на парапета, за да наблюдава шоуто.

Чу Сойер да ругае.

— Проблем ли има, каубой?

— Нищо. Просто леко се изгорих.

Той гледаше Аника, роклята ѝ, която се смъкваше до главата, великолепните ѝ крака, които се премятаха шеметно във въздуха.

— Ясно — каза и отново се ухили.

[1] Откровение на Йоана (последната книга от Новия завет), 6:1-8. — Б.пр. ↑

[2] Хубави жени (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Алюзия за кондензатора в машината на времето от филма „Завръщане в бъдещето“. — Б.пр. ↑

10

Сойер продължи да работи. Райли го бе снабдила с необходимото и сега той щеше да го използва, за да направи каквото искаха всички.

Положи усилия да се съсредоточи, да не обръща внимание на обясненията на Аника към Дойл, на коментарите на Дойл в отговор.

И на смеха ѝ. Дойл — иначе самата сериозност — сега, изглежда, си прекарваше чудесно.

„Не се разсейвай!“, нареди си той, когато почувства как по кожата му плъзнаха раздразнение и ревност. Той имаше работа, имаше да спасява светове и не биваше да се тревожи за част от екипа, която се премяташе по глупавата морава.

Може пък и той да иска да се научи да прави кълбо напред с една ръка. Дойл не беше единственият с мускули.

Вероятно Дойл имаше достатъчно мускули да изтласка тойота от лег, но все пак...

Сойер опита да се успокои. Само щеше да си пърли пръстите със заваръчния пистолет, защото гледаше към тях, вместо да си гледа работата.

Тогава се появи Саша и седна до него.

— Ще хапнем пицата след час, ако това те устройва.

Като изсумтя, той довърши увиването на емайлирана жица около един болт и отрязва излишната част.

— Имам доста работа — каза и оголи краищата на жицата. — Ще взема нещата вътре, ще хапна на крак.

— Трябва ли ти помощ?

Той поклати глава и взе поялника, за да завари оголените краища към новата си миниатюрна верига.

— Това е работа за един човек.

— Ако решиш, че... леле!

— „Леле“ какво?

— Дойл току-що направи кълбо напред само с една ръка.

Той вдигна очи тъкмо навреме, за да види как Аника прегръща доволно Дойл.

— Браво!

Когато довърши сглобяването на две подслушвателни устройства на масата в дневната, където имаше достатъчно място и достатъчно спокойствие, луната вече грееше, бяха се появили звезди. И той реши да си почине.

Излезе навън, седна на стъпалата и се загледа в морето.

— Как върви?

Той се извърна, вдигна поглед и видя Бран на терасата.

— Две са готови и тествани. Имам нужда от...

— Чакай, сега слизам.

Бран излезе, седна на стъпалата до Сойер и му подаде бира.

— Саша каза, че не бива да пиеш алкохол, докато работиш. Но сега вече можеш.

— Да, мога, благодаря. Имам нужда от почивка. Не че е сложно, но трябва да внимавам, особено при положение че ги майсторя сам. Тази вечер бих могъл да направя и третото устройство, но усещам, че губя форма. Май е по-добре да изчакаме и да ги поставим утре вечер. Или да използваме само две.

— Говорихме за това на вечерята, решихме да действаме утре вечер. Така че спокойно.

— Благодаря. — Доволен от компанията и бирата, Сойер насочи ума си към следващите им действия. — Ще ви вкарам във вилата на Малмон без проблем. Няма да се разправяме с прозорци и врати, затова алармената система не ни интересува. Но ако използват детектори за движение, имаме проблем.

— Хммм. — Като кимна, Бран се облегна назад на стълбите, погледна към осеяното със звезди небе и растящата луна. — И никой от нас не е помислил за него.

След решението да проверят вилата на Малмон Сойер бе мислил много.

— Или вътрешни камери. Ако знаех дали имат аларма с детектори за движение или охранителни камери, какъв вид са и къде е разположена системата, бих могъл да ги заобиколя.

Веждата с белега на Бран се повдигна закачливо.

— Това ли е всичко?

Като се засмя кратко, Сойер надигна бирата.

— Нямам навик да прониквам в чужди къщи, но е добре да знаеш как стоят нещата и как действат. Бас държа, че Малмон ще инсталира всичко, докато е там. А може вече да е направено. Ако се бях сетил по-рано, Райли можеше да провери.

— Още може — ще ѝ кажем. Но мисля да рискуваме. В случай че задействаме някоя аларма, ще се измъкнем, преди да реагира.

— Мога да го представя като софтуерен дефект. Но камерите...

— Ще измисля как да се погрижа за тях, ако се наложи.

— Добре. Ако утре се върнем към пет, както обикновено, ще успея да сглобя третия бръмбар преди залез-слънце.

— Устройва ни напълно, решихме да изчакаме до полунощ. Дойл иска да огледа мястото около вилата и са му нужни тишина и спокойствие.

— Все правим каквото иска Дойл.

Бран отпи замислено от бирата си.

— Някакъв проблем с Дойл ли имаш?

— Не, не. Никакъв.

За Бран тройното отрицание означаваше „да“.

— Разбрах, че е научил нови неща от Аника.

— Какви неща? — Главата на Сойер се обърна толкова рязко, че Бран се изплаши да не се отвърти като капачка на бутилка. — О, да, да. Прословутото кълбо напред с една ръка.

— Точно така. Тя твърди, че може да го научи и на кълбо назад за нула време. Двамата явно много се харесват и уважават. Но ако мислиш, че помежду им има нещо повече, значи си глупак. Тя е твоя, стига да поискаш. А сега, тъй като имам планове за моята си жена, ти пожелавам лека нощ. Сладки сънища — добави той, докато ставаше, за да влезе в къщата.

Негова, стига да поиска, помисли си Сойер и засмука бирата. Само дето не изглеждаше точно така в момента. Освен това нямаше да е редно да го поиска. Тя беше нова в този свят. Все още бъркаше думите, трябваше да ѝ се обясняват разни неща. Как би могъл да я помоли да спи с него?

В допълнение към това, което за него беше повече от достатъчно, тя разполагаше само с три месеца — всъщност вече по-малко от два и половина, напомни си той — след което трябваше да се върне в морето.

Толкова много се боеше, че ако я помоли, ако я обладва, ако я има, никога — когато и където и да отиде — няма да може да я забрави.

Не биваше изобщо да я докосва, да я кара да си мисли разни неща. Простото решение? Не я докосвай отново. И без това имаха достатъчно за правене, за да рискуват допълнително със секс и разбити сърца.

Той стана и взе бирата, за да я отнесе в стаята си. Отвори вратата и едва не изпусна бутилката.

Тя седеше отстрани на леглото му и се изправи, когато той застана пред нея.

— Чаках те.

— Добре. — Сойер внимателно остави бирата. — Имаш ли нужда от нещо?

— Да. Мисля, че и ти също. Затова те чаках.

Като го гледаше в лицето, тя вдигна ръце, побутна двете тънки презрамки от раменете си и свивайки ги леко, се изхлузи от роклята, която падна в краката ѝ.

Единствената мисъл, която се стрелна в главата му, беше: „Мъртъв съм!“. Припряно и непохватно затвори вратата.

— Аника, недей...

Думите заглъхнаха, когато тя прекрачи свалената рокля и застана пред него гъвкава, стройна и прекрасна, в обувки, които се състояха само от няколко яркочервени каишки и високи, тънки токчета.

— Ти ме желаеш. — Тя пристъпи към него. — Аз те желая. Ще вземеш ли каквото ти предлагам? Ще ми предложиш ли каквото искам?

Той знаеше, че има причини да ѝ откаже, но не можеше да се сети или задържи нито една в главата си.

— Аз не бива да...

— Легни си с мен — каза тя и направи още една крачка. Очите ѝ, тези нейни очи, омайващо зелени, го убиваха. — Слей се с мен. —
Още една крачка. — Бъди с мен.

Аника уви ръце около врата му, притисна стройното си красиво тяло към неговото и го целуна страстно.

Дълго, топло, бавно и дълбоко тя завладя сетивата му, после ги подпали. Пръстите ѝ потънаха в косата му, не му позволяваха да се отдръпне и съпротивата му рухна. Преди да успее да се овладее, да разсъждава трезво, да сложи край, тя плъзна крак по неговия и „стената“ падна.

Той ѝ се подчини, подчини се на собствената си все по-неуправляема страст. „По дяволите правилата!“, помисли си. „По дяволите рисковете!“ Притегли я по-близо, пъкна длани в косата ѝ — тази гъста, разкошна коса.

Когато я побутна към леглото, тя свали ръце и задърпа нагоре ризата му.

— Искам да те видя, да те докосна. Целия. Искам да сваля дрехите ти.

— Да, да, ще го направим. Просто ми позволи... — Докато падаха на леглото, ръцете му се плъзнаха по нея. Мека, гладка, божествена. — Аника. Просто ми позволи.

Беше всичко, което тя си бе представяла, всичко, на което се беше надявала. Тази свобода, която той не ѝ беше давал досега, страстният начин, по който ръцете му я докосваха, дивият глад на устата му, докато... се хранеше от нейната със зъби, език и устни.

Никой не я беше целувал така. С такъв апетит.

В стремежа си да му даде повече, тя се притисна към него и почувства твърдостта му, а той простена като от болка, но болка, която означаваше желание.

Затова тя отново изви бедра, нагаждайки тялото си към неговото, почувства трепет в собствените си слабини и някакво прекрасно, прекрасно стягане.

Мускулите на гърба му, раменете му, толкова различни, когато бяха легнали, мекотата под нея, твърдостта над нея я караха да се чувства блажено.

Макар никога да не бе разсъбличала мъж, не можеше да е по-различно от това да разсъблече себе си — а тя толкова копнееше да има тялото му без дрехите до своето. Посегна към колана му, опита се да овладее възбудата си, за да може пръстите ѝ да разкопчат катарамата.

— По-добре не го прави — промърмори той, — иначе ще свърши ужасно бързо.

Ръцете ѝ застинаха.

— Само веднъж ли ще бъде?

Звукът, който издаде той, смесица от смях и пшккане, я озадачи.

— Няма да е само веднъж.

— Тогава нека този път е бързо. — Тя го искаше сега, сега, сега, затова разкопча колана му. — Искам да знам. За първи път правя секс с крака.

Задъхан, почти отчаян, той успя да спре.

— За първи път? — Разбира се, че ще е за първи път, каза си. — Това означава ли, че ти... Че ще ти е за първи път... изобщо?

— О, питаш дали още имам преградата? — Тя отново го привлече към себе си. — Не. Тази част е същата. Но краката, леглото, твоите крака. Това е различно. Искам те между краката си! Искам те вътре в мен, между краката си! Искам да разбера, Соьер! С теб. — Изгаряна от неудържимо желание и страст, тя отново впи устни в неговите. — Само с теб!

Започна да смъква джинсите му.

— Още съм с ботушите. Почакай. — Той се претърколи и седна. Докато се опитваше да си свали ботушите, тя се надигна, заобиколи го, притегли го към себе си, притисна устни към врата му, ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му.

Най-сетне, освободен от ботушите, от джинсите, от всичко, той се извърна към нея. Тя остана на колене, косата ѝ се бе разпиляла като мастило по гърба над едното рамо. Погледът ѝ пробяга по гърдите му, спусна се надолу. Тя се усмихна.

— Красив си... и силен. — Прокара пръсти по твърдата му мъжественост и кръвта забуча в ушите му. Сякаш някой дръпна наведнъж хиляди струни.

— Така харесва ли ти?

— Не мисля, че има дума, която да опише как се чувствам.

Тя се усмихна, легна по гръб, косата ѝ се разпиля върху белите чаршафи като дълга, пълноводна река. Прекрасен дар, предложен естествено, без фалш и преструвка.

— Слей се с мен, моля те! Изпълни ме със себе си.

Тя го замая, освободи и в този миг го притежаваше.

Той се наведе над нея и като се опитваше да е по-внимателен, да не бърза толкова, в случай че тя греши и ще ѝ е като първия път, започна да прониква — горещ и влажен.

— О! О! — Пръстите ѝ сграбчиха ръката му, ноктите ѝ се впиха в плътта му. После извика с пълни с изумление очи. — Но това... това идва накрая. Това краят ли е?

— Не, не е краят. — Всеки мускул в тялото му трепереше, докато се навеждаше над нея. — Искаш ли пак да го изпиташ?

— Мога ли? Да! Да!

Тя издаде звук, гърлен звук, когато той проникна по-дълбоко.

Остана в нея, полагайки усилия да се задържи така, докато бедрата ѝ започнаха да се вдигат и спускат неконтролируемо.

— Искам да... Искам да...

— Точно така. — Устните му пробягаха леко по нейните. — Направи каквото искаш. — После използва езика си, целувката му загрубя. Когато тя отново достигна оргазъм, викът ѝ се удави в устата му.

Сойер проникна в нея веднъж — силно, дълбоко, и тя простена, изви тяло в дъга.

— Да! Пак! Пак!

Той започна да я язди бързо, напористо. Просто се остави на удоволствието си.

Тя почувства, че краят, който с него не беше край, отново се надига в нея. Докато я заливаше, отметна ръце назад, склучи крака на кръста му, започна да се движи заедно с него, понесе се по вълната, после по следващата.

И онова, което се надигна в нея, беше повече от удоволствие и наслада, повече от всичко познато. Тя потрепери, той потрепери с нея.

Когато настъпи истинският край, тя сякаш бе отнесена в нов свят, отвъд този на красотата.

Дори когато Сойер бе поуспокоил дишането си, за което му бе нужно известно време, той продължи да усеща как сърцето тупти в ушите му. Когато се претърколи и отдели от нея, тя също се претърколи и се сгуши в него.

И това му се стори съвсем естествено.

— Доволен ли си от мен?

— Ани, няма достатъчно силни думи, които да изразят чувствата ми към теб.

— И аз изпитвам същото към теб. Правенето на секс с крака е различно. А с теб — още повече. Ти имаш много хубав пенис.

Той се засмя смутено.

— Благодаря ти. Аз... харесвам си го.

— И аз. Ще го вкараш ли пак в мен?

На този свят няма друга като нея, помисли си той. В който и да е свят.

— Можеш да разчиташ на това!

— А сега много бързо ли беше?

Той отмести ръката ѝ от сърцето си, целуна я.

— Отначало беше... ами нещо като игра. Преди да... Божичко! Да се чифтосаме.

— Имаш предвид целувките и прегръдките. Много ми хареса. Не трябва ли да се прави по-дълго?

— Зависи. Но има и други неща, които хората обичат да правят понякога, преди главната част.

— Други? Какви?

Тя не беше невинна, каза си той. Но беше неосведомена в някои отношения.

— Знаеш ли, може би трябва да говориш за това със Саша и Райли.

— Направих го. Така разбрах, че трябва да дойда тук, да си сваля роклята и да остана по токчета.

— Ти... Нима?

— Ти хареса обувките. Ще им кажа.

Той само притвори очи.

— Сигурен съм в това.

Тя завъртя бавно пръст около сърцето му, спусна го лекичко по гърдите му.

— Ще ми направиш ли онези други неща? Ще ме научиш ли на тях, за да ги правя на теб?

— Аника, ти ме убиваш.

— Това е израз, нали. Никога не бих те наранила.

— Знам. — Когато той обърна глава, за да я целуне, изведнъж го прониза една мисъл, като стрела от лък. — Аз не те пазих.

— Не бях в опасност.

— Не, имам предвид... — Той се надигна, притегли я към себе си. — Можеш ли да забременееш?

— О, не. Не мога да имам малки от теб. Ние сме от различни светове, не сме съвсем същите. Съжалявам.

— Недей. — Облекчен, той притисна устни към челото ѝ. — Така е по-добре. Първо — водим война. А и на теб ти остават само два месеца...

Тя бързо постави пръст върху устните му.

— Не говори за края. Моля те. Сега сме заедно.

— Права си. Ако се тревожиш много за бъдещето, не можеш да се насладиш на мига. Благодарен съм, че съм с теб сега.

Тя отпусна глава на рамото му.

— Искам да остана с теб тази нощ.

— И аз го искам. Леглото е малко, но ще се справим.

— Да. — Тя отново се сгуши в него. — Наистина ли може да бъде повече от веднъж?

— Да. И май ще се случи много скоро.

— Тогава, преди да заспим, ще ми покажеш някои от другите неща.

— Става. — Навеждайки се да я целуне, той плъзна ръка надолу по тялото ѝ, между краката ѝ.

— О! Това ми харесва!

Той се засмя, докато тя отново получаваше оргазъм.

На сутринта Сойер излезе за калистениката, чувствайки се като човек, който може да пробяга трийсет километра — и то по нагорнище — без да се задъха, а после да види сметката на цяло стадо коне.

Видя, че Дойл се е облегал на масата отвън и пие кафе, докато небето просветляваше и порозовяваше.

— Другите ще се появят скоро — каза Сойер.

— Хммм. Излезе ти късметът. Личи ти, братле — добави Дойл. — А и да не ти личеше, аз съм в съседната стая. Твоята русалка е доста гласовита.

— О! — Сойер се загледа в бутилката си с вода, хвърли поглед към Дойл. — Съжалявам.

— Не съжаляваш и не те виня. Но си ми длъжник.

— И защо така?

— Аника ме използва, за да те подразни — класическа стратегия.

И тя ми е длъжник, но ме научи на някои движения, така че с нея сме квит.

Сойер си спомни проклетите кълба напред и как кожата му беше настръхнала от ревност.

— Не знаех.

— Винаги е така. Следващия път го правете в нейната стая, за да не ме подсещате, че аз не се чукам.

— Дадено. Бях ти ядосан.

— Знам. — Дойл вдигна кафето си и се усмихна. — И за това не те виня. Ти си късметлия, Сойер. Няма друга като Аника.

— Така е. Затова бях впрегнал цялата си воля...

— Братле, падне ли ти такава хубост, не я изпускай за нищо на света. Утре може да си мъртъв.

— Хммм, това беше... вдъхновяващо.

Когато другите излязоха, Аника отиде право при Сойер, дари го с целувка така, че на него му се прииска да продължат с целуването в нейната стая.

— Имаш ли още от тези? — пошегува се Дойл.

Като се засмя бързо, тя се обърна към него, постави ръце на раменете му, целуна го лекичко и сладко по устните.

— Така целуваш близките си. Сойер също ми е близък, но е различно. Ние правим секс.

— Чух.

— Имах звезди в главата си. Само много хубавият секс предизвиква звезди. И научих за другите неща. Ти знаеше ли, че в предварителната любовна игра — как хубаво звучи само! — мъжът може да...

— Добре, добре. — Сойер припряно я улови за ръката. — Хайде да започваме.

След близо час клекове, лицеви опори, набирания и каквито там други мъчения успя да измисли Дойл, Сойер направи планина от палачинки. Беше му ред да готви и беше в настроение.

По средата на яденето и на обсъждането кога и как ще претърсят вилата, наета от Малмон, телефонът на Райли избръмча. Тя хвърли

поглед към екранчето, отдалечи се и заговори бързо на италиански.

Когато се върна, си взе чинията и натрупа храна в нея.

— Уредих три SPP-IMs с дващсет и четири патрона. От това по-добре няма накъде, при това третият е безплатен. Обаче ще ни трябва парички — обърна се тя към Бран.

— Аз ще имам грижата. Откъде ще вземем оръжията?

— Трябва да отидем до лодката му, и то веднага. Дайте ми парите и ме оставете да действам сама. Този тип не обича тълпите.

— Надежден ли е? — попита я Бран.

— Да видим... контрабандист е, продавач на оръжие, крадец, значи е „хлъзгав“. Но мен няма да ме прекара. Ще играе честно — иначе ще си развали репутацията, а и ще загуби, ако се нуждаем от още муниции.

— Пистолетите крадени ли са?

Райли погледна Саша и сви рамене.

— Трябват ни, ще ги имаме. Или поне три. Соьер е най-добрият стрелец, затова предлагам той да вземе единия. Аз също ще взема, сигурно Дойл ще използва третия. Бран е добър, но като знаем какво друго може да изстрелва, не му е нужен пистолет. Саша също е приличен стрелец. Просто Дойл е по-добър.

— Не възразявам, но искам да се науча да ги използвам. За всеки случай — настоя Саша.

— Можем да го обсъдим на лодката, щом ги вземем.

Макар идеята за още оръжия да не ѝ се нравеше, Аника не каза нищо. Изпълни задачите си за деня, пригответи раницата си и пое с останалите към пристанището.

Когато излязоха от него с лодката, Райли посочи с ръка:

— Виждате ли онази яхта там? На десет часа?

— Трудно е да я пропуснеш — промърмори Дойл. — Сигурно е към сто метра.

— Да, Лестър си пада грандоман. Както и да е. Просто карайте още малко и спрете от страната на пристанището. Аз ще поема оттам.

— Тя намести слънчевите си очила и взе чантата с парите от Бран.

— Не се тревожете, ако видите двама типа с автоматично оръжие. Няма да застрелят никого.

— Чудно защо това не ме успокоява. — При тези думи Соьер откопча кобура отзад на кръста си, премести го на бедрото.

— Най-много да видите няколко мадами, които се припичат по монокини.

— Е, за това ще ми е нужен фотоапарат.

Когато приближиха, Сойер наистина видя две сурови лица с пушки.

— Райли Гуин — провикна се Райли. — Лестър ме очаква. И това. — Тя вдигна чантата. — Хей, Мигел, *què pasa*^[1]?

Якият тип с АК-47 се ухили.

— *No mucho, chica*.^[2]

Когато спуснаха стълбичката, Дойл направи знак на Сойер.

— Вземи кормилото. Тръгвам с нея.

— Не, не тръгваш!

Без да ѝ обръща внимание, Дойл пристъпи, улови стълбичката и започна да се изкачва.

— По дяволите! Водя и приятел, Мигел!

Миг по-късно Дойл вече беше на яхтата, после се качи и Райли и двамата изчезнаха от погледа.

— Колко време им даваме? — Сойер не сваляше очи от въоръжените типове.

— Десет минути — реши Бран. — Четеш ли им мислите, фейд?

— Онзи, когото тя нарече „Мигел“, много иска да ни види голи — Аника и мен. Другият... той не се чувства добре. Май е стомахът.

— Десет минути — повтори Бран, — освен ако Саша не усети опасност.

След почти десет пълни минути, през които Сойер мислеше как най-добре да защити приятелите си на лодката, да се качи на яхтата и да спаси останалите двама, чу смеха на Райли.

Но не се успокои, докато не я видя да слиза по стълбичката с праметната през гърдите кожена чанта и метално куфарче в ръка.

Дойл слезе след нея с друга чанта, друго куфарче и някаква кутия, пъхната под мишницата му.

— *Ciao*, Мигел.

— *Hasta luego, chica*^[3] — Той ѝ изпрати многозначителна въздушна целувка, докато Сойер обръщаше лодката.

— Наред ли е всичко? — попита Сойер.

— Тип-топ. Три руски подводни пистолета с патрони, кобури и калъфи. И малък подарък за Дойл. Лестър си падна по Дойл и слава

богу, защото той не обича промени в последния момент.

— Нямахте да можеш да носиш всичко. — След като свали чантата, Дойл я подаде на Бран. — Лестър е горе-долу същият „калибър“ като Райли, но прилича на плъх с прищипано лице.

— Освен това струва неколкостотин милиона и си пада бонвиван. Обича безмозъчни, секси бодибилдъри — и жени, и мъже, често едновременно. Ако му беше дал и най-малкия знак, щеше да ти предложи тлъста пачка и да те олигави целия — обърна се тя към Дойл.

— Не е мой тип. Но се облажих с една бутилка хубава текила.

— „Трес, куатро и синко“ — това не е просто хубава текила, това е кралицата на текилите! Не бива да се хаби за маргарити и желенца. Трябва да се пие бавно, за да ѝ се насладиш. Както и да е, Лестър се представи добре.

Тя седна и отвори едната чанта.

— Да ви покажа новите ни играчки.

— Аз ще поема руля. — Дойл отиде при рубката. — Вече ги разгледах.

Тъй като не гореше от желание да види пистолетите, Аника се изправи.

— Отивам при Дойл. Той ще ме учи да карам лодката.

— Ето, хвани руля.

Докато Сојер се отместваше, Дойл нагласи Аника, постави ръцете ѝ върху руля.

— Може ли?

— Аз съм до теб.

Зад нея мъжете си размениха погледи, които, от една страна, изразяваха одобрение, а от друга — благодарност. След като Аника си намери занимание, Сојер се включи в брифинга за SPP-IMs.

Щом се озова във водата, той не стреля с пистолета — липсваше безопасна цел и нямаше смисъл да се хабят муниции. Но свикна с тежестта му и започна да го държи уверено — усещането бе различно.

Докато се гмуркаха, фокусирайки се отново върху търсенето, той държеше Аника и всички останали в ползрението си.

Разузнаването на Райли можеше да не е точно или Малмон да изпрати хора предварително. Но отново не намериха нищо и никого.

Той обаче имаше работа за довършване. Когато се върнаха във вилата, се фокусира върху нея. Другите му осигуриха пространство и тишина.

Вдигна поглед, когато влезе Аника.

— Съжалявам, но Саша каза, че трябва да хапнеш.

— Почти свърших.

— Тя каза, че приготвя пиле пармиджана^[4].

Внезапно той огладня.

— Така ли?

— И ще е готово след трийсет минути.

— Устройва ме.

— Сойер? Ще си легнеш ли с мен тази вечер?

— Канех се да те попитам същото.

Усмивката ѝ озари стаята.

— Тогава мога да сложа прането, което сгънах — твоето — в моята стая?

Но тя трябва да получи нещо повече от секс, помисли си той. Защото колкото и фаталистично да звучеше, Дойл бе прав. Предлагат ли ти подобна красота, грабни я и не я изпускай.

И я почитай, би допълнил Сойер.

— Може да се разходим в градината след вечеря.

— Би било хубаво. Обичам да се разхождам с теб и да ме държиш за ръката, както Бран държи ръката на Саша.

Но по време на вечерята Райли предложи да променят графика:

— Отиваме до вилата на Малмон, оглеждаме я. Трябва да сме сигурни, че е празна. Той може да е изпратил персонал или част от своите наемници. Или да е уредил местните да заредят вилата.

— Затова решихме да влезем след полунощ — напомни ѝ Дойл.

— Вече минава осем, а ни чака трийсетминутно ходене. Трябва да видим дали няма външна аларма, за да я неутрализираме. После да намерим трите най-добри места за „бръмбарите“.

— Защо да чакаме? — Сойер взе нейната страна. — Избрахте полунощ, за да ми дадете възможност да довърша бръмбарите. Те са готови, така че да действаме.

— А ако във вилата има някой? — попита Саша.

— Ще разберем. — Докато обмисляше положението, Райли мина от вино на вода. — Най-добре да решим там, вместо да си губим

времето в приказки.

— Имаш право — съгласи се Бран. — Значи, решаваме да тръгнем. В колко... девет?

Не беше романтичната разходка в градината, която си бе представял Сойер, но той знаеше, че всяка стъпка ги приближава към целта. Успееха ли да подслушат част от плановете на Малмон, щяха да ги осуетят и дори да ги обърнат срещу него.

А разгромят ли го, каква полза би имала от него Нереза? Каквото и наказание да му наложи за провала, ще си го е заслужил.

— Тук е по-близо до морето — отбеляза Аника. — Над него, но по-близо.

— Той е искал хубав изглед.

Стигнаха до каменна ограда.

— От другата страна е — осведоми ги Райли. — Портата е наблизко. Сигурно е заключена. По-добре да прескочим стената.

— Нека първо проверя.

Сойер продължи напред, стигна до портата — желязна, красива, арковидна и обезопасена с електронна ключалка. Зад нея различи чакълеста алея, достатъчно широка за кола, и дървета и храсти, които закриваха изгледа. Но нямаше камери.

Докато се връщаше, огледа района. Още къщи, но пътят беше безлюден и никой не надничаше от прозорците.

— Не видях аларма или камери, но ако опитаме да минем през портата, може да се включи нещо. Аз ще ви прехвърля.

— Без нас. — Бран прегърна Саша през кръста, издигна се с нея над стената и двамата минаха от другата страна.

— Добре, отбор — подкани Сойер останалите, — съберете се по-плътно. Чака ни кратко пътуване.

Той ги прехвърли през стената и се озоваха на място, където въздухът ухаеше на цветя, а нощта бе изпълнена със сенки.

— Не се разделяйте — предупреди ги тихо Бран. — И не излизайте на светло.

Като гледаха да вървят покрай чакълестата алея, подминаха лимонова горичка, заобиколиха място с каменни пейки и малък фонтан и прекосиха градина, преливаща от цветя и аромати.

— Все пак получи разходка в градината. — Сойер стисна ръката на Аника и спря рязко. — Леле!

Отпред се извиси вилата, бяла като току-що навалял сняг, с черни прозорци, проблясващи на светлината от звездите. Чакълестата пътека се разклони, едната част стигаше до къщата, с розови храсти от двете страни, другата водеше към пристройка.

Фасадата изобилстваше от широки тераси, поддържани от изящни колони.

Вилата беше на три етажа, имаше и нещо, което му заприлича на тераса на покрива. Потокът лунна светлина превръщаше всичко в рисунка с въглен на богатство и лукс.

— Нашата вила в Корфу направо бледнее!

— Аз я харесвах повече. Имахме си Аполон.

Сойер отново стисна Аника за ръката.

— Страхотно куче!

— Не свети — каза Райли. — А още няма десет часа. Ако вътре имаше някой, щяхме да видим светлини.

— Тези отвън сигурно се активират от реле — отбеляза Сойер. — Нали се сецате, прибиращ се късно и те светват, щом приближиш къщата, за да не се спънеш в нещо. Няма значение. Ако някой види, че се появяват светлини, ще реши, че вилата е обитавана.

— При положение че вътре няма никой и не си е легнал рано — обади се Саша.

— Ще проверя. Мога да го направя за нула време, като Светкавицата.

Преди Сойер да успее да извади компаса, Райли го улови за лакътя.

— Не сам, Бари Алън! Идвам с теб, както направи Доул тази сутрин.

— Щом искаш... Дайте ни десет минути.

Когато изчезнаха, Аника се намръщи.

— Защо тя го нарече с това име? Бари Алън?

— Нямам представа — отвърна Бран.

— Истинското име на Светкавицата. Божичко — промърмори Доул, — никой ли не чете графични романи? — Като поклати глава, той навлезе в дълбоките сенки. — Ще огледам наоколо.

— Не се отдалечавай много — предупреди го Бран.

— Няма.

Той изчезна в тъмнината, както Райли и Сойер бяха изчезнали във въздуха.

[1] Какво става? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Нищо особено, маце (исп.). — Б.пр. ↑

[3] До скоро, маце (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Пилешки гърди, запечени с доматиен сос и пармезан. — Б.пр.

↑

Малко преди да изминат десет минути, Сойер изникна пред тях сам.

— Мястото е празно, а охранителната система отвън е обикновена. Няма да имаме проблем с влизането. — Той кимна, когато във вилата се появиха светлини. — Райли оглежда къде да поставим брѳмбарите. Това място е огромно! Трябваше да направя цяла дузина.

— Ще се задоволим с наличните — каза Бран.

— Колкото — толкова. — Рѳката на Сойер посегна към пистолета му, но се отпусна, когато от сенките се материализира Дойл. — Готови ли сте?

Сойер хвана Аника за рѳката, прехвърли всички вътре.

Светлината се разливаше върху опушеносиви плочки и тъмно дърво в просторно фоайе, увенчано с двойно стълбище.

— Огледахме набързо тук долу и горните два етажa. Кухнята е заредена и навсякъде има свежи цветя. На това ниво има външна кухня и друга на терасата на покрива. Храната е достатъчна за цяла армия, но Малмон едва ли ще държи в къщата повече хора от личната си охрана и основния си екип. Няма да настани тук всичките си наемници.

— И все още не знаем колко са и къде ще ги настани. — Райли слезе по внушителното стълбище в очукани туристически обувки. — Тук има осем спални, включително два луксозни апартамента. Единият е по-луксозен от другия и бас държа, че Малмон ще избере него. Ваната е на крачета, от естествен камък и голяма колкото лодка. И аз бих искала да имам такава, но да не се разсейваме — гласувам да поставим единия брѳмбар там.

— Съгласен съм. Той няма да провежда срещи в банята — добави Сойер. — Но сигурно ще я използва — понеже е много царствено — да се обажда оттам, да издава заповеди, да получава доклади.

— Но най-важното място за подслушване е където ще се среща с шефовете на екипа си — напомни Дойл.

— Да, със Сойер говорихме за това. Главното ниво — така го виждаме.

— Освен това вие го познавате, а ние — не — вметна Бран.

— Да. — Сойер продължаваше да се оглежда. — Както казах, огледахме набързо. Трябва да се пръснем и да направим по-пълно оглед.

Отхвърлиха кухнята, спалните в главното ниво, залата за игри и се спряха на просторен салон с прозорци към градината и морето, както и на комбинацията от офис и библиотека с красиво антично бюро и отново изобилие от тъмно масивно дърво и скъпа италианска кожа.

— Какво ви подсказва инстинктът? — Бран погледна към Райли и Сойер.

— Сигурно ще иска да впечатли подчинените си с този изглед — поде Райли. — И може да използва салона и голямата тераса тук за срещи. Но...

— ...офисът. И голямото бюро — кимна Сойер към нея. — Това си е команден център. Всичко в него казва: „Аз съм шефът!“. Типично за Малмон.

— Ще „покрием“ и двете места. — Дойл огледа офиса. — Вие ни го описахте добре. Не би работил сериозно на горните етажи — няма да допусне наемниците в личните си „покои“. Терасата на покрива, басейнът, останалото? Изглеждат страхотно, но деловата обстановка е тук долу.

— Значи, два бръмбара тук, един в спалнята. Трябваше да направя повече.

— Каквото и да научим, все ще ни е от полза — успокои го Бран.

— Добре. Значи се разбрахме? — попита Сойер и получи кимвания. — Може да използваме библиотеката зад бюрото. Те обаче ще направят проверка.

— Аз ще се погрижа за това — увери го Бран.

След като огледа лавиците, Сойер избра малка сребърна кутия и я отвори.

— Правена е по поръчка.

Докато пъхаше бръмбара в нея, Бран задържа ръката си отгоре ѝ. За миг тя засия в ясно, студено синьо.

— Нещо като щит — обясни Бран.

Те повториха същото в салона и в спалнята, която според тях щеше да избере Малмон.

— Искам да ги изпробвам. Нека по един от вас застане на всяко от местата. Ще се прехвърля в нашата вила. Дайте ми, да речем, три минути, после искам човекът в офиса да каже нещо, няколко изречения. След десет секунди направете същото от салона, още десет — от спалнята. Ако се чува добре, ще се върна веднага. В противен случай ми дайте около две минути за регулиране и отново повторете всичко.

Повториха го два пъти, преди Сойер да остане доволен. След като се увериха, че са оставили всичко както е било, той ги прехвърли обратно във вилата.

— Изглеждаш изцеден — отбеляза Райли.

— Не, просто поуморен. Събра ми се доста пътуване за кратко време. Това се отразява.

— Ще ти приготвя закуска.

Той се канеше да отклони предложението на Аника, но размисли.

— Знаеш ли, това е страхотно. Имам нужда от енергия.

Докато Аника бързаше към кухнята, а Саша тръгна след нея, за да ѝ помогне, Сойер седна в беседката.

— Сега ще чакаме.

— Пак ще се опитам да разбера къде е разположил хората си. Може да му скроим някой номер. Всъщност аз ще...

Райли спря, когато Аника изтича навън.

— Саша казва, че идват! От небето! Идват!

— Оръжията! — нареди Дойл.

Тренировките им се отплатиха. За по-малко от две минути се бяха събрали в горичката, напълно въоръжени.

— Накарайте ги да дойдат към нас! — нареди Райли. — Накарайте ги да маневрират! Готов ли си, каубой?

— И още как! — отговори Сойер с пистолет във всяка ръка.

Те се спуснаха от небето — не прилепоподобните мутанти от Корфу, а стотици и стотици от странните, зловни птици, с които се бяха сблъскали на лодката.

По-малки, по-бързи, по-пъргави, но не толкова смъртоносни, те се изсипаха в горичката.

Стрелата на Саша прониза три наведнъж и те се превърнаха в пепел.

Сойер стреля с две ръце, докато го атакуваха. Когато едно от създанията срязва листата и пропусна на косъм гърлото му, той откри, че крилете им са също толкова смъртоносни, колкото и ноктите и клюновете.

С крайчеца на окото си видя как Аника се премята във въздуха и атакува тварите с два яростни ритника, а гривните ѝ изстрелват две светкавици. И крилото, което разреза подметката на обувката ѝ.

— Пази се от крилете! — извика той. — Като бръсначи са!

Като прилекна, той стреля вдясно, вляво, реши да смени тактиката. Ако изчакаше да се появи цяла група, можеше да свали няколко наведнъж, както направи Саша. Една от птиците успя да го достигне, докато падаше. Острото крило одраска рамото му, преди да се превърне в пепел. За да избегне следващата, той се наведе, претърколи се и успя да свали дузина, преди да презареди.

От дясната му страна Бран изстрелваше светкавици, за да го прикрива. Зърна Райли, която падна по гръб, за да избегне бръснещия полет на една птица и меча на Дойл, който я прониза, при което Райли се претърколи, за да избегне пепелта от нея, и едновременно с това стреля.

Сойер подуши пепелта, вонята и кръвта. На другите, своята собствена, докато едно трио, в което се бе прицелил, се разпръсна. Той свали две от птиците, но онази, която се бе спуснала по-ниско, го одраска с ноктите по глезена.

Като внимаваше за ръцете си, той използва приклада на пистолета, за да я замае, после ѝ вкара един куршум, докато пърхаше на земята.

Видя как Аника вдигна ръце, завъртя се отново и отново, гривните ѝ проблясваха, докато пепелта се сипеше като дъжд.

В един момент горичката ехтеше от изстрели, в следващия настъпи тишина.

С решителен жест Райли скрита купчина пепел, след това обърса кръвта, която се стичаше на тънка струйка от слепоочието ѝ.

— Сега искам закуска.

Аника се обърна и я прегърна.

— Ще ти направя.

Когато забеляза, че тя куца, Сойер я прегърна през кръста.

— Да не са те одраскали по краката?

— Леко. Но ми съсипаха новите обувки.

Докато напрежението от битката преминаваше в смях, Дойл пъкна меча в ножницата.

— На мен ми разрязаха шлифера. Бас държа, че ти можеш да го поправиш — обърна се той към Бран.

— Сериозно ли говориш? Искаш той да използва магия, за да закърпи шлифера ти? — възкликна Райли.

Дойл сви рамене в отговор.

— Харесвам си го.

— Защо не влезем вътре? — Бран повдигна едната от ръцете на Саша — която кървеше — към устните си. — Да направим оценка на щетите. Първо ще се погрижим за раните, после ще се заемем с дрехите и обувките.

— Движението ти беше страхотно. — Сойер не сваляше ръка от кръста на Аника, докато вървяха. — Последното, със завъртането.

— Ядосах се заради обувките. Дойде ми още енергия.

— Отива ти. Имаш няколко драскотини. Тези малки негодници са бързи.

— Разказахме им играта! Не го казвай! — Райли предупреди Дойл. — Не съм идиотка. Нереза искаше само да ни отвори работа, да види дали разполагаме с нещо ново — като нейните дяволски птичета. Самоубийствен взвод, това бяха те.

В кухнята Бран почисти и превърза раните им с помощта на Саша.

— Не сме понесли големи поражения, предвид обстоятелствата.

Смръщен, Дойл вдигна шлифера си и пъкна пръст в разрязания ръкав.

— Харесвам си шлифера. Носил съм го само трийсетина години.

— Ще го погледна. — На кухненската мивка Бран отмиваше кръвта и балсама от ръцете си. — Тъй като вече сте добре, ще ви кажа, че работя върху нещо ново. Светкавиците, куршумите, хладното оръжие и гривните плюс още нещо. До ден-два ще съм готов.

— Звучи добре — отбеляза Райли с пълна със сирене и салам уста.

— Ако всичко върви по план, ще можем да унищожаваме цели ята от тия дяволски изчадия наведнъж.

— Това звучи още по-добре. — Докато се хранеше и усещаше как енергията му се възвръща, Сойер кимна към Райли. — Все пак ще ни трябват още муниции.

— Ще се погрижа.

— Сега ти. — Саша побутна Бран да седне, за да се погрижи за раните му. — Същото е като в Корфу. Подобен кошмар, който се спуска от небето. Ние се бием, кървим, убиваме и никой не забелязва. Случва се само на нас.

— И слава богу. Обясненията може да доведат до усложнения. Аз ще изляза — искам да видя дали някой не се мотае навън — заяви Дойл.

— По дяволите! — Райли напъха нова хапка в устата си и също се надигна. — Идвам с теб.

Бран направи знак с пръст.

— Нека първо погледна шлифера.

След като Дойл му го подхвърли, Бран постави длан върху разреза в ръкава, докато Саша продължаваше да го маже с балсама.

После подаде обратно шлифера — порядъчно износен, но не и скъсан.

— Благодаря.

Когато излязоха, Бран се усмихна на Аника.

— Не ме помоли да ти оправя обувките?

— Не е важно. Шлиферът на Дойл е като... броня. Да, за него е нещо като броня. Аз не мога да кажа същото за обувките си.

— Без тях — изтъкна Саша — краката ти щяха да пострадат повече. — Тя ги вдигна от пода, подаде ги на Бран. — Следователно и те са нещо като броня.

Когато Бран ѝ ги върна и изглеждаха като нови, Аника го прегърна.

— Благодаря ти. Сега ще отведа Сойер в леглото.

Сойер се задави с парче салам. Аника му предложи вода.

— Не го казва, обаче е много уморен. Храната помага, но сега трябва да си почине. Хайде в леглото, Сойер. Можеш да спиш в моето легло. Само да спиш — добави тя и му предложи ръката си.

Докато го извеждаше, я чуха да казва:

— Ако искаш да правим секс, трябва да лежиш спокойно и да ме оставиш да ти доставя наслада.

Бран се ухили и притегли Саша в скута си.

— Каква жена само!

— Само че не е. — Изпълнена със смесени чувства, Саша се загледа подире им. — Тя не е от нашия свят и времето ѝ тук е ограничено. Ограничено е, защото ми спаси живота.

Тя притисна буза към лицето на Бран, към дара, който той беше за нея.

— Аз окуражих това между тях. И двамата го искаха и аз... Виждаше се, че любовта ѝ към Сойер буквално струи от нея. Дълбока, силна и пълна. Но сега мисля само какво ще ѝ се случи — на нея, на сърцето ѝ, когато трябва да го напусне.

— Ще ѝ се случи любов. — Щастлив от своята, той я погали по косата. — Понякога боговете са благосклонни към онези, които ѝ се отдават.

— Досега не видях доказателства за това.

— Под носа ти са. — Той я притегли към себе си и я целуна. — Как да не вярвам в добрината на боговете, когато имам теб? Радвай се за тях.

— И да имам вяра в бъдещето?

— Вече я имаме. Сега и ти трябва да починеш.

— А ако искам секс?

Като се смееше, той стана с нея.

— Ще се радвам да ти доставя наслада.

Андре Малмон, който се настани в Дели Деи, не беше същият човек, който бе наместил черната си вратовръзка в онази фатална вечер в Лондон. Общо взето, вече не беше и човек.

И това му харесваше.

Харесваха му силата и апетитите, които се зараждаха в него. Дори започна да се наслаждава на болката, която пронизваше рязко и яростно гръбнака му, сякаш две зловни ръце го извиваха като мокър парцал.

Освен че бе развил вкус към кръвта и плътта, сега имаше и възможността да го задоволи. Както бе направил с курвата, която бе

убил и чиято кръв бе изсмукал в последната си нощ в Лондон.

Започваше да се променя. Нереза му бе дала този дар и обещанието за вечен живот и власт, щом изпълни задачата си. Можеше също да има и шестимата пазители и да прави с тях каквото си поиска, когато набави звездите.

После той и Нереза щяха да управляват всички светове, вечно. И заедно.

Той вече бе решил какво ще прави с пазителите. Искаше компаса — това бе задължително — също както искаше да убие досадника, който го притежаваше. Разбира се, бавно и мъчително.

Щеше да принуди неоценимата доктор Гуин да го отведе до глутницата си. Мисълта да притежава глутница върколаци го очароваше. Ще продаде част от малките, ще отгледа още и ще има какво да ловува в продължение на векове.

Русалката възнамеряваше да задържи за себе си. Тя щеше да е прекрасен експонат за показване. Магьосника — за него бе избрал бърза смърт. Надяваше се да запази ясновидката, но това не беше сигурно, тъй като Нереза искаше да я унищожи.

И безсмъртният. О, веднъж окован и затворен, подобен екземпляр щеше да му предложи векове забавление в залата за мъчения, която в момента се строеше за тази цел.

Никога повече нямаше да се чувства отегчен.

Сега, докато отпиваше от своето блъди мери, приготвено както го предпочита превръщащият се в демон човек, той се загледа към огрения от слънцето изглед от терасата. Тъй като вените в ръцете му бяха започнали да се издуват и пулсират, той носеше риза с дълъг ръкав и тъмни очила, понеже яркото слънце дразнеше очите му.

Ала това беше малка цена.

Довечера Нереза щеше да го посети и отведе с тялото си на нови места — отвъд болката, отвъд удоволствието.

Но сега имаше работа за вършене.

— Сър.

Главата му се извърна няколко градуса повече от възможното за човек, но прислужникът му не трепна. Онзи, когото бе имал в Лондон, повече не бе видян.

— Пристигна командир Треjk.

— Ще го приема в кабинета си. — Малмон остави полупразната чаша и се надигна.

Прислужникът си позволи съвсем леко потръпване, докато вземаше чашата, за да я отнесе в кухнята.

Джон Трейк — мускулест, на четирийсет, убийствено красив, с виещ се по грапавата му дясна буза белег, който само увеличаваше сексапила му — влезе бързо в кабинета на Малмон с лъснати до блясък ботуши.

Той вярваше в реда и дисциплината и не се колебаеше да наказва подчинените си, ако не отговаряха на стандартите му.

Убиването беше просто страничен продукт от тактиката му на командир и макар да вярваше силно, че му се полага възнаграждение за добре свършена работа, би могъл — и го беше правил — да убие безплатно.

Един договор с Малмон несъмнено щеше да му донесе печалба. За тази работа, толкова засукана, толкова непредсказуема и подлагаща на проверка способностите му, той вече бе получил милион евро в сметката си. Залавянето на всяка от мишените щеше да му донесе още по милион, плюс бонус от десет милиона при успешното завършване на операцията.

Шестимата пленници и трите звезди (той бе решил, че става дума за скъпоценни камъни) Малмон искаше за себе си.

Под свое командване Трейк имаше шейсет души и още двацет цивилни работници. Когато подписа договора, прие да работи и координира действията си с Ели Ядин и Франц Бергер — и двамата специалисти.

Смяташе Ядин за психопат, а Бергер за недисциплиниран, но уважаваше работата им и резултатите от нея.

Макар лицето му да не издаде нищо, появата на Малмон го изненада. Блед като пергамент и толкова слаб, че ризата му висеше на тялото, Малмон седна зад голямо писалище, очите му бяха скрити от тъмни очила.

— Командире.

— Господин Малмон.

— Надявам се, че всичко върви по план.

— Да. Центърът за задържане ще бъде довършен утре, по график. Ядин пристигна вчера и вече надзирава своите области. Всеки

момент очакваме Бергер.

— Отлично. Надявам се много скоро да използвате центъра за задържане.

— Очаквам да докладвам за първия пленник до трийсет и шест часа.

— Жив, командире! Държа на това.

— Разбрано.

— И къде са те сега?

Трейк извади едно устройство от джоба си, погледна го.

— Лодката им е хвърлила котва на югоизточното крайбрежие. Искате ли координатите?

Преди Малмон събираше и проучваше всички подробности, сега просто махна с ръка.

— Не е необходимо. Щом мястото за настаняването им е готово, действайте.

— До трийсет и шест часа, сър.

— Досега не сте ме разочаровали, командире. — Зад очилата на Малмон сякаш запулсира мътен жълт блясък. — Нека тази операция не е изключение от правилото.

— Ще изпълня мисията си.

— Разчитам на това. — Малмон се усмихна, разкривайки по-дълги и по-остри зъби от нормалното. — Обадете ми се, когато аквариумът е готов. Той ме интересува.

След още един дълъг ден във водата и над нея Соьер си взе душ и бира и се упъти право към предавателя и записващото устройство, които бе монтирал.

Няколко минути по-късно Райли се наведе над рамото му, подпря ръка на гърба му, докато слушаше като него.

— Върни назад. Дойл и Бран разпускат долу с билиард. Ще ги доведе, също и момичетата.

Когато всички се събраха, Соьер вдигна ръка.

— От хола все още нищо, а разговорите от спалнята — просто движение из стаята, вероятно разопаковат багажа му. Но имаме попадение в кабинета. Първият запис е от около единайсет и петнайсет. Малмон и Трейк — мисля, че е Трейк.

— Трейк е — потвърди Райли. — Познах гласа му. И се говори, че вече се наричал „командир“. Сам се е повишил. Върни назад, Сойер!

Звукът беше металически, но думите се чуваха ясно.

— Пленяване, не убиване. — Бран се замисли над това, когато Сойер спря записа. — Разумно, контролирано. Очистят ли ни, ще им е трудно да намерят звездата, която е при нас.

— Затова е Ядин. Мъчения. — Тъй като й беше подръка, Райли отпи от бирата на Сойер. — „Изпяваме“ местонахождението на първата звезда и всичката информация, която имаме за останалите две.

— Но няма да го направим. — Аника огледа лицата им едно по едно. — Положили сме клетва.

— Не казвам, че ще им поднесем всичко на тепсия, но Ядин наистина е добър в мъченията. В никакъв случай не бива да попадаме в този център за задържане. Не бива да позволим на Ядин да се заеме с нас. До трийсет и шест часа — добави Райли. — Почти са изминали.

— Той знае координатите ни — посочи Дойл. — Значи имат джипиес на лодката. Лесно ще ги открием, щом вече знаем за него. — Той погледна към Бран. — На какво разстояние можеш да ги преместиш?

— Какво ще кажеш за Нова Зеландия?

Дойл му отправи една от кратките си, редки усмивки.

— Добър избор.

— Това няма да ги спре — намеси се Сойер. — Обаче е като бръкване в окото, затова ми харесва. Център за задържане. Може да е навсякъде, но залагам парите си на пещерата. Саша усети нещо там.

— Може би Бран трябва да задейства верижна реакция на бръкване в окото — ухили се Райли — и ритник в топките.

— Ако грешим, ритникът ще е напразен — изтъкна Дойл.

— Мога да се прехвърля там, да огледам набързо.

— Не. — Саша рязко отхвърли предложението на Сойер.

— Ти трябва да стоиш далеч от тях. А и моментът не е подходящ. Не мога да ти кажа защо и откъде знам. Просто не е подходящ.

— Добре тогава. Ще си спестим ритника в топките. И ще подслушваме. — Сойер потупа записващото устройство. — Ще продължим да слушаме.

— И още нещо — допълни Бран. — Довечера събираме всички оръжия и муниции. Ще им добавим допълнителна сила и ще използваме лунната светлина, за да я запечатаме.

Ритуалът, макар и съвсем прост, изискваше присъствието на шестимата, отварата, която Бран приготвяше от дни, и вяра.

— И искаш всички да оставим оръжията си в това голямо гърне, пълно с тая гадост?

Бран изви веждата си с белега към Райли.

— Това е котел и изобщо не е пълен с гадост.

Тя се наведе над големия съд, огледа гъстата синя течност.

— Прилича ми на гадост. Като онази, с която леля ми Селма си маже косата.

— Косата или козината? — зачуди се Сойер и получи изпепеляващ поглед.

— Чиста е — обясни Бран — и пълна с енергия. Като светлинните бомби, но под друга форма. Ще обвие хладното оръжие, куршумите, стрелите и гривните и онова, което ги изстрелва, със светлина и мощ.

Аника постави дясната си ръка върху лявата си гривна — само тя можеше да свали онова, което Бран и Саша бяха създали за нея.

— Трябва да имаме доверие. — Откопча гривната, после другата. Подаде ги.

— Пусни ги вътре с твоята ръка, с твоята вяра.

Аника внимателно сложи гривните върху повърхността на течността, гледаше ги как потъват бавно.

— Е, добре. — Сойер извади бойния си нож, ножа за гмуркане. С известно колебание извади от кобурите и двата си пистолета.

— Трябва да вярваш — напомни му Аника.

— Да. Да. Е, никога не съм вярвал в някого, както вярвам на вас петимата. Затова... — Той пусна оръжията си в котела, прибави мунициите.

Саша пусна вътре стрелите си.

— Арбалетът няма да се побере.

Бран я докосна по ръката.

— Напротив.

Като кимна, тя го вкара в котела по дължина и осъзна, че не е трябвало да се съмнява, когато той се плъзна вътре с лекота и изчезна в синята течност.

— Ето и моите. Ти си дяволски добър магьосник, ирландце! Ако не вярвах в това, нямаше да съм тук. — Райли пусна ножовете си — три броя, pistolетите — два, мунициите. После извади джобния си нож. — По-добре да ги дам всичките.

— Не помислих за това. — Сойер прибави комбинирания си нож. — Човек никога не знае.

— Притежавам този меч по-дълго, отколкото сте живели вие. По-дълго, отколкото са живели вашите родители, баби и дядовци. Повярвайте ми, наистина е въпрос на доверие. — Дойл поднесе меча си към котела, после лъка и стрелите, ножовете си, pistolета, мунициите.

Накрая пуснаха и подводните оръжия.

— Този котел е бездънен — промърмори Сойер и предизвика гръмкия смях на Райли.

— Доверие — започна Бран. — Обединяване. Сила. — Той посочи към луната. — Трите богини са създали звездите. Богините ни изпратиха на мисия. Те се борят, а сега и ние се борим срещу тъмнината, срещу всички, които искат да унищожат чистотата.

Той вдигна другата си ръка, започна да я издърпва бавно назад, сякаш теглеше огромен товар. Докато дърпаше, над синята течност се разпростря бяла светлина. Сега гласът му проехтя, разтърси въздуха:

— В това място, в този час, призоваваме вашата светлина и власт. Селена, Луна, Арианрод, дъщери на луната, чуйте ни през въздуха, земята и водата и прибавете към тази отвара светлина, ярка и добра. С тези оръжия обещаваме — само злото ще унищожаваме. Кълна се аз, вашият син!

Той погледна към Саша, улови я за ръката.

— Кълна се аз — каза тя, — вашата дъщеря. — И хвана ръката на Дойл.

Всички положиха клетвата, един по един, в кръг около котела, в който гъстата течност бълбукаше леко.

Бран вдигна и двете си ръце.

— И нека желанието ни се сбъдне.

От луната се изстреляха три тънки лъча светлина и пронизаха котела. От него като звезди се разлетяха искри, излитаха нагоре, гмурваха се надолу.

После всичко утихна.

— Заслужаваш аплодисменти, ирландецо — каза Райли. — Шоуто си го биваше.

— За това бяха нужни шестима, така че браво на всички.

— Да се поклоним на публиката. Така, а сега какво ще правим? — зачуди се Райли. — Просто бъркаме в това желе — вълшебно желе — добави тя — и изваждаме всичко?

Бран обърна длани нагоре, повдигна ръце. Изплуваха пистолети, гривни, ножове, лъкове, мечове.

Без колебание Аника посегна за гривните си.

— Все същите са — много са хубави, но не виждам разлика.

— Ще я видиш, когато имаш нужда — увери я Бран.

Сойер улови пистолетите си от въздуха, огледа ги, пъкна ги в кобурите им.

— И това ще се случи след... колко? Трийсет и два часа?

— Мисля... усещам, че са по-малко — каза Саша, докато Дойл прибираше меч в ножницата. — По-малко. Тази вечер те ще се движат в тъмното, майката на лъжите и нейният питомник. А утре идва кръвта. Кръв във водата и смъртта на мъже. И един от нашите, един от нашите, ако изборът е погрешен. Не мога да видя кой е. Не мога... много е мътно. И толкова замъглено от болка и страх.

— Хайде, успокой се. — Бран я притегли в обятията си. — Стигна твърде далеч.

— Каква полза от мен, щом предсказанията ми не са ясни?

— Предсказа, че ще е утре. — Дойл вдигна лъка си. — И ние ще сме готови.

12

Когато се събуди, видя, че тя се е сгушила в него, и видиша с пълни гърди аромата на косата и кожата ѝ.

Предстоящият ден и всичко, което той съдържаше, за него бе просто поредната борба със силите на мрака. Затова Сойер реши да се отдаде на момента, да му се наслади. Вдишваше я, докато пръстите му се оплитаха в тъмните копринени кичури на косата ѝ, докато сърцето ѝ биеше бавно и равномерно до неговото.

Можеше да си представи това — как се събужда до нея всяка сутрин, седмица след седмица, месец след месец, година след година. Сойер знаеше всичко за времето — какво ти дава, какво ти отнема, какво ти предлага. Ако можеше, би използвал своя дар, своето наследство така, че времето и пространството да ги отведат някъде другаде, в някое друго време, където с Аника можеха да са заедно, докато са живи.

Но и двамата бяха положили клетва. Компасът, който той носеше, не беше играчка, не беше просто инструмент. Той беше — и винаги щеше да е — отговорност.

Сойер я бе приел, както и всичко, което вървеше с нея.

А Аника, той бе уверен, също бе приела собствения си дълг, отговорността, която идваше с нейния дар. Когато времето ѝ свършеше — всичко се свеждаше до времето — нямаше да има друг избор, освен да се върне в своя свят, при своите хора и да живее своя живот там, където той не можеше да я последва.

Сойер не искаше да я обича, не искаше да се чувства така, сякаш я бе обичал винаги и щеше да я обича вечно. Но тя се бе увила около сърцето му, както се бе увила и около тялото му.

Дали, зачуди се той, времето щеше да намали сърдечната болка, която знаеше, че ще изпитва? Не му трябваше ясновидството на Саша, за да е наясно, че никога няма да забрави Аника и ще копнее за нея до последния си дъх.

И все пак онова, за което се бореха и за което всеки от тях би умрял, беше неимоверно повече от разбитото сърце на един мъж.

Те имаха време, напомни си Сойер. Те имаха днес, утре и идните седмици. Той не биваше да губи тези скъпоценни мигове в тревоги по бъдещето.

Докосна с устни слепоочието ѝ, притегли я по-близо. Тя се сгуши в прегръдките му, кожата ѝ лениво се допря до неговата. Сърцето му се изпълни с доволство.

Макар зората още да не бе пукнала, птиците да не бяха запели, той я видя как се усмихва, докато отмяташе глава назад.

— Добро утро! Много е добро, когато се будя в обятията ти. Наспа ли се?

— Да. Ти си много тиха, Аника.

— Обичам да съм тиха с теб, преди небето да се е събудило. Преди Дойл да се е събудил — добави тя със смях в гласа — и всичко да е станало шумно и забързано. Мога да ти направя кафе.

— Не. Няма да мърдаш оттук! — Той лекичко докосна с устни нейните, почувства как те се извиха.

— Искаш да се събудиш със секс. — Аника плъзна ръка по гърба му и се притисна по-плътно в него. — Пенисът ти вече се е събудил.

Караше го да обича, да се смее и да копнее, затова му беше невъзможно да отдели едната реакция от другата.

— Искам те, Аника. — Той отново я целуна, нежно и бавно. — Ти искаш ли ме?

— Когато ме целуваш, когато чувствам тялото ти до моето, се изпълвам с желание. Вземи желанието ми, Сойер, а аз ще взема твоето.

Толкова просто, помисли си той, и толкова всеотдайно. И двамата потънаха в целувката. Стори им се, че дори зората задържа дъха си, за да им даде време. Скъпоценно време.

Ръцете му я загалиха много нежно, за да се насладят на всеки сантиметър от тялото ѝ. Кадифената кожа, изящните извивки, стройния торс и великолепните крака. Устните му ги последваха. За да вземат желанието ѝ, да ѝ отдадат неговото.

Тя предлагаше и приемаше. Притискаше се към него, разтапяше се в него, сякаш всичко, което представляваше, бе очаквало само него.

Всяко движение, всеки допир, всяко докосване възпламеняваха кожата му. Топлина, светлина и красота, които обгръщаха сърцето му

като длани.

Дъхът ѝ се смесваше с неговия във всепроникващи целувки. Усещането за гърдата ѝ в ръката му беше прекрасно. Бедрата ѝ се надигнаха, когато я пренесе през първия връх. В този миг, този притихнал между мрака и светлината миг, тя беше и щеше да остане всичко за него.

— Аника! — Преизпълнен с любов, зарови лице в извивката на врата ѝ. — Нуждая се от теб!

Думите му я разтърсиха. Тя знаеше какво е поезия, какво е песен и приказка. Но нищо от това не я беше разчувствало толкова силно. Мисълта, че той се нуждае от нея, я изпълни с щастие, накара сърцето ѝ да ликува. Докато очите ѝ се замъгляваха от сълзи, тя постави длани на бузите му, повдигна лицето му, за да го погледне.

— Бих ти дала всичко, от което се нуждаеш. Слей се с мен, преди да изгрее слънцето. Преди слънцето — повтори тя и изви гостоприемно тялото си.

И ако плачеше, докато се движеха в единен ритъм, то беше единствено от радост, от блаженство. Единствено от съзнанието, че той се нуждае от нея.

Взе тази радост със себе си, докато правеше лицеви опори и клекове, носеше я и по време на закуската.

Държеше я здраво, когато Сојер донесе записващото устройство на масата.

— Може и да не е много уместно веднага след ядене, но трябва да го чуете.

— Друга среща?

— В известен смисъл — обърна се той към Райли. — От записващото устройство в спалнята, точно след полунощ.

— Ако трябва да слушаме как Малмон се забавлява с някое злостанно работещо момиче...

— Нереза е.

Сојер изчака малко, натисна копчето.

За миг се чу нещо като жива тишина, дрезгаво бръмчене. После пращане във въздуха, както се стори на Аника. Гласът на Малмон трепереше, но тя не можеше да каже дали е от възбуда или страх.

Аз те чаках.

Когато Нереза отговори, гласът ѝ беше лепкав като мед, който капе от гнездо на пчели:

Всичко ли е както го поисках?

Всичко е както го поиска.

Не, миличък, не всичко, докато звездите не станат мои, а онези, които ги пазят, не запищят от болка.

Всичко е подготвено и ще бъде както го искаш. Моля те, кралице моя. Аз те чаках.

Смехът накара Аника да потрепери.

Няма ли първо да ми предложиш нещо за пиене, скъпи мой?

Чашата ти.

Но още не е подсладена.

Миг по-късно Малмон просъска:

О, идеално! Болката само засилва потентността ми.

— Кръв — промърмори Бран. — Сигурно е неговата, дадена доброволно.

Стаята ти е приятна. Ще остана един час с теб.

Час? Но... Няма ли да живееш тук с мен, докато намеря звездата?

На това място? Построено за простосмъртни, за човеци? Ще си потърся мое собствено.

В гласа ѝ ясно прозвуча отвращение, после стана закачлив.

Не се цупи, миличък. Ще ти дам рая за един час. Свали дрехите си, за да видя как върви трансформацията ти. А после заедно ще заситим апетита си.

— Трансформация. — Райли кимна към Саша. — Ти каза, че той няма да е каквото е бил.

— Но още не знам в какво се превръща.

О, да. Върви добре. Има ли болка?

Пронизва ме и отминава.

Но ти обичаш болката. Тя означава, че се променяш.

Сега съм по-силен.

И ще станеш още по-силен.

Ще съм непобедим. Безсмъртен. И заедно ще управляваме светове.

Разбира се.

— Тя го лъже — прошепна Аника. — Той не го ли усеща?

Последва звук като свистене на вятър, ниско ръмжене.

Шум от строполяване, дрезгаво сумтене, гладно засмукване, животинско пъшкане. На два пъти се извиси агонизиращ вик, който бе прекъснат като с нож. Плесници, остри и ехтящи, умолителни стонове.

Аника стисна ръце под масата.

— Ние не правим така. Това не е секс. Това е... като при акулите. Само задоволяване, без красота и нежност. И... сърце.

— Сексът невинаги е нежен, но това? — Райли се размърда в стола си. — Добре че нямаме видео.

Още! — Гласът на Малмон прозвуча гърлено, не съвсем човешки. — *Един час! Ти обеща!*

Така ли? — След като се засмя, Нереза каза: — *Сега спи. Да, да, спи и сънувай, преди да ме отегчиш. Скоро ще ми дадеш всичко, което искам, всичко, което е мое, миличък. Провалиш ли се, кръвта ти не само ще подслажда виното ми.*

Отново се чу пукане, после настъпи тишина.

— Това е всичко — осведоми ги Сойер.

— Предостатъчно е. — Като взе чашата си с вода, Саша отпи жадно. — Тя искаше да го види, така че сигурно има физическа трансформация.

— Не гледай към мен — промърмори Райли. — При мен е наследствено, три ноци в месеца.

— Но ти каза, че изпитваш болка, когато се променяш.

— Донякъде. Просто е част от трансформацията. Тя не го превръща в ликан. Неговата промяна е бърза, а и луната още не е пълна. Бих се обзаложила за „демон“.

— И аз — съгласи се Бран.

— Значи ще се бием с богиня, малка армия и демон. — Сойер се изправи и взе рекордера. — Страхотно. Ще го отнеса.

Макар записът да я бе разтърсил, Аника отново се върна към насладата от призори. Мислеше си за нея, докато разговаряха за битката — Саша беше сигурна, че през деня им предстои такава — и докато се хлъзгаше от лодката във водата, за да намери онова, което

Сойер нарече проследяващо устройство, за да може Бран да го изпрати надалеч.

Гледаше как Сойер си окачва специалния подводен пистолет.

— Добре, тази локация означава, че трябва да обиколим повече от половината остров. — След като дръпна ципа на неопреновия костюм, Райли взе пистолета си. — Боговете не могат да ни обвинят в липса на усърдие и упоритост.

— Ще ми се да ви кажа, че усещам нещо, както в деня, когато намерихме Огнената звезда.

— Не търсиш само ти. — Райли потупа Саша по ръката. — И шестимата сме част от това. О, покрай „страстния“ секс на Малмон забравих да ви кажа, че намерих нещо за Залива на въздишките. Ще задълбая повече като се върнем, но мисля, че „копая“ на точното място. Ако не се бием днес, може да открия нещо, с което да си помогнем. А междуременно — готови ли сте за действие?

— Първата пещера е на два часа. — Докато закопчаваше кислородната си бутилка, Дойл повдигна брадичка, за да укаже посоката. — На около четири метра и половина под водата.

— Да действваме тогава. — Сойер седна отстрани и се претърколи във водата.

Без значение колко често се пробваха и проваляха в това търсене, плуването с приятелите ѝ винаги доставяше удоволствие на Аника. Днес опасенията бяха впили нокти в това удоволствие, в радостта ѝ от преживяното призори.

Тя щеше да се бие, ако се наложи. Никога, никога нямаше да избяга от дълга си. Но картината, която бе нарисувала Саша, не ѝ излизаше от ума.

Днес, когато кръжеше около групата във водата, не го правеше за забавление, а за да се увери, че всички са заедно.

Видя пещерата, при това бързо, но не се насочи към нея. Вместо това плуваше редом с останалите.

Стигна до входа със Сойер и макар че не ѝ беше необходимо да го види, изпита благодарност към Бран, когато го освети. От светлината му струеше чистота, защото идваше от доброто — огря покращащите се растения, малките рибки, които се стрелкаха сред тях.

Счупена мидена черупка (нечий разбит дом) само подсили опасенията ѝ.

Те се пръснаха ветрилообразно едва когато навлязоха доста навътре. Дори тогава Аника повече ги наблюдаваше, отколкото да търси. Райли заплува над една стена, надзърташе в пукнатините, малките дупки, докато Дойл навлезе по-дълбоко, а Сойер се изтегли върху тясна козирка. За миг тя се изплаши, че няма да може да държи всички под око.

После видя морска звезда, червена като огън, която спеше върху една скала. Това ѝ подеждва успокояващо — покоят на съня, красотата му. Заплува по-близо, мислеше да погали звездата, но осъзна, че тя не спи.

Очарована я взе в дланите си, почувства топлина и когато звездата отплува към отвора на пещерата, Аника се усмихна. Сякаш в дирите ѝ проблясваха искри.

Прииска ѝ се да заплува след нея, да плува в тези искри от светлина. Но трябваше да мисли за приятелите си...

Засрамена, че дори за миг не е била бдителна, тя се превъртя във водата, видя, че Райли потупва часовника си.

Затова все пак заплува през искрите, макар да бе изгубила от поглед морската звезда, тъй като Сойер беше пред нея. Но отново се изпълни с приятно чувство и ѝ се прииска да излезе горе, да каже на Сойер как е плувала между звездите.

И в този момент чу въздишките, чу песента. Все още далечна, но по-близка от преди. Това беше знак, разбира се, че беше знак. Въздишките и песните ги зовяха. Зовяха нея.

Не тази пещера, друга. Ако можеше да улови морската звезда, знака, тя щеше да я води. Аника усети как се изпълва с възбуда. Зарита с крака, стигна до Сойер и го докосна с ръка. Той се извърна да я погледне, докато изплуваше от пещерата.

И гледайки я, гледайки възторга, изписан на лицето ѝ, не забеляза засадата.

Стреловидният куршум го удари в дясното рамо.

Аника чу ужасния звук, видя кръвта, която плъзна във водата. Излетя от пещерата като фурия, но Сойер я избута зад себе си, докато посягаше да извади собствения си пистолет с лявата ръка.

Тя не мислеше, просто действаше — изстреля светлина от гривните си през водата и успя да спре нападателите. Светкавицата на

Бран я последва. От харпуна на Саша полетя стрела и се заби в крака на един от мъжете.

Кръв и лудост. Кръвта на Сойер, кръвта на мъжете.

И акулите дойдоха да ловуват, също като на рисунката.

Тя знаеше какво да прави и че трябва да стои наблизко. И въпреки че стомахът ѝ се сви, когато акулите започнаха да сключват челюсти около нападателите, тя си каза, че те са врагът. Както бе предсказано, този враг сега бе зает да стреля срещу акулите.

Сойер им даде знак, сви дланта на ранената си ръка около компаса. Готова за път, Аника изстреля още една светлина. И докато усещаше притеглянето, шеметното понасяне в пространството, нещо удари бедрото ѝ.

Прониза го, тя изпадна в шок. Зрението ѝ се замъгли и тя изгуби съзнание.

Заслепен от болка, Сойер се строполи в лодката.

— По дяволите! Измъкни ни оттук. Не съм сигурен дали не са ме улучили още някъде.

— Дай да видя. — С мрачно лице Бран коленичи до него, докато Дойл смъкваше плавниците му.

— Ани. — Макар че ръцете ѝ трепереха, Саша презареди харпуна. — Тя не се върна с нас. Не е с нас.

— Какво? — Сойер избута Бран настрани и се надигна с усилие. — Беше с групата. Беше с групата!

— Изпадна. Тя... те... стрела в бедрото. Не успях да...

Саша не продължи.

Сойер беше изчезнал.

— Божичко! И аз се връщам!

— Имаме си компания. — Думите на Дойл спряха Райли, която се канеше да скочи във водата.

— Няма да ги оставим там долу!

— Никого няма да оставим. — Дойл изскочи от рубката, улови меча си.

Птиците се спуснаха от небето, закръжиха над лодката на петдесет метра от тях, насочиха се към тяхната. Макар ножовете и куршумите да бяха потопени в отварата на Бран и да превърнаха няколко десетки в пепел, грозната битка, съпроводена с остри писъци,

отне ценно време. Достатъчно, за да гледат безпомощни как другата лодка се отдалечава бързо, докато се биеха.

— Заловили са ги! — Като хлипаше, Саша грабна пистолета на Сойер, започна да стреля отново и отново. — Трябва да ги догоним!

— Те също имат защити. — Докато унищожаваша и последните птици, над морето се затъркаля сива мъгла, погълна другата лодка. Бран метна към нея светлина, но тя отскочи като топка от стена. — Кучка!

— Все едно, ще ги последваме! — настоя Райли. — Няма голяма преднина.

— Достатъчна, за да не можем да ги настигнем с тази лодка. А и ти кървиш, Гуин.

Дойл остави меча си, хвана развяващото се парче разрязан неопрен.

— Да, един ме докопа. Само ме одраска. — Тя огледа раната. — Повърхностна е.

— Нямаше да я получиш, ако не ме беше предпазила долу. Никога повече не го прави!

Райли вдигна вежди към Саша.

— Слушам и изпълнявам.

— Сериозно говоря! По дяволите! И сама мога да се справя.

— Хайде, успокой се — намеси се Бран. — А ти седни и дай да погледна раната. Дойл, по-добре ни върни на брега.

— Не можем! Не можем да се върнем! Не можем да ги оставим!

— Фейд, трябва да се заемем с раните, да набавим още оръжия. И да ги намерим. Обещавам ти, че ще ги намерим. Ще ги върнем у дома.

Тя се свлече на пода, закри лицето си с ръце.

— Усетих как Аника се отпусна — мисля, че използваша пушка с приспивателно. Усетих как се откъсва от нас, но не можах да я достигна. Стана много бързо. Не успях да стигна до нея.

— Тогава да вярваме, че Сойер го е направил.

— Той е *прострелян*!

— Имай вяра! — повтори Бран. — Ще ги върнем живи и здрави!

— Отстъплението не е капитулация. — Дойл обърна лодката. — Ще ги измъкнем.

Тя се събуди объркана, главата ѝ бе замаяна, бедрото ѝ беше изтръпнало. За един миг, един прекрасен миг, Аника си помисли, че е сънувала ужасен сън. Но докато се опитваше да достигне Сойер, почувства целувката и движението на водата около себе си.

Морето, мъжете, кръвта, акулите.

Докато се мъчеше да проясни мозъка си, да раздвижи тялото си, видя, че наистина е във вода. Но водата имаше стъклени стени и стъклен капак. Като кутия.

А тя нямаше дрехи. Макар да не притежаваше присъщата на човеците свенливост, Аника разбираше, че е дълбоко и ужасно нарушение на правата ѝ да я разсъблекат без нейно знание и съгласие и да я държат гола в кутия с вода.

Тя притисна длани към стъклото, погледна навън.

Пещерата! Реши, че е пещерата, макар да имаше някои промени. Светлини и плотове или маси, и машини. И мъже с оръжия.

Сърцето ѝ подскочи, после замръзна, когато видя Сойер.

Бяха го оковали, с ръце над главата. Превръзката на рамото му бе подгизнала от кръв. Бяха свалили водолазния му костюм и сега носеше само плувките. Бяха го оковали така, че краката му едва достигаха пода.

Главата му бе отпусната и тя осъзна, че той още е в безсъзнание. Но жив, поуспокои се тя. Видя, че гърдният му кош се вдига и спуска. Двамата бяха живи и тя трябваше да се измъкне от кутията и да му помогне!

Вдигна ръце, за да се опита да изстреля светлина в стъклото, надявайки се да го счупи, но видя, че гривните ѝ бяха покрити с дебел черен плат. Макар да го задърпа, да се опита да го скъса, не успя да го свали.

И когато изстреля светлина към стъклото, тя беше слаба, твърде слаба.

Заудря с юмруци по него.

— А, малката ни русалка!

Думите се хлъзнаха през водата като змиорки и Аника се завъртя рязко, за да види откъде идват.

Той влезе в залата — дребен слаб мъж, който ѝ заприлича на змия. Беше облечен в черно — риза с ръкави, навити до лактите,

панталон с дебел черен колан и сребърна тока. Косата му, също черна, бе прибрана назад и откриваше жестоките черти на лицето му. Вежди с остри краища, тънка, усмихваща се уста, продълговати сурови очи с необичаен, почти красив син цвят.

— Не можахме да свалим гривните — не и ако не ти отрежем ръцете. Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

Гласът му звучеше напевно. Би могъл да е красив, като очите му, ако от него не лъхаше хлад. Мъжът пристъпи към стъклената стена, вгледа се изучаващо в Аника.

— Как дишаш? Не виждам да имаш хриле. Невероятно е. Разполагаме с хора, които ще разрешат загадката по един или друг начин. Но къде са ми маниерите? Аз съм Ели Ядин и ще работя с теб и твоето другарче. Можем да работим лесно или не толкова лесно. Вие избирате. Господин Малмон ще е тук всеки момент. Много ще се радва да се запознае с теб.

Ядин хвърли поглед към Сойер.

— И с двамата.

Тя му обърна гръб, сви се на кълбо. Слаб израз на непокорство, но само с това разполагаше.

— Виждам, че си разстроена. Засега ще те оставя да се цупиш. Време е да събудим приятелчето ти.

Тя се изви рязко с ръце, свити в юмруци, притиснати към стъклото. Без да й обръща внимание, Ядин взе нещо от една табла и го счупи под носа на Сойер.

Сойер се закашля, закиха, потрепери. Макар от това петното на рамото му да се увеличи, той се помъчи да се завърти, да зарита с крака.

Ядин само се изсмя.

— О, непокорството на младостта! Много по-забавно е да работиш с някого, който я притежава. Да, и прелестната ти приятелка е при нас — добави, когато очите на Сойер се приковаха в Аника. — В среда, създадена тъкмо за нея. Вашите приятелчета ви изоставиха. — Гласът му омекна, стана почти напевен. — Избягаха, за да си спасят кожата. Оставиха ви да умрете. Или по-лошо... Ще е по-лошо, много по-лошо, ако не ми дадеш каквото искам.

— Мислиш ли, че ми пука какво искаш?

— О, толкова млад и дързък! И красив. — Ядин застърга с нокът по голите гърди на Сойер. — Засега.

Отиде до близкия плот, вдигна една тава, наклони я леко, за да види Сойер какво има в нея. Когато не получи реакция, обърна тавата към Аника.

Тя видя ножове, ужасно много, и неща, сребристи и остри, които проблясваха и приличаха на ножици. За миг изгуби самообладание, заблъска по стъклото, зарита и запищя, а звукът излезе през тонколониите на аквариума като писклив, слаб вой.

— Не искаш да го нараня, а? Колко мило. Може и да изчакам с инструментите. — Той ги остави. — Но какво ще ми дадеш за търпението? Господин Малмон много иска да те види в истинската ти форма. Придобий я и може и да не го нараня.

— Недей! Той те лъже. Не му давай нищо!

Ядин се обърна, взе плоска кожена палка от масата и удари злобно Сойер по лицето. Когато кръвта шурна, Аника изплува рязко нагоре, хвърли се към капака на аквариума.

— Грубо, но ефикасно. Да го повтори ли? Да, защо не.

Той удари Сойер от другата страна на лицето. Когато той се отпусна, Аника се замята в аквариума, запляска с опашка.

— Ооо! Очарователно! И изумително! Ти си рядко създание!

Аквариумът потрепери, когато тя се завъртя вътре все по-бързо и по-бързо и накрая удари стената с опашка. Отново се завъртя, отново я удари. Пригответи се да я удари трети път, но Ядин допря някаква пръчка към гърдите на Сойер.

Първо долетя писъкът и разкъса сърцето ѝ, после тялото му се затърчи и той подбели очи. А звуците, които издаваше, бяха по-лоши и от писъка.

Ядин отново се обърна към нея, докато Сойер се бореше за въздух, докато главата му се отпуснаше на гърдите.

— Видя, че едва го докоснах, нали? Направи го отново и ще му изпържа мозъка.

Тя се отпусна на дъното, очите ѝ мятаха мълнии през стъклото.

— Така е по-добре. Сега защо да не... А, господин Малмон... Вече отбелязваме известен успех, както виждате.

За разлика от Ядин, Малмон беше облечен в бяло, ризата му бе закопчана на китките. Макар очите му да бяха скрити зад тъмни очила,

Аника почувства как припламнаха, щом се взря в нея.

— Великолепно! Тя е великолепно! Ще я задържа, поне за известно време. Гледай да не я повредиш — поне не така, че да си личи.

След това Малмон премести поглед към Сойер.

— Вече не си толкова наперен, а? Кървиш и си пребит, окован с вериги като животно. Можеше да имаш милиони, а виж се сега!

Той пристъпи към него, показва му компаса.

— А аз все пак си получих наградата. — Сякаш се забавляваше, Малмон взе пръчката, която Ядин бе оставил, завъртя я в дланта си, мушна злобно Сойер в корема.

Аника сведе глава, сълзите ѝ се смесиха с водата, докато ужасната пръчка оставяше малки черни петна от изгорено върху кожата на Сойер и караше тялото му да се тресе неконтролируемо.

После Малмон заби юмрук в корема на Сойер и тялото му се залюля толкова рязко, че оковите се врязаха в китките му и ги разкървавиха.

Когато Малмон вдигна пръчката, сякаш искаше да шибне с нея Сойер през лицето, Ядин пристъпи напред.

— Господин Малмон...

Малмон се извърна рязко с изтеглени назад устни. Показаха се удължени кучешки зъби.

Ядин вдигна извинително ръце. Върху лицето му пробягаха едновременно страх и възхита, но продължи да говори със същия напевен глас:

— Разбира се, вие можете да правите каквото желаете. Но ако искате информация от него, това изисква известна... деликатност и търпение.

Малмон издаде звук, подобен на змийско съскане, но свали ръката си. Дланта му потрепери, преди да подхвърли пръчката към другия мъж.

— Може би си прав. Върши си работата.

— Разбира се. Сега, господин Кинг, господин Малмон се интересува живо как действа това устройство. Ако ми обясните, няма да има нужда от повече болка. След това можем да обсъдим Трите звезди.

Гласът на Сойер излизаше дрезгаво, задъхано, затова той трябваше да говори бавно. Лявото му око беше подуто и затворено, но дясното излъчваше решимост през кръвта и синините.

— Разбира се. Погледнете в наръчника на скаутите. Там пише как работи компасът.

— Харесва ми стилът ти. — С усмивка Ядин допря пръчката в гърдите на Сойер.

Клетвата беше свещена. Никой не използваше песента на сирените при хората. Но тези мъже, помисли си Аника, когато тялото на Сойер отново се разтърси в конвулсии, тези мъже не бяха хора. Това беше злото и тя щеше да направи каквото може.

Изтръгна я от себе си — песента, използвана да примамва мъжете, да ги поробва. И като вдигна глава, я запя.

Ядин я изгледа, жестока усмивка изви устните му.

— Тя пее. Може би това е погребална песен за другарчето ѝ. Това е... — После устата му омекна, очите му потъмняха. — Толкова е красиво... Чуваш ли го? Толкова е красиво!

Мелодията извираше от нея — сладка, много сладка, много примамлива. През водата зелените ѝ очи сияеха.

Мъжете на входа на залата оставиха оръжието си, приближиха се към нея като в транс. Макар главата на Сойер да се люшкаше, тялото му се отпусна. Устните му се извиха. Тя го чу да изрича името ѝ, сякаш сънуваше.

Малмон хвана Ядин за ръката, изви я.

— Какво ти става, по дяволите?

— Тя е несравнима. Трябва да я освободим.

— Да не си си изгубил... Песента на сирените.

Като се втурна към тавата, Малмон избра нож, застана бързо зад Сойер, допря го до гърлото му.

— Още една нота, само една и ще му прережа гърлото!

Тя спря, притисна длан към устата си, за да покаже, че ще мълчи. Преди да отмести ножа, Малмон плъзна леко острието по шията на Сойер, за да му пусне кръв.

— Още една нота... — повтори той. — Ела на себе си! — нареди той на Ядин и хвърли ножа.

— Тя... тя ме владееше. — Като се засмя, Ядин доближи аквариума. — Бях като кукла на конците. Вие как устояхте?

— Явно имам по-силна воля. Накажи я.

— Разбира се.

Ядин отиде до една от машините, завъртя копче.

Водата се изпълни с болка, остра и пареща. През тонколоните долетя пронизителен писък, когато тялото на Аника се замята във водата.

— Спри, спри, спри! Няма да ви е от полза мъртва или ранена. — Сойер изви кървящите си китки в оковите.

— Достатъчно! — Сякаш просто бе направил пауза, за да пийне нещо, Малмон отново вдигна компаса. — Трябва само да си избира местоположение — координати, нали така? И това ще ме отведе там. Също и през времето.

Малмон потупа компаса, обърна го, затърси механизъм.

— Къде е часовникът?

— Не е толкова просто.

— Че кое му е сложното? До вилата и обратно! — нареди той. Затвори очи, промърмори координатите, които бе запааметил.

Но не помръдна от мястото си.

— Това да не са ти рубинените обувки^[1], идиот такъв! — Той ще продължи да го занимава със себе си, помисли си Сойер, да отклонява вниманието му от Аника. Ако успее да обезвреди Малмон по някакъв начин, тя би могла да запее. Би могла да избяга.

Вече нищо нямаше значение.

Това му струва още едно яростно разтърсване. Когато отново възстанови дишането си, се изсмя дрезгаво:

— Да, точно така! Продължавай в същия дух, да видим какво ще постигнеш!

— Убеди го!

Като кимна, Ядин взе един нож, стилет, подържа го, остави го. Спря се на скалпел.

— Мога да го накълцам, да го разчленя, да му отрежа палците, да му извадя очите. Ще отнеме известно време, но ще ми достави удоволствие. Но някои хора понасят болката повече от други. А има и по-бърз начин.

Ядин посочи с глава Аника.

— Убеди го! — повтори Малмон.

Ядин завъртя копчето и светът на Аника се превърна в агония.

През нея, през собствените си писъци, тя чу как Сойер крещи, проклина, умолява. Когато болката спря, когато можа само да потъне и да легне отпуснато на дъното на аквариума, тя погледна през стъклото към насиненото му кървящо лице, към страданието в очите му. Успя само да поклати глава.

Не им давай каквото искат, изрече наум, напрегна всички сили думите ѝ да стигнат до него. *Не им давай нищо*.

— *Налага се*. Не я наранявайте! Не я наранявайте отново! Не мога да ви кажа как работи компасът! Не мога да ви кажа! — Той едва не изкрещя, когато Ядин посегна към копчето. — Трябва да ви покажа. Не я наранявайте. Оставете я на мира и ще ви покажа.

— Това е то любовта. — Ядин вдигна ръце. — Един мъж може да изтърпи невъобразими болки в името на кауза, да умре за нея. Но любовта? Тя го надвива.

Малмон направи знак на хората си.

— Свалете го. Ако опиташ нещо, каквото и да е, Ядин ще усили тока. Тя няма да умре, но вече никога няма да е същата.

— Казах, че ще ви покажа. — Сойер се отпусна на колене, когато откачиха веригите.

[1] Обувките на Дороти от филма „Вълшебникът от Оз“ — с тях героинята може да отиде където пожелае, стига да удари три пъти токовете им един о друг. В книгата със същото заглавие, по която е направен филмът, обувките са сребърни. — Б.пр. ↑

Когато Сойер посегна с окованите си ръце към компаса, Малмон го ритна злобно в ребрата. В аквариума Аника заблъска с опашка по стъклото.

Ядин се обърна към нея и размаха предупредително пръст.

— Да не си въобразяваш, че просто ще ти го дам?

— Трябва да го държа. Това е единственият начин да го предам на друг човек. Аз... — Сойер печелеше време, мислите му препускаха, докато го разтърсваше жестока кашлица. — Първото пътуване трябва да се направи с мен. Това е единственият начин да се предаде компасът и друг да получи правото да го използва. По дяволите, Малмон, не аз измислям правилата!

Той вдигна поглед, вече бе изпитал толкова болка, че сякаш бе претръпнал към нея.

— Моля те само да не я нараняваш! Ти ще ме убиеш, щом получиш компаса. Разбирам го. Но няма причина да нараняваш нея. Вече сте я хванали.

Малмон се наведе, сграбчи Сойер за гърлото. Дълги нокти, по-остри от обичайното, се впиха в кожата му.

— Къде е Огнената звезда?

— Аз не...

— Копчето, Ядин!

— Не, не, не! Бран я е скрил с магия. Ще те отведе на мястото, но, кълна се в Бог, не знам дали мога да стигна до самата звезда. Ще те отведе да ти покажа. Дявол да го вземе, Малмон, казвам ти истината! Ще направя всичко, каквото поискаш! Само не я наранявай!

— Значи, магьосникът я е скрил? Доведи Бергер и кажи да повикат командир Трейк! — нареди Малмон на един от мъжете, изправи се и отиде до аквариума. Докато гледаше към Аника, заговори на Ядин: — Направи му дупка, но да не е смъртоносна.

Аника заудря по стъклото, когато Ядин избра един нож. Очите ѝ го гледаха умолително.

— Истината ли ми казва? Ако ме лъжеш... — Малмон наблюдаваше лицето ѝ, докато Сойер сподави вик. — ... ще накарам да му отрежат палците.

Тя задържа очи върху тези на Малмон, върху тъмните му очила, притисна и двете си ръце към сърцето в знак, че се кълне.

— Това ми е достатъчно.

Малмон се обърна. Ядин измъкна ножа между ребрата на Сойер. В този момент в пещерата влезе друг мъж.

Висок, строен, с викингски сини очи и късо подстригана коса, толкова руса, че изглеждаше почти бяла.

Вторачи се в Аника.

— Значи е истина. — Гласът му беше енергичен, с лек акцент. — Светът е пълен с мистерии. Ще я чукаш ли?

— Няма нужда да си груб, Франц.

— Просто съм любопитен. Аз бих се пробвал, да видя дали е възможно. — Той погледна към Сойер. — Много кърваво. Куршум в главата върши по-добра работа.

— Предпочитам моите си начини — изсумтя Ядин.

Бергер сви рамене и насочи вниманието си към Малмон.

— Останалите мишени току-що се прибраха в базата си.

— Ригс, ясновидката. Ти имаш описанието ѝ.

— Да. Блондинката. Хубаво парче.

— Може да ѝ пуснеш куршум в главата. — Малмон наблюдаваше реакцията на Аника и остана доволен, когато тя се сви и просълзи. — А магьосника — него само го рани.

— Имаш ли предпочитания къде?

— Ти си експертът. Командир — продължи Малмон, когато се появи Трейк, — първо ще действа господин Бергер. Вземи ударна група, изчакай го да приключи и вземи в плен оцелелите. Гуин и Килиан ги искам живи. Макклиъри можеш да обезвредиш както намериш за добре. И гледай после да е здраво завързан.

— Да, сър.

— И претърси вилата им. Искам всички компютри, бележки и карти, всичките им документи — в моята.

Малмон освободи мъжете, като просто им обърна гръб, и пристъпи към Сойер.

— Ставай!

Стискайки зъби, Сойер успя да се изправи на крака.

— Какви са координатите за местоположението на Огнената звезда?

Сойер му даде дължината и ширината. Малмон отиде до един компютър, включи го.

— Остров в Южния Пасифик? Колко обикновено.

— Необитаем е, звездата е скрита и защитена. Нашият магьосник направи заклинание. Не знам как се неутрализира. Мога да те пренеса там, но не знам дали това ще премахне заклинанието. Няма нужда да убиваш Саша. Чуй ме, тя може да ти е полезна. Нереза иска дарбата ѝ. Ти би могъл да...

Мощното кроше на Малмон го запрати на три метра разстояние.

— Знам какво иска Нереза! Не смей да изричаш името ѝ! Кажу го пак и ще изпържа мозъка на русалката!

— Ще направя каквото поискаш!

— Колко време ще отнеме отиването до звездата и връщането обратно?

— Самото пътуване? Две минути.

— Имаш минута и половина. Ти! — Той махна към един от мъжете. — Ще пренесеш там него.

— Но...

— Наистина ли помисли, че ще ти позволя да вземеш мен? Да изпробваш какъвто там план се върти в трескавия ти мозък върху мен? Ако се забавиш повече от минута и половина и се опиташ да избягаш, да вземеш компаса, тя ще умре в мъки.

— Минута и половина не е...

— Толкова имаш. — Малмон погледна часовника си. — Ядин!

Макар на лицето му да се изписа леко неодобрение, Ядин завъртя копчето.

— Отново!

— Спрете! Боже, казах ти, че ще направя каквото искаш!

— Сега знаеш цената, ако не се върнеш. Включете тока, бъдете готови да го пуснете в аквариума. Извади пистолета си, тъпако! И те съветвам да му приложиш хватка „ключ“.

Мъжът пристъпи зад Сойер, уви месестата си ръка около разранения му врат, притисна пистолет в ухото му.

— Отлично. Минута и половина. Започвам да броя. — Малмон постави компаса в окованите ръце на Соьер.

Соьер прикова очи в Аника, произнесе името ѝ и изчезна.

Във вилата Бран се зае да лекува раната на Райли, докато останалите двама събираха оръжията.

— Сигурно са в пещерата, нали? За там ги предупреди Саша. Знаем, че той може да ги е отвел и във вилата, но...

— Не може да се каже със сигурност. Трудно е да се пренесат двама ранени и изпаднали в безсъзнание пленници през хълмовете. Недей да мърдаш, докато не свърша с раната ти.

— Това е просто драскотина! Трябва да действаме!

— Не е просто драскотина! И трябва да знаем къде да действаме!

— Казах, че ще ги върнем. — Дойл влезе в стаята с пистолети, окачени на двете бедра, меч на гърба и нож в ботуша. — Войник съм от няколкостотин години. Никога не изоставям бойните си другари или приятелите си.

— Няма да ги върнем, ако си губим времето с разни ранички!

— На тази *раничка* щяха да ѝ трябват поне десетина шева, ако не беше Бран! — Саша влезе с арбалет, колчан със стрели и пистолета, с който бе стреляла само по мишени, в кобур, окачен на бедрото.

— Добре, добре. Тогава е време за онази верижна реакция.

— Аз се присъединявам към доктора — каза Дойл.

Когато Бран не отвърна нищо на Райли или Дойл, Саша седна до него.

— Ако грешим, значи напразно ще поставим капана. Трябва да усетя къде са. Никой не го казва, но всички го мислите. Мислите, че не мога да усетя, нали?

— Е, би било добре, Саша, но сме наясно, че не можеш да се насилиш.

— Въпросът е защо не мога, Райли. Защо дарбата ми бездейства, когато се нуждаем от нея? В подобен момент, когато двама от нас са... Защо не ми кажеш какво да правя? — обърна се тя към Бран. — Защо не ми кажеш?

— Защото дарбата си е твоя, любима. — Той я прегърна през раменете, целуна я по челото. — Защото само ти можеш да я

задействаш.

— Тогава ще я задействам! Направи някаква магия, направи заклинание! Помогни ми!

— Искам го от цялата си душа, но няма такова заклинание. Става дума за твоята дарба, твоя ум, твоето сърце. Само ти можеш да го направиш.

— Нуждая се чист въздух! Нуждая се от пространство! — Отчаяна, Саша се втурна навън, мъчеше се да се успокои, да се съсредоточи. Когато Бран я последва, тя притисна пръсти към очите си.

Той ги издърпа.

— Повярвай в себе си, както ти вярвам аз!

— Както ти вярваме ние! — поправи го Райли и погледна зад гърба си към Дойл.

— Да. Вярваме в теб.

— Помогнете ми!

Бран взе ръката ѝ и я притисна към сърцето си.

— Почувствай ме, разтвори душата си.

— Любов, доверие, вяра. Бран.

— Отвори се към себе си, любима. Позволи на дарбата ти да се върне. Ти си силна. Загърби страха си за другите! И просто разтвори душата си.

Тя усещаше равномерния ритъм на сърцето му под ръката си. Равномерен. Притвори очи и започна да отброява ударите. Неговите. Нейните. На двамата. Нейните. Нейните.

— О, те са ранени! Болката... Ужасна е, а страхът е още по-лош. Тя се бои за него, опитва се да се бори, но те го нараняват. Той се бои за нея, опитва се да се бори. Те я нараняват. Уловена, тя е уловена в капан. Заобиколена е от вода, но по жесток начин. Той изпитва удоволствие да ги наранява. Знае как. А Малмон — той не е само човек. Очите му, очите му, крие ги, но...

— Къде, Саша? Къде са Аника и Сойер?

— В пещерата. Кръв и смърт в пещерата. Заклучена в аквариум, нараняват я, губи кураж. Пролива сълзи. Сойер, толкова много кръв. Един шанс, той усеща, че има шанс. Не виждам всичко. Толкова много болка. Сойер... Чакайте, чакайте! Той изчезна! Изчезна!

— Мъртъв ли е? Не, не, не!

Тя поклати глава към Райли.

— Изчезна. Някъде другаде. Аз не...

Докато говореше, светлина, ярка като слънце, избухна в хълмовете, последва я силен гръм.

— Снайперистко гнездо! — Дойл улови Райли за ръката. — Вътре, влизайте вътре!

— Време е за онази верижна реакция, магьоснико! — Райли се втурна вътре, грабна оръжията си. — Време е да действаме!

— Те идват! — Изпълнена със сила, Саша вдигна арбалета си. — Мъже, хората на Малмон! Идват тук! Искат да ни заловят!

— Няма да успеят! — Бран вдигна ръце в юмруци, удари ги един в друг.

Хълмовете над вилата се обляха в светлина.

Единствен шанс, помисли си Сойер, молейки се да е изчислил точно времето. Той можеше и да не оцелее, но имаше шанс да спаси Аника. Чувстваше пистолета до главата си, ръката, стегнала гърлото му. И направи нещо, което не бе правил никога досега.

Пусна пътника си.

Ръката се свлече, вече нямаше нищо. Не се чу никакъв звук. Сойер стисна компаса, извика Аника в ума си. Никога не бе пробвал преместване в преместването, но вече беше отброил шестдесет скъпоценни секунди.

Трябваше да се върне обратно при нея. Ако не успееше да я измъкне, поне нямаше да я остави сама.

В аквариума Аника лежеше неподвижно, със затворени очи. Щеше да се бори отново, да продължи да блъска по стъклото, когато силите ѝ се възвърнат. Сега тялото ѝ бе слабо, наранено. Единствено волята я крепеше да не се раздели с живота.

Надяваше се да я убият. Вече бяха решили да убият Сойер — това ѝ беше ясно. Той щеше да умре, ако се върне, а щеше да се върне.

Бе твърде почтен, за да я изостави.

Тя знаеше, че Сойер не е казал цялата истина на Малмон — все още предпазваше звездата. Вярваше, че той има план, че ще опита

нещо. Но беше ранен, кървеше, едва се държеше.

От цялото си сърце искаше Сойер да продължи да пътува, да се спаси. После чу нещо като гръм. Водата в аквариума потрепери.

Когато се отгласна нагоре, всичко ѝ изглеждаше сиво, но видя, че Малмон се втурна навън от пещерата, закрепця. Видя Ядин да посяга към копчетата.

Изведнъж Сойер се появи във водата до нея — беше като някакъв сън! Вдигна вързаните си ръце, прегърна я здраво.

Проблесна ослепителна светлина. Аквариумът се олюля и потрепери, сякаш разклатен от гигантска ръка. Аника чу писък, ужасяващ писък. После те полетяха.

Тя обви ръце около него, почувства кръвта му — влажна и топла — върху кожата си.

— Измъкнах те! — прошепна той в ухото ѝ.

— Ти се върна за мен! — Преди да успее да заплаче, двамата тупнаха на пода.

Тя чу изстрели, викове, видя да проблясват нови светлини. Почувства как Сойер се отпуска до нея. Успя да вдигне глава, да го погледне. Лицето му, бледо като платно под кръвта и синините. А от рамото и хълбока му се процеждаше още кръв.

Аника искаше да стане и да се бие, но нямаше сили дори да превърне опашката си в крака. Затова направи каквото можеше — опита се да предпази тялото му със своето.

И се унесе за един кратък миг, за час — нямаше представа колко. Смътно чу някакъв глас. Райли.

— Проклетниците няма да припарят скоро! Сега да обърнем внимание на... Исусе, Исусе Христе! Бран!

Тя почувства нечий ръце, усети как я повдигат.

— Не, не! — запротестира. — Първо Сойер! Той е ранен! Те го измъчваха. Сойер!

— Бран е при него, красавице. Всичко е наред.

— Дойл, отнеси я отвън, в басейна. Тя има нужда от вода. Райли, още хавлиени кърпи! Трябва да спрем това кървене, за да може Бран да започне да го лекува. — Саша се отпусна на колене до Бран. — Колко е зле?

— Много. Загубил е доста кръв. Мисля, че скулата му е строшена, а окото му...

— Нека ти помогна! Мога да отнема част от болката.

— Твърде много е, Саша.

— Мога да го направя. Мога да ти помогна. — Тя докосна бузата на Сойер. Извика шокирано: — О, господи!

— Спри! Това не е по силите ти.

— Напротив! Работи през мен! — В нея се бяха преплели отчаяние, жалост, обич. — Ти каза, че ми вярваш. Докажи го!

Райли влезе забързано, видя бледото потно лице на Саша, пълната концентрация на Бран. Отпусна се на пода, притисна хавлиена кърпа към ранения хълбок на Сойер.

— Хайде, Точно око, съвземи се. Проклета да съм, ако ти позволя да изцапаш пода с кръв. — Тя вдигна поглед към Дойл. — Не биваше да я оставяш сама.

— Аника е добре, помоли ме да видя как е Сойер. Ще се почувства още по-добре, като ѝ кажа, че... Мили боже, гадовете не са си поплювали!

— Достатъчно, Саша!

— Още малко. Мога да понеса още. Дойл, кажи ѝ, че той ще се оправи, после донеси големия комплект на Бран. Райли?

— Кръвта намаля, но не мога да я спра.

— Бран ще я спре. Ще успее. Виждам ни заедно. Всички. На хълм с каменен кръг и морето е синьо. Виждам го. Шестима сме. Донеси комплекта, Дойл, и кажи на Аника, че той ще се оправи.

— Тук съм. — Тя влезе гола, с треперещи крака. — Вярвам ви.

— Ето, красавице. — Дойл свали шлифера си, уви го около нея. — Студено ти е.

— Сойер дойде за мен! Успя да ги излъже и дойде за мен. Рисува всичко заради мен, заради нас, заради звездите. Той е кураж. — По лицето ѝ се застичаха сълзи, докато коленичеше край него. — Нека ви помогна.

Малмон пълзеше. Светлината, ужасната светлина, го беше ослепила. Виждаше само мрак. И тази болка! Дори сега, когато писъците и гръмотевиците бяха отстъпили на брутална тишина, тялото му продължаваше да гори.

Той подуши собствената си обгорена кожа и топла кръв.

Но беше жив, затова запълзя по изпепелената каменна земя. Копнееше за вода, хладна вода за своето тяло, за своето гърло. Би дал половината си богатство за чаша вода.

После чу нейния глас и потрепери:

— Ти се провали!

— Не, кралице моя! Не! Устроиха ни засада, подмамиха ни, но моите войници пак могат да ги заловят. Ще получиш всичките шестима. Моля те, те ме раниха!

— Твоите войници се провалиха и си отидоха от този свят както всички останали, които ти доведе тук.

— Умолявам те, любов моя, моя кралице, светлината ме опърли. Очите ми! Помогни ми!

Виещ от болка, той запълзя към звука на гласа ѝ, но беше отблъснат с удар.

— И защо да помагам на някой, който е оплескал всичко? Дадох ти дар, а какво ми даде ти?

— Всичко, което съм, всичко, което имам! — Той посегна сляпо към нея.

— Ти си нищо! Нямах нищо, освен онова, което ти дадох аз. Имаше две задачи, скъпи мой. Звездите и пазителите. За тези две задачи щях да ти дам вечен живот, вечна младост и всичко, което пожелаеш! Ти не се справи с нито една от тях.

— Ще ги изпълня! Кълна се, няма да се проваля!

— Ти си сляп. Слаб. От теб е останала само черупката!

— Помогни ми! — Макар всеки сантиметър от тялото му да пламтеше, той отново запълзя към нея. — Помогни ми да прогледна, помогни ми да се излекувам. Ще ти доставя звездите. Ще ти ги доставя окъпани в кръвта на пазителите.

— Искаш да виждаш?

— Излекувай очите ми, умолявам те! Не мога да намеря звездите, не мога да убия онези, които ти се противопоставиха, ако съм сляп.

— Искаш да виждаш? — повтори тя и смехът в гласа ѝ го накара да потрепери. — И ако ти върна зрението, ще се закълнеш да ми служиш?

— Аз съм твой слуга! Ще бъда твой слуга! Имай милост!

— Милостта е слабост. Аз съм сила. Ще ти върна зрението, скъпи мой. Ще ти позволя да виждаш.

Очите му сякаш завряха в главата. Той запищя и продължи да пищя, докато гърлото му прокърви, притисна пламналите си очи, докато се опитваше да смекчи ужасната болка.

Сълзите, които проливаше, бяха кървави.

През виковете, през агонията чуваше смеха ѝ.

И през мрака започна да вижда.

Навити като змии кичури падаха около лицето ѝ, а на него бе изписано садистично удоволствие, докато той се гърчеше и пищеше. Въпреки това мъжът и онова, в което се бе превърнал този мъж, протегна ръце към нея.

Просител.

— Никога не моли за милост! — Нереза му се усмихна почти мило. — И не се проваляй отново. А сега се върни обратно в дупката си. — Тя махна към пещерата. — И чакай благоволенията ми.

— Не ме изоставяй! Вземи ме със себе си! Вземи ме със себе си, за да мога да ти служа!

— Искаш да дойдеш с мен? — Тя започна да обикаля мястото, където той лежеше, сякаш обмисляше молбата му, дългата ѝ черна коса шумолеше като криле.

— Отново ще стана силен! Ще ти доставя звездите! Ще ти доставя главите на пазителите!

— Думите и обещанията не значат нищо. Дай ми каквото искам! — Тя се наведе към него. — Или болката, която те ти причиниха, ще е нищо в сравнение с моето недоволство.

— Аз ще се излекувам! Ще ти дам каквото искаш! Вземи ме със себе си, кралице моя!

— Много добре! Хвани ме за ръката.

Разтреперан от благодарност, той се протегна. Дланта, която положи в нейната, беше почерняла, кожата се лющеше, а ноктите бяха дълги няколко сантиметра — дебели, жълти и извити като на граблива птица.

— Ако не беше онова, в каквото те превърнах, в каквото се превръщаш, щеше да изчезнеш като останалите, които доведе тук, които се провалиха. Не го забравяй, скъпи мой.

Болката се върна. Беше разтърсваща, сякаш от огъня го хвърлиха в ледена прегръдка. Студът едва не го уби. Косите му запукаха и засъскаха.

После дойде мракът, пълен мрак.

Когато отвори очи, виждаше замъглено. Нещо като стая или зала с белезници и окови, които висяха от каменни стени.

Птиците, които не бяха птици, седяха превити върху пръчки, жълтите им очи проблясваха в тъмнината.

— Тук ще живееш. Когато се промениш докрай, ще ми бъдеш от полза.

— Тъмнината... Студът...

— О, да, все още го има в теб — това, което копнее за светлина, за топлина. Много добре.

Лумнаха свещи и факли. На пръчките си птиците, които не бяха птици, нададоха остри писъци и разпериха криле. Стените от камък, излъскан до блясък, отразиха хиляди светлини.

Нереза стоеше в своята черна роба с кървавочервен рубин на шията.

И някой — нещо — приклепна на пода. Кожата му бе почерняла, лющеше се и висеше, разкривайки... нещо отдолу. Ръце и крака като птичи нокти, коса, изгоряла до скалпа, покрит с проблясващи израстъци. Очи — жълти като на птиците, със змийски клепачи, които гледаха с неподправен ужас.

Създанието започна да се движи, когато и той се раздвижи. Надигна се на ноктестите си крака, когато и той се надигна.

— Какво съм?

— Още си нещо междинно. — Нереза перна с пръст висящата му кожа. Когато тя се откъсна и падна на пода, птиците я връхлетяха и започнаха да се бият за нея.

— Аз съм... чудовище!

— Полудемон. И мой слуга. Не забравяй болката, скъпи мой. Не забравяй кой възстанови зрението ти. Помни клетвата си!

— Аз съм човек.

— Ти си мой и ще бъдеш такъв вечно... или докато приключи с теб. — Тя отиде до една врата, която той не бе видял, отвори я. — Ще разбереш, когато имам нужда от теб.

Той се опита да изтича до вратата, препъна се и падна. Отново запълзя, но вече нямаше врата, нямаше изход, само камък, излъскан като стъкло. Полиран като огледало, което му разкриваше истинския му облик, накъдето и да погледнеше.

Малмон допълзя до един ъгъл, сви се там и остана така, а онова, в което се бе превърнал, го гледаше отвсякъде.

Той започна да се смее с луд смях и се смя, докато залата заехтя.

Сойер спеше дълбоко. Спохождаха го сънища, но бяха леки, приятни. Чуваше гласове. Нежното пеене на Аника го унасяше, към него се присъединиха успокоителният шепот на Саша и думите на Райли, които звучаха окуражително. В съня му се появи Бран, също и Дойл, чиято деловитост вдъхваше надежда.

Веднъж видя дядо си — седеше с него край лагерен огън. Под светлината на пламъците лицето на дядо му беше младо колкото неговото, докато двамата разговаряха за приемственост, звезди и богове, а бялата луна се носеше над главите им.

Сойер също се носеше, сякаш бе в прозрачен мехур. Плавно — над морета, над земи, над светове. Над остров, прозрачен като стъкло, със замък върху един хълм и каменен кръг.

Толкова беше красиво!

После мехурът се спуска и той се събуди.

Аника седеше до него на леглото и държеше ръката му, затова първото лице, което видя, бе нейното.

И първата му мисъл беше, че тя е в безопасност. Той я бе спасил.

— Шшшт, не се опитвай да говориш, не още. Бран те приспа. — Тя вдигна ръката му към устните си, обсипа я с целувки, после целуна и все още болната му китка. — За да се излекуваш по-бързо. Те те измъчваха. Раниха те тежко.

— Аника...

— Не, не бива да говориш. Бран каза да го извикам, когато се събудиш.

— Чакай! Почакай малко! — Той понечи да се надигне, въпреки тревогата ѝ, и ги почувства. О, боже, почувства следите от мъченията!

— Боли те! Бран каза да изпиеш това, ако се събудиш с болка. — Аника взе едно шишенце от нощното шкафче. — Това ще ти помогне да заспиш.

— Колко дълго? — Сойер трябваше да прочисти гърлото си и да диша през болката. — Колко дълго съм бил в безсъзнание? Заспал —

допълни.

— Когато ни върна, беше нощ, после мина още една, а това е денят след нея. Не е сутрин, пладне е. Моля те, изпий го, Соьер.

— Достатъчно дълго съм спал.

— Ще доведе Бран.

Но той продължи да стиска здраво ръката ѝ.

— Те измъчваха и теб.

— Бран и Саша ми помогнаха, аз също спях. Не толкова дълго, но не бях ранена като теб. Той те прониза с нож. Тук. — Тя внимателно докосна хълбока му. — Вече е много по-добре. Така каза Бран. Удряха те и в лицето, и...

— Да. — Той опипа предпазливо бузата си, челюстта си. — Счупиха нещо тук. Сега само малко ме наболява.

— Ти се върна за мен.

— Разбира се. Никога не бих те изоставил. Просто трябваше да... Не плачи. Хайде, не плачи!

— Знаех, че ще се върнеш за мен. — Дългите часове, в които бе чакала той да се събуди, я бяха смазали. — Не можех да се измъкна. Не можех да ти помогна. Те не спираха да те измъчват! Имах нещо, което не позволяваше на гривните ми да действат. Сега Бран ги оправи, но тогава не можех да счупя стъклото и да ти помогна. Исках да ги убия — особено мъжа с ножовете. Но не можех.

— Сега сме тук. — Той я погали по главата. — В безопасност сме и сме тук. Това е важното. Компасът?

Тя стана бързо, взе го от тоалетката си.

— Тук е. И той е на сигурно място. Ще доведе Бран.

— Какво ще кажеш за това? Имам нужда от някакви дрехи, защото съм напълно гол. Помогни ми да се облека и ще отидем заедно при Бран.

— Виждам болката в очите ти.

А под нейните имаше сенки.

— Не е толкова зле. Честна скаутска... уверявам те — поправи се той. — Трябва да се движа, Аника. Трябва да се движа, да хапна нещо и да разбера какво се случи, по дяволите.

— Райли каза, че няма да заспиш отново, когато се събудиш. — Като въздъхна, Аника се върна обратно при тоалетката. — Пренесох дрехите ти в стаята си. Искам да останеш при мен.

— Добре, и аз го искам. Просто ми дай някакъв панталон и риза. Тя направи както я помоли, помогна му да се облече.

— Сойер?

— Да.

— Ти си моят герой.

— И ти си героиня, Ани! Какво ще кажеш да ми помогнеш да слеза долу, за да поговоря и с останалите герои?

Болеше го, но няколко аспирина щяха да свършат работа. И малко храна. И бира. Докато излизаха от стаята на Аника, Райли се подаде от своята.

— Аз просто... Хей! Ето те и теб!

— Не искаше да изпие лекарството, точно както ти каза.

— Защото е добре, нали, каубой? — Райли пристъпи по-близо, нежно потърка с ръка неколкодневната му четина. — Малко си брадясал, но ти отива. Изкара ни акъла.

— Съжалявам.

— Хайде да те свалим долу. Сигурно искаш да хапнеш нещо.

— Да, гладен съм. Много.

— Добър знак. — И Райли като Аника го прегърна през кръста и заедно му помогнаха да слезе по стълбите. — Хайде навън — насочи го Райли. — Чист въздух, слънце. Държа го, Ани. Защо не му донесеш голяма чаша изстуден слънчев чай?

— Бира.

— Не още, приятелю. И малко храна. От снощи остана паста и...

— Да, да, отивам. — Аника забърза към кухнята.

— Тя ни разказа всичко — обясни Райли с нисък глас, щом пристъпиха навън. — Но ни е нужен и твоят поглед. Аз само ще ти кажа, че тя е разкървала опашката си, докато се е опитвала да ти помогне, и не се отдели от теб, след като Бран те приспа. Не е излизала и от стаята. Има голяма нужда от слънце и вода.

— Знам. — Видимо олюлявайки се, той приседна в беседката. — Басейнът е колкото да дойде на себе си. Тя се нуждае от морето. Нека Бран я отнесе до водата. Аз още не мога.

— Ще се погрижим за това.

Райли го пусна, забеляза Саша, която рисуваше на терасата, направи ѝ знак.

— Сойер се събуди, долу е. Би ли извикала Бран?

— Веднага идваме.

После, поглеждайки към горичката, Райли пъкна два пръста в устата си и изсвири силно и продължително.

— Хей, страхотно изсвирване! Личи си вълкът в теб.

Райли погледна зад гърба си, усмихна се кисело.

— Радвам се, че си върна дебелашкото чувство за хумор. О, по дяволите! — Тя отиде при него, обгърна с длани лицето му и го целуна силно по устата. — Ще отида да помогна на Ани. И да си взема бира.

— И аз искам.

— Никакъв алкохол, докато господин магьосникът не разреши.

Сойер понечи да се нацупи, но докато Райли се отдалечаваше, Саша го приближи тичешком. И също като Райли, го целуна.

— Май трябва да ме измъчват по-често. Така ще получавам повече целувки.

— Цветът ти е добър. Как са болките?

— Още ме боли. Не силно, но боли.

— Ще се погрижим за това. Гладен ли си?

— Умирам от глад.

— Дай да видя раната от ножа. — Без да се церемони, тя повдигна ризата му, внимателно я огледа, докато Дойл крачеше през моравата. — Започва да зараства. Сега рамото... по-добре е. Китките ти са още по-добре. Остани с него — помоли тя Дойл. — Бран ще слезе всеки момент, а аз отивам да помогна с готвенето.

Като кимна, Дойл седна срещу Сойер, огледа го изучаващо.

— Няма ли да ме целунеш? Всички го правят.

— Ще пропусна. Зверски са те пребили, братле, и здравата са те накълцали. Използвали са и електрошокова палка, нали? Ако съдя от онова, което ни описа Аника.

— Нещо подобно. Малмон?

— Изчезна безследно. В пещерата не е останало нищо, никакви оцелели. Според източниците на Райли не се е връщал във вилата. Нещата му още са там, но не са го виждали.

— Ако ми бяха дали шибаната бира, щях да пия за това!

— Предвид обстоятелствата, май ще взема и за двама ни.

— Не за Сойер, не още. — Бран дойде, понесъл един от медицинските си комплекти.

— Имай милост! Едва не умрях!

— А ти имай малко търпение! — Райли се появи с поднос — чашата със слънчев чай, пастата. — Идва и още, но можеш да започваш.

— Първо — болката. От едно до десет?

Сойер погледна Бран и сви рамене.

— Може би четири и половина.

— Това означава твърдо шест — обади се Райли. — Той се опитва да замаже положението.

— И аз мисля така. — Бран взе едно шишенце от комплекта. — За болката — обясни. — Не за да спиш. Само да я облекчим малко.

— Чудесно. — Сойер изчака Бран да прибави няколко капки към чашата и изгълта чая. — Искам да ям!

Напъха два огромни залька в устата си, облегна се назад, възкликна:

— Леле! И казваш, че е за болката?

— Ще ти даде и малко енергия.

— Вече я усещам! Бран, трябва да отнесеш Аника до водата — морската вода.

И Саша, и Аника се появиха с подноси.

— Имаме още паста — обяви Саша. — Хляб, сирене, плодове, маслини, чушки и всичко, за което успя да се сети Ани.

— Страхотно! А какво ще ядете вие? — ухили се Сойер и си взе голяма филия хляб.

— Как е болката?

— Едва я усещам — каза той на Саша.

— Тогава да я премахнем напълно. Вече съм добра в това. Просто се отпусни и продължавай да се храниш.

— А ще мога ли да пийна бира?

— За начало може половин чаша вино — омекна Бран. — Да видим как ще се почувстваш. Готов ли си да ни разкажеш какво се случи?

— Определено. Благодаря ти, Ани, страхотно е.

— Не подредих красиво масата.

— Следващия път. Ето какво стана. Когато се върнах във водата, те я бяха уловили в проклетата мрежа. Тя беше изпаднала в безсъзнание. Броят на нападателите беше намалял, но не достатъчно. Пронизаха ме с нещо, май беше упойка. Сигурно са я използвали и за

Аника. И когато се опомних, вече ме бяха провесили в онази пещера. Много оборудване плюс главорези с оръжие и онзи аквариум. Държаха Аника в аквариум, пълен с вода...

— Не скачай, Саша. Добре съм — наистина.

— Ти имаше скъсани мускули и в раменете, не само където беше прострелян. И изгаряния по гърдите. — Но Саша седна.

— Вече съм добре. После влезе той. Господин Мъчение.

— Ядин — обади се Райли.

— Представи се много любезно. И се залови за работа.

Сойер пропусна най-лошото — какъв смисъл имаше? — но им описа положението в общи линии.

— Ядин беше прекарал електричество в аквариума. Кучият син непрекъснато ѝ пускаше ток.

— И на теб също — обади се Аника.

— Не беше много силен, докато не дойде Малмон — продължи Сойер. — Изглеждаше някак променен. Бих казал, че ходеше различно — сякаш обувките му стягаха. Освен това носеше очила в пещерата и риза с дълъг ръкав. И — знам, че звучи странно — но пръстите му бяха твърде дълги.

— Пръстите му? — повтори Райли.

— Да, знам, странно е. Аз вече не бях съвсем във форма, когато той се присъедини към купона.

— Сойер е прав. Той не беше като останалите мъже. Почувствах, че не е... — Аника затърси думата. — Завършен? Нито едното, нито другото.

— Шестото чувство на седмата дъщеря на седмата дъщеря — засмя се Райли, — която вече заприличва на нашата ясновидка. Видяхме го да подписва договор с Нереза с кръв. Отново бих гласувала за „демон“.

— Приличаше си на човек — продължи Сойер. — Но някак настръхнал, изнервен. А ти знаеш, че това не му е в стила, Райли.

— Не, държи се хладно и с превъзходство. От хората, които ще ти прережат гърлото — или по-скоро ще платят на някой да го направи — без да им мигне окото.

— Освен това беше ядосан, защото не можеше да накара компаса да проработи.

— Удари много силно Сойер и връзките, които ти свали от него, Бран, се впиха в кожата му. Другият мъж му каза нещо и той спря.

— Да, да, за минута изгубих съзнание. Малмон прекали. Но Ядин успя да го успокои.

— Накара мъжа да прободе Сойер с нож, да нарани и мен отново.

— Увеличи волтажа. Каза, че ще я изпържи. И не се шегуваше. Вече не мислеше каква печалба може да извлече от нея.

— И това не му е присъщо. Вероятно е блъфирал.

— Съмнявам се — обърна се Сойер към Райли. — Видях, че Ядин се колебае. Не му се щеше играта да свършва толкова бързо, но беше готов да го направи. Дадох на Малмон координатите, защото искаше да знае къде е Огнената звезда.

— Какви координати? — попита рязко Дойл.

— На онзи необитаем остров — в Южния Пасифик.

— И как така ги помнеше? — учуди се Райли.

— Там ме заведе дядо, когато ме обучаваше. Там го е завел и баща му. Лагерувахме на острова няколко ноци. Сънувах го — припомни си той. — Когато бях припаднал. Както и да е, казах, че Бран я е скрил там.

— Успял си да запазиш самообладание — похвали го Бран.

— Само това имах. Затова им казах част от истината. Че няма да се получи, докато не предам лично компаса, но поукрасих нещата. Как трябва да взема Малмон на първото пътуване. Не мога да му го предам без този ритуал. Реших, че единственият ми шанс е да го махна оттам, да го взема със себе си и след като се отърва от него, да се върна за Аника. Но той искаше пробно пътуване, затова избра един червеноризец.

— Мъжът с пистолета нямаше червена риза. Беше кафява.

Сойер се усмихна.

— „Стар Трек“. Имаш да наваксваш.

— Означава човек, от когото можеш да се лишиш — обясни Райли. — Човекът от екипажа с червената риза, който отива на мисия, но няма да се върне.

— Защо не си смени ризата?

Сойер започна да се смее и се смя, докато болката в хълбока му не се появи отново и го накара да простене.

— Боли те.

— Само когато се смея.

— Не се смей.

Той хвана Аника за ръката, стисна я.

— Почувствах се добре. И така, Малмон нареди на Ядин да отвърже веригата, на която висях, и накара червеноризеца да опре пистолет в ухото ми и да ме улови през врата. Даде ми минута и половина — бях му казал, че ми трябват две. Не беше вярно, но знаех, че може да ги намали. Ако не се върнех до деветдесет секунди, той щеше да отмъсти на Аника — да ѝ пусне достатъчно ток и да увреди мозъка ѝ. Накара Ядин да я разтърси няколко пъти, за да ми държи влага. После ми върна компаса и аз зададох координатите.

— Червеноризецът не се ли запита какво, по дяволите, прави на някакъв остров в Тихия океан? — учуди се Райли.

Сойер поклати глава, вдигна проклетата половин чаша вино. Изпи я на един дъх.

— Не. Не можех да рискувам. Не можех да го взема на едноръчно пътуване, а и времето ми... Затова го пуснах.

— Пусна го? — повтори Дойл.

— Скъсах връзката. Просто го оставих да падне. Вече не е между живите. — Цветът, който храната бе върнала на лицето му, отново се оттече. — Кълнеш се никога да не използваш компаса за подобни неща, но аз го направих. Не е като да убиеш в бой, но аз просто го пуснах.

— Той е опрял пистолет в главата ти — припомни му Райли. — А и животът на Аника е висял на косъм.

— Знам. Знам това. Но...

— Мислиш си, че с голямата власт идва и голямата отговорност.

Той кимна към Райли.

— Чичо Бен е прав.

— Онзи от рекламата на ориза?

Сойер отново се засмя и се смя, докато се задъха.

— Господи, Саша, по-зле си и от Аника! Чичото на Питър Паркър. „Спайдърмен“. И това за отговорността е вярно. Не бях убивал човек, докато не ни нападнаха под водата онзи ден, но това си беше битка. А червеноризецът...

— Същото е — настоя Доул. — Имал е оръжие, ти също. Използвал си всичко, за да спасиш Аника и себе си. Това е било твоя отговорност, братле.

— Не навреждай никому! — Бран изговори думите тържествено. — Моята свещена клетва. Никога не бях използвал дарбата си, за да наврежда на друго човешко същество. Досега. И на мен ми тежи, но знам, че го направих за защита, за борба със злото.

— Прави сте. Не обичам да се бия и съм против убийството, но щях да съм мъртва, ти също. Нямахте те само секунди, така ми се стори — продължи Аника. — Бях толкова слаба и се молах да не се върнеш. Сърцето ми обаче казваше, че ще го направиш, защото ти си Сойер. Знаех също, че ще убият и двамата ни. Чувствах го. Веднага щом този Малмон получише каквото иска, Ядин щеше да ни убие по ужасен начин. И изведнъж ти се появи в аквариума при мен, под водата с мен. Знаех, че ще живеем, защото ти имаше куража и волята да постъпиш мъжки. Ако мислиш, че това е грешно, то тогава бъркаш. Ако някой мисли, че си се провалил, защото не си зачел клетвата си, значи е глупак!

— Добре казано! — Тъй като очите на Аника бяха пълни със сълзи, Райли се пресегна през масата за ръцете ѝ. — Браво, Аника!

— Това ни тежи. — Саша се изправи, наля още половин чаша вино на Сойер. — На всички ни. Ние убихме хора. Човешки същества. И ни тежи.

— Умирането тежи повече — отбеляза Райли.

— Но най-лошото, по-лошо дори от това — продължи Саша, — щеше да е да се провалим. Ние сме пазителите — звездите са нашата сила и отговорност. Никой от нас не е нарушил клетвата си, нито е изгубил вярата си. Те ни наблюдават — богините, пазителките. Те наблюдават шестимата, които дойдоха от тях, и виждат, че ние използваме силата си, изпълняваме отговорностите си и вярваме в мисията си. Тъжно е да отнемеш живот, но ако ние изгубим живота си, това ще е провал. След този провал във всички светове ще настане мрак.

— Това ти ли беше? — попита Райли след кратко мълчание. — Или ясновидката в теб?

— По малко и от двете. — Саша въздъхна шумно. — Откъдето и да идва, е истина. Има и още. — Тя се обърна към Сойер. — Съдейки

от разказа ти и от онова, което ни описа Аника, ти си пътувал с пистолет, опрян в главата, и то след като си бил ранен, прободен и изтезаван. След което си прекъснал връзката с пътника си, което е било трудно за теб, но абсолютно необходимо, после си се върнал за Аника в аквариума. Това означава ли, че си я използвал като... фар?

— Да, може и така да се каже. Имах координатите на пещерата, но не и точното място, където беше Аника. Трябваше да се съсредоточа върху нея, да вляза вътре, за да я измъкна.

— При това бързо — продължи Саша. — После отново си пътувал дотук с нея. Това са три премествания в рамките на — колко? — деветдесет секунди?

— Там някъде.

— И това пътуване те е изтощило. Изгубил си много кръв, бил си повесен като овнешки бут и бит. И още по-лошо — вършели са го, докато си гледал как нараняват Аника, което е допълнително мъчение. Но си направил каквото трябва и си се върнал полужив. Права ли съм? — попита тя Бран.

— Да, добре го описа, макар да звучи ужасно.

— Именно! Затова не искам да слушам повече *глупости* по въпроса.

— Точно така! — подкрепи я Аника. После отпусна глава на масата и се разрида.

— О, не! Не плачи, не плачи, моля те! — Отчаян, Сойер я погали по косата, потърка я нежно по гърба. Когато се опита да я притегли върху скута си, установи, че няма сили. — Убиваш ме, Ани!

— Не, не, това са сълзи от щастие... — Тя се сгуши в него. — Ние сме тук, тук сме и си говорим. И те чувам да се смееш, макар че от това те боли, чувам те да се смееш!

Тя обсипа лицето му с леки целувки, притисна устни към неговите и просто се удави в него.

— Искате ли да се уедините? — предложи Райли.

— Де да можех! — промърмори Сойер. — Но още съм твърде слаб.

— Не се безпокой, пак ще правим секс. — Аника му се усмихна през сълзи. — Когато се излекуваш. Ще бъда много нежна, докато отново станеш силен.

Сойер не обърна внимание на дрезгавия смях на Дойл.

— Благодаря ти, Ани. Добре, никакви глупости повече. — Той вдигна виното си, загледа се в него. — Използвал съм правилно силата си, изпълнил съм дълга си. Но да продължа. Имаше още една причина да бързам, да направя каквото трябва. Малмон извика Бергер. Каза му да убие Саша. Искаше Бран ранен, но Саша мъртва. Искаше останалите да бъдат заловени живи, затова нареди на Трейк да дойде тук с хората си и да се погрижи за това, докато Бергер се занимава със Саша.

— Ти си заплаха за Нереза, *фейд*. — Под масата Бран я хвана за ръката. — Не може да наложи волята си върху теб, не може да отнеме силата ти и да си я присвои, както вярваше, че ще стане. Ти си се тревожил за всички нас — обърна се той към Соьер. — Но ние бяхме готови.

— Знаех, че Бергер ще си намери майстора, но въпреки това се безпокоях. Аквариумът се разклати. Така беше, нали? — попита той Аника. — И светлината... тя експлодира?

— Да. Тъкмо когато ти дойде за мен. Малмон хукна да бяга от светлината, но не беше достатъчно бърз.

— Докато ти си се връщал при Аника, ние се разправихме с Трейк и шайката му — продължи Райли. — Бяхме подготвени. Бран задейства верижната реакция на хълмовете, а тук ги очакваха още изненади. От тях не остана нищо... Когато раняваш с магия, болката е ужасна. Но ако решиш да убиваш, тя просто ги изтрива от лицето на земята. От тях не остава нищо.

— Никакви тела, от които да се отърваваме. Колкото и сурово да звучи — добави Дойл, когато Саша трепна.

— Прав си — каза тя. — Знам, че си прав. Бран и Райли вчера отидоха до пещерата. Трябваше да проверим и след разгорещен спор отиде Райли, а Дойл остана. Не можехме да рискуваме Бран да отиде сам, нито да ни остави тук незащитени. Затова...

— Нищо не беше останало — увери го Бран. — Пещерата е просто пещера. Във въздуха се усещаше нещо... тъмно, зловещо. Но съвсем слабо.

— Аз поръсих земята със сол, а Бран се погрижи за почистването.

— Значи спечелихме този рунд. Трябва да се върнем към търсенето — каза Соьер. Трябва да действваме, преди тя да измисли как

да ни нападне отново.

Саша отново взе виното си.

— Не.

— Как така „не“?

— Или се заемаме и шестимата, или не правим нищо. Докато не укрепнеш, няма да действаме.

— Мога да се справя с малко гмуркане! Още една доза от възшебния тоник на Бран и ще мога да участвам и в триатлон!

Без да каже нищо, Дойл се наведе, тупна го леко по рамото. И пред очите на Сойер изскочиха искри.

— По дяволите!

— Щом не можеш да понесеш едно дружеско потупване, значи не си излекуван.

— Дружеско потупване! Друг път!

— Звездите са чакали векове — намеси се Бран. — Могат да почакаат още няколко дни. Ще имаме нужда от теб, когато Нереза ни атакува отново.

— Ще се е възстановил, когато спре да го боли при секс — каза Аника.

— Добра отправна точка! — Райли вдигна бирата си. — Но за какъв секс точно говорим?

— И колко ще продължава — добави Дойл и Райли се ухили.

— Те се шегуват, Аника.

— Напълно сериозна съм. — Райли обърна глава към Дойл. — А ти?

— И аз. Дръж ни в течение, красавице.

— Добре. А когато Сойер се излекува, ще намерим Залива на въздишките. Трябва да е наблизно, защото ги чух отново.

— Какво? Кога?

— Когато ти ме върна. Не ги ли чу да въздишат, не ги ли чу да пеят?

— Аз... — Той се помъчи да си спомни. — Мислех, че си ти. Наистина чух нещо. Да, чух нещо!

— Аз също имам нещо — каза Райли. — Докато ти беше в изкуствено предизвиканата от Бран кома, успях да се поровя и открия някои неща.

— И сега ще ги споделиш с нас — подкани я Дойл.

— Открих ги точно преди Сойер да се събуди. Тъкмо щях да ви разкажа. Съществува легенда. Познавам човек, който познава друг, който я знае. Но човекът, който я знае, в момента отсъства и ще мога да се свържа с него чак след няколко дни. Междувременно правя собствено проучване. Както повечето легенди, и тази има няколко варианта, но онзи, който привлече вниманието ми, е свързан със Залива на въздишките на Стъкления остров.

— Интересно. — Бран се приведе напред. — Какво научи?

— Не много. Във версията, към която клоня, някога, много отдавна, заливът и островът са били свързани. Според легендата заливът се е преместил и може да се види само от малцина избрани.

Тъй като бе пропуснала обедата заради проучването, Райли си хапна малко паста.

— После имаме раса, която си поделяла острова с други обитатели. Раса, която можела да живее и на сушата, и във водата. И го правела мирно. Всичко било цветя и рози, докато не се появил някакъв тип — името варира, но най-често срещаното е Охран.

— Това е ирландско име — вметна Дойл.

— Ще го имам предвид. Та този Охран си казал: „Хей, щом можем да живеем и на сушата, и в морето, защо да не получим всичко? Те притежават онзи красив замък на хълма. И аз искам да го имам. При това ние сме по-добри и по-силни от тях“.

Бран кимна.

— Класическото оправдание за война.

— Да, и тя започнала. Първо подмамили хората в залива, издавили ги.

— С песни?

— Не е ясно — обърна се Райли към Аника, — но е възможно. После опожарявали и грабили, докато щурмували замъка. Но кралицата на другия народ не се побояла да отвърне на удара. И го направила. Тук отново имаме различни варианти. Огнен дъжд, земетресения, кралицата язди крилат кон и размахва прочутата огнена сабя и тъй нататък. Но резултатът във всички варианти е един и същ. Когато бунтовниците побягнали и опитали да се върнат в залива, кралицата ги обградила. Дала им избор. Смърт или изгнание. Охран избрал смъртта и я получил — според повечето легенди. Последвали го още неколцина. Но останалите избрали изгнанието. Тогава

кralицата издухала залива в морето. Щяла да пощади живота на бунтовниците, а и някои от тях били невинни. Но щели да се носят по водата и да се скитат вечно, прокудени от дома си. Според част от версиите — докато някой, произлязъл от тях, не им даде опрощение. Тогава те ще могат да се съединят с острова и да живеят в мир.

— Русалките? — Докато говореше, Сойер погали Аника по косата.

— Никога не съм чувала тази история — отвърна тя. — В нашия свят няма песни за нея.

— Всичко е много неясно — продължи Райли. — И още не съм открила източника. Но както каза Дойл, името на бунтовническия водач е ирландско. Или английско. Някъде се изписва „Одран“, а това е английският вариант.

— Трябва да има още нещо.

Райли кимна към Бран.

— Продължавам да търся, това е първият пласт от историята. Опитвам се да превода версии от гръцки, латински и староирландски.

— Мога да ти помогна.

Заинтригувана, тя погледна към Дойл.

— Знаеш гръцки, латински и староирландски?

— Справям се.

— Добре тогава. А щом успея да се свържа с онзи тип, който се води специалист по въпроса, може да науча повече. Но като цяло всичко сочи към Залива на въздишките.

— Номерът е да го намерим. Аника е чула нещо два пъти, докато сме пътували. Аз бих могъл...

— Да се възстановиш. — Саша го прекъсна решително. — Никакво гмуркане, никакво вдигане на тежки неща, никакво пътуване, докато не се излекуваш напълно. В това отношение сме петима срещу един, Сойер. Няма смисъл да спориш.

Тъй като действието на онова, което му бе дал Бран, започваше да отслабва и той почувства, че би могъл да спи цяла седмица, не възрази.

— Трябва да полегнеш. — Аника стана и го улови за ръката.

— Аника е права. Чувствам, че болката ти се връща — каза Саша. — А сънят е лекарство. Ани, имаш ли достатъчно от балсама?

— Да, ще се погрижа за Сойер.

— Утре ще съм готов. — Но колкото и да му се искаше да е така и да бе решен да се възстанови бързо, усети как главата му се замайва дори от усилието да се изправи на крака.

Докато се изкачваше по стълбите с помощта на Аника, по кожата му бе избила пот. Когато заспа веднага, дори без помощта на лекарството, Аника внимателно го разсъблече и старателно намаза раните му с балсама.

После легна до него и положи ръка върху сърцето му, за да усеща туптенето му. И за първи път след пленяването им потъна в дълбок сън.

Когато вече можеше да ходи сам, но не и да пробяга петдесет метра, дори животът му да зависи от това, Соьер прие, че не е готов за действие. Тъй като дясната му ръка беше все така слаба, той се зае да работи върху подобряване уменията на лявата. Но дори целенето в мишена го умори след по-малко от час.

Слава богу, приятелите му го отменяха в домакинските задължения и той им бе благодарен за това.

Като цяло досега не бе имал сериозни здравословни проблеми в живота си. Всъщност не можеше да си спомни да е боледувал повече от ден — освен симулирането няколко пъти, за да не ходи на училище.

Сегашната му слабост и умората, която го затискаше като оловно одеяло дори след най-обикновено упражнение, го караха да се чувства ужасно.

Докато клатеше крака в басейна и се цупеше, Райли го приближи, свали обувките си и се отпусна до него.

— Сигурно ще потъна и ще се удавя, ако се опитам да преплувам една дължина.

— Чудо голямо. Имаш късмет, че изобщо си жив — каза тя равно и му подаде чаша с искряща бледожълта оранжада. — Не се шегувам, приятел. Не можех да спра кръвенето в хълбока ти, а ти вече бе оставил цяла локва кръв върху земята. Рамото ти беше още по-зле — знам, защото наблюдавах лицето на Саша, докато двамата с Бран обработваха раната. Наложих се да я спре да отнема част от болката ти, защото тя пребледня почти колкото теб. А още не се бяха заели с лицето ти, с очната кухина, скъсаните мускули, последниците от електрошока и всичко останало.

— Знам.

Тя го смушка в здравата ръка.

— Бран и Саша те върнаха от оня свят. Без тях нямаше да успеем да те спасим, каквото и да правим. Животът просто изтичаше от теб,

Сойер. Не беше нужно да го усещам като Саша, защото го виждах. Ти спаси Аника, а те спасиха теб.

Той също я смушка.

— Държа се глупаво.

— Да, поглезихме те един ден, защото едва не умря като герой, но е време да се вземеш в ръце.

— Добре. — Странно, но словесният шамар премахна от раз самосъжалението му. Той обаче продължи да се вира недоволно в чашата в ръката си. — Какво е това, по дяволите? Къде ми е бирата?

— Засега можеш да пиеш само по една на ден.

— Май пак ще се „вкисна“.

— Просто го изпий. Бран и Саша го приготвиха. Лечебна енергийна напитка.

— Не е като онази, която ми дадоха по-рано.

— Нова и подобрена. Вземи си лекарството, каубой.

Какво пък, по дяволите! Той отпи малко.

— Хубава е. — Отпи отново. — Много е хубава!

— Аз... смесих я с малко текила... с тяхно съгласие.

— Добро приятелче си ти! — Този път той я побутна със здравото си рамо. — Как върви проучването?

— Бавно. Признавам, че Дойл е страхотен преводач, но е припрян, освен това не знае кога да спре и да смени посоката. Имахме малко спречкване по въпроса.

— Нима? Ти и Дойл? Да не повярва човек!

Тя завъртя очи.

— Той започна.

— Така казват всички.

Райли поклащаше разсеяно крака, разплисквайки мързеливо водата.

— Истината е, че това прекъсване — докато ти оздравееш — е добро за всички ни. Имахме нужда от него. Със Саша сме единомушни. То дава възможност на Бран да възстанови запасите си, а на нея — малко време да рисува. Аника също се нуждаеше от почивка, чисто физически. Те не само са я наранили, отнели са живец а й.

Студена ярост сви стомаха му.

— Знам. Ако не бяха мъртви...

— Да, разбирам те. Но живецът ѝ се възвръща — нищо не е в състояние да помрачи настроението на Ани за дълго. Аз и Дойл минахме леко, но...

— Чакай малко! Ти беше простреляна. Забравих за това. Господи, Райли, теб те раниха във водата!

Тя се извърна, за да му покаже заздравяващата рана в горната част на ръката си — сега едва се забелязваше.

— Балсамът на Бран. Само ме одраска — макар да признавам, че болеше адски. Като си помисли човек... Мен одраскаха в ръката, теб улучиха в рамото.

— Защото не се опитвах да ни убият. Не са безмозъчни все пак.

— Целта им бе да изпаднам в паника и да ни омаломощят — съгласи се тя. — Въпреки това можеше да ни ранят по-сериозно. За малко да унищожат хубавия ми водолазен костюм, добре че Бран се погрижи и за него. Но не успя да се погрижи за твоя, защото не знаем какво са направили с него. Аз обаче съм ти приготвила нов, когато отново излезем в морето.

— Повтарям — страхотно приятелче си! Като си говорим за нападателите ни... какво ли прави Нереза, майката на лъжите?

— Е, в Корфу доста пострада от нас.

— Сритахме божествения ѝ задник.

— Всеки квадратен сантиметър от него. — Райли го тупна лекичко с юмрук, преди да продължи: — И тогава тя привлече Малмон. Това беше добра стратегия, трябва да ѝ се признае. Накара го да ѝ свърши мръсната работа, а тя щеше да прибере звездите и да се сдобие с любовник — демон и роб.

— И въпреки това... — Той надигна чашата си. — Поредният провален опит.

— Да, и двата пъти плановете ѝ се превърнаха в... канех се да кажа „дим“, но точната дума е „светлина“. Истината е, че Малмон не е свикнал с подобни игри.

— Малко ми е трудно да се съглася, като се има предвид състоянието ми в момента, но си права. Искаш ли да знаеш какво мисля аз?

Като смъкна леко слънчевите си очила, тя го погледна в очите.

— Да, и после ще видим дали е каквото мисля и аз.

— Преценката ѝ не е била добра. Каквото и да му е сторила, в каквото и да го е превърнала, направила го е по-силен — видях го с очите си. Но е притъпила част от способностите му. Той не се държеше умно, Райли, а е дяволски умен.

— Отново сме на едно мнение. Той си беше хванал истинска русалка, а какво щеше да направи Малмон, когото ти и аз познаваме и мразим? Веднага щеше да се опита да осребри това. Като я е използвал да те пречупи, той е рискувал да я увреди или убие. Това не е умен ход. Трябвало е да я откара на някое скришно място, за да се занимае с нея по-късно, а теб да остави на Ядин. Ето какво щеше да направи предишният Малмон.

— Мислеше единствено за компаса. Дори звездите не му се струваха важни.

— Ти вече си се измъквал веднъж. С притъпления си нюх едва ли е могъл да преценява правилно. И да нареди да убият Саша? Това си е някакъв луд мрачен бог, а не Малмон. Би трябвало да ни залови всичките, да ни вземе в плен, като първо накара Бергер да стреля по Дойл и да го отстрани временно от играта, а после ни атакува с всички сили. И да даде Саша на Ядин, да я направи своя лична ясновидка.

Напълно съгласен с Райли, той размахваше крака във водата в такт с нейните.

— И понеже не действа достатъчно хитро, изгуби двамата, които вече имаше. Никога не съм очаквал да ми върне компаса, дори с пистолет, опрян в челото ми. Почти не вярвах, че ще успее да го излъжа, но той се хвана.

— Мисля също, че ако светлинните бомби не го бяха убили, Нереза щеше да го направи. Трябва да се радва, че е мъртъв.

— Не е. — С боси ходила, вдигната нагоре коса и мъртвешки бледа, Саша приближаваше към тях със скицника си.

— Ей, ей! — Сойер пхна чашата в ръката на Райли и се изправи рязко, при което главата му се замая. Но той забърза към Саша, хвана я за лакътя. — Трябва да поседнеш.

— Да, прав си. Всички трябва да поседнем. Бран и Дойл отидоха в селото за провизии. Ще ми се вече да се бяха върнали. Ако бях видяла... Ще ми се да се бяха върнали!

— Няма да се забавят много. — Вече на крака, Райли се премести от слънцето на сянка, докато Сойер побутваше Саша към

един стол в беседката.

— Къде е Аника?

— Тя е... мисля, че приключва с прането. Обича да се занимава с това.

— Ще я доведе.

— Не, ти седни. — Райли му посочи стол. — Аз ще я доведе. Вода, алкохол, сок? — попита тя Саша.

— Само вода, благодаря.

— Ти каза, че Малмон не е мъртъв — започна Сойер, — но...

— Не е. Жив е. Или поне онова, в което се е превърнал.

— Аз не... Опитай се да се успокоиш. Сега ще ти донеса водата!

— Не, просто седни тук за минутка. Ужасно е, когато нахлува така.

— Главоболие? Трябва ти аспирин или... по дяволите! Онова, което ти дава Бран.

— Не, не е главоболие. — Но тя извади фибите от косата си, сякаш дори рехавият кок ѝ стягаше прекалено. — Все едно отваряш прозорец, очаквайки приятен бриз, а вътре нахлува буря. След минута ще се успокоя.

— И Бран не е тук, за да ти помогне.

— Но ти си. Ти ми помагаш, Сойер. Със съчувствието си.

Аника се втурна навън, изпреварвайки Райли.

— Мога да изтичам до селото много бързо и да намеря Бран!

— Не, той ще се върне скоро.

Райли остави голяма бутилка вода, отвори я и наля малко в една чаша.

— Хидратирай се и се отпусни. Ние всички сме добре, Бран и Дойл — също. Щеше да знаеш, ако не бяха.

— Да, права си. Просто изпаднах в паника за минута. — Тя отпи бавно от водата. — Тъкмо рисувах. Чувствах се прекрасно, толкова е хубаво да рисуващ. Да не се тревожиш за нищо поне един ден. Искях да нарисувам хълмовете, зеленината, как светлината проблясва над земята. Не морето този път. Приготвих платното. Вече бях направила няколко скици и ги извадих, подредих инструментите си. Започнах да смесвам боите.

Тя замълча, втренчи се в тъмнозеленото петно на палеца си.

— После се извърнах от платното, взех скицника. Този вятър — каза тя на Сойер. — Духаше през мен толкова бързо и яростно. Едва успявах да си поема дъх. Започнах да скицирам.

Като остави водата настрани, тя отвори скицника на първата страница, която бе използвала.

— Малмон. С черна вратовръзка — отбеляза Райли. — И Нереза. Но това не прилича на стаята, в която ги видя преди.

— Не, мисля, че е преди това. Неговата къща, в Лондон. Тя отива при него. И тук. — Саша бързо обърна страницата. — Той отива при нея и тогава започва всичко. Нещо като прогресия. Виждах проблясъци с тях двамата. Едва успявах да ги скицирам.

Тя обърна следващата страница и им показа серия рисунки.

— Ръцете му — забеляза Аника. — Променили са се.

— Виждате как изпъкват вените. И пулсират. И тук. — С върха на пръста Саша проследи рамото в една от рисунките.

— Прилича на... люспи. — Райли се наведе по-близо. — Ето тук има място с люспи.

— Светлината изгаря очите му. Бялото им се е сменило с бледожълт, нездрав цвят. Знам, че едва се забелязва, но нали виждате промяната?

— Очите му — кимна Сойер. — Издължени са.

— Започва да носи тъмни очила през цялото време. Дори докато спи. И всяка нощ отива при нея, а тя вкарва още от това в него. Сипва кръв във виното, малко по малко, а после започва да сипва вино в кръвта. Той пие — повтори тя, докато обръщаше страницата. — Сега тя го владее. Част от кръвта е нейна, затова сега го владее. Нейната играчка.

Сойер видя, че Бран се приближава, допря пръст до устните си.

— Той е нейно творение — не е съвсем променен, но е неин. Чрез него тя ще получи каквото иска, каквото ѝ принадлежи. Може би ще го запази, когато всичко приключи. Нейната играчка. Докато престане да я забавлява.

Много внимателно Бран постави ръка на рамото ѝ. Тя въздъхна дълбоко.

— Тук се среща с мъжете. Мъчителя, войника, наемния убиец. Среща се с останалите, те ще направят каквото им каже за парите, които ще плати. Вече не е отегчен, но се чувства различно. Умът му е

замъглен. Станал е раздразнителен. Убива проститутка и се наслаждава на делото си. Ноктите му — реже ги всяка нощ, всяка сутрин. Дали не оплешивява? Но е толкова силен! А тя му е обещала още и още сила, още власт. Вечен живот. Сега тя е неговият бог... Ето го във вилата — скоро ще има палат, но това ще свърши работа. Само дето кожата му е ужасно опъната, а светлината изгаря очите му. Вижете очите му.

— Променени са — съгласи се Райли и хвърли поглед към Дойл, който също се присъедини към тях.

— Като на влечуго.

— Може да вижда в тъмното. Копнее за мрака. Заедно те ще угасят светлината. Всички мъже са се заловили за работа. Хеликоптери носят каквото е необходимо, но той излиза нощем, само нощем. И тича. Толкова е бърз, като змия. Тя обаче рядко идва при него, не му е достатъчно. Той копнее за нея както за мрака... Сега тя ще дойде. Пленени са двама врагове. Сега тя ще дойде, ще му даде каквото иска, от каквото се нуждае...

Саша отгърна на рисунката с пещерата, на окървавения и пребит Сойер, увиснал на вериги. На Аника, уловена в аквариума.

— Той иска компаса, силата му. Бил е на косъм да го притежава преди и няма да изпусне шанса си втори път. Пътешественикът трябва да си плати, задето му се е противопоставил. Тя иска звездите, неговата кралица. С компаса той ще има каквото желаят и двамата. Ще убие тези двама, ще убие всички, но първо ще вземе това, което му се полага. Ще открие онова, което ѝ се полага. О, тяхната болка му доставя удоволствие! Ще им причини още!... Светлината! Светлината! Тя го изгаря, непоносимо е! Топлината е нетърпима. Той крещи за помощ, но Нереза не идва...

— Исусе Христе! — Въпреки всичко, когато Саша отгърна на следващата рисунка, Сойер се взря потресен и изпълнен със съчувствие. — Това Малмон ли е?

— Все още се преобразява, но е повече звяр, отколкото човек. Уловен е в капана на мрака, болката го изгаря.

— Демон-дявол. По-нискостоящ демон — уточни Райли. — Често е роб на демон-господар или зъл бог. Избягва светлината. Според митологията.

— Има ли точно име за това?

— За всичко си има име — каза тя на Сойер, — стига да се поровиш достатъчно.

— Нереза идва при него. — Саша отгърна на нова страница. — Той плаче с кървави сълзи. Тя може да го унищожи, толкова е бясна. И в нея има лудост, също както в него. Но все още е хитра, а той може да ѝ бъде полезен. Кара го да я умолява, да раболепничи, да се унижава, но му връща зрението и го отвежда в палата си в планината, в предварително приготвена стая. Все едно дали щеше да успее, или да се провали, това е съдбата, която винаги го е очаквала. Майката на лъжите му е обещала богатства, власт и вечна младост. Вместо това той ще живее както и колкото дълго желае тя и ще има само каквото пожелае тя.

Саша отгърна страницата. На рисунката птици кълвяха люспи почерняла кожа, а огледални каменни стени показваха ужаса, в който се бе превърнал Малмон. Седеше прегърбен в един ъгъл, с луда усмивка на лицето.

— Казват, че има неща, които човек не би пожелал и на най-лошия си враг. Малмон определено е на едно от първите места в нашия списък с врагове. — Райли си пое дълбоко дъх. — Но не бих му пожелала това... дори на него.

— Тя му отказва нормална смърт и това е жестоко. Но... — След кратка пауза Дойл се взря изучаващо в последната скица. — Това е истинската му същност, нали така? Винаги е бил такъв отвътре. Тя просто я е изкарала наяве, направила я е видима.

— Да. Да — повтори Саша, преди някой да успее да заговори. — Разпознала е чудовището в него. Сега той ще се преобрази. — Тя вдигна чашата си, пи дълго. — И Нереза ще го командва. Той е луд — тя го е докарала до лудост и го заблуждава, но сега е по-силен, по-бърз и по-зъл. Сега е по-опасен от преди.

Тя протегна ръка към Бран.

— Радвам се, че си тук.

— Не си имала спокоен ден.

— Не. Но още не е свършил. Неговият живот обаче е. Изтъргувал е цялото си богатство и лукс за лъжите ѝ. Не, не бих го пожелала и на най-големия си враг, но той ѝ се е отдал, защото чудовището в него е жадувало за повече.

Тя отново отпи, пое си дъх.

— Как ще го убием?

— Унищожаване на демони. — Райли погледна за последно рисунката. — Обезглавяване, отново според митологията. Изпробвано е и действия. Иначе за някои е огън, а за други — вода или сол. Или конкретно заклинание. Мога да погледна. Почти съм сигурна, че той се преобразява в дявол, но ще потърся още информация по въпроса.

— И аз. — Със загрижен поглед Бран целуна Саша по главата. — Ти трябва да рисуваш, Саша. Нещо ярко и красиво.

— Ще го направя. Аника, би ли ми позирала?

— Да ти позирам?

— Точно така. — Тя затвори скицника. — Бран е абсолютно прав. Бих искала да нарисувам нещо красиво, нещо пълно със светлина и радост.

— Ти ще ме рисуваш? О! — Аника скръсти ръце пред гърдите си. — Колко хубаво!

— Ще ми позираш ли в басейна? Във водата, като русалка.

— Да! — Тя мигом посегна към подгъва на роклята си.

— Чакай, чакай! Не можеш просто да си свалиш дрехите — сприя Сойер.

Аника вдигна озадачено ръце.

— Не мога да вляза във водата облечена, а не мога да нося бански в истинската си форма.

— Да, но... — Той погледна към Дойл. — Защо не си намериш някое друго място?

— Тук ми харесва.

— Дойл и Бран са ме виждали без дрехи.

— Какво?

— Когато се върнахме, аз няхах дрехи. Дойл ми даде шлифера си, за да не ми е студено. Ти си много срамежлив — каза тя на Сойер. Докато вървеше към басейна, си свали роклята, метна я върху един стол и се гмурна във водата.

— И сега си е произведение на изкуството. И е твоя, братле. — Като хвърли последен възхитен поглед към нея, Дойл се надигна. — Ще се заема с преводите, докато ти търсиш информация за демоните — каза той на Райли.

И за голямо облекчение на Сойер, влезе в къщата.

Тъй като търсенето, гмуркането и дори тренировките не влизаха в графика му, Соьер реши да поспи. Дразнеше се, че изостава със собственото си проучване, но след час сън се почувства по-добре.

Проблемът беше, че дори и след почивката компасът не му казваше нищо. Соьер се безпокоеше, въпреки уверенията на приятелите си, че след използването му последния път е лишен от правото да си служи с него.

Подготвен за това, взе телефона и излезе навън. Аника седеше — по-скоро се бе излегла — на стъпалата пред басейна, лъскавата ѝ коса бе мокра и не покриваше съвсем гърдите. Опашката ѝ блестеше с хиляди сияйни скъпоценни камъчета. Тя извърна глава лекичко и му се усмихна.

— Трябва да остана неподвижна още няколко минути. Саша казва, че не мога да видя какво рисува, докато не свърши.

Но той можеше и се насочи към Саша. Видя, че е закачила няколко бързи скици с различни пози и изражения. И върху платното бе уловила радост и красота.

— Страхотно е! Невероятно!

— Толкова много тонове, отсенки и нюанси. — Саша смеси малко боя върху палитрата си, мазна върху платното с тънка четка. — И как само улавят светлината!

— Можеш да дойдеш до басейна и да си говорим. Саша казва, че мога да говоря.

— Може би по-късно. Трябва да се обадя по телефона.

— Ще нарисуваш ли Соьер, Саша?

— Тя не иска да...

— Вече съм го решила.

— Какво? Наистина ли?

— Искам да направя рисунка на всеки от вас. И една на всички заедно. Просто трябва да ми дойде вдъхновението. Както при Аника. Направила съм на Бран по памет. Нощем, с цялата негова скрита сила, като скъпоценните камъни в опашката на Аника. Ярки, блестящи, прекрасни. Но трябва да имам вдъхновение и да избира подходящия момент. Днес е моментът на Аника.

— Това е... — Той наистина не можеше да намери думи. — Много ще ти хареса! — обърна се към Аника. — Аз ще се поразхода и

ще се обадя по телефона.

Избра горичката заради тишината, сянката, ароматите. Отново извади компаса, възнамерявайки да направи кратко пътуване до дома на дядо си. Но още не се бе възстановил напълно и нямаше да е умно. Освен това не желаше да тревожи семейството си.

Реши да се обади по телефона.

— *Дедушка.* — Дори само звукът на дядовия му глас му подейства ободряващо. — *Как поживяваш?*

Отначало подхвана обикновен разговор, като преминаваше от руски на английски и обратно, докато научаваше новините за семейството си.

— *Золотце.* — Използваното от дядо му гальовно обръщение и милият тон прекъснаха бърборенето му. — *Что случилось?*

Сойер се замисли. Откъде да започне?

— *Дедушка.* Боя се, че имам... Нека ти разкажа какво се случи.

Бран влезе в горичката. Търсеше Сойер, тъй като Саша бе обезпокоена, че отсъстваше от час.

Откри го да седи на земята, облегнал гръб на едно лимоново дърво, натежало от плод. С компас в ръката.

— Дано не си предприел ново пътешествие.

— Какво? О, здрасти. Не, не. Тук си бях. Просто говорех с дядо.

Бран седна до него, протегна крака.

— Той добре ли е — дядо ти?

— Да. Откакто ни изплаши преди време, е по-силен от всякога.

— Хубаво е да говориш със семейството си. Аз се чух с мама вчера.

— Тя тревожи ли се за теб?

За миг в слънчевия италиански следобед Бран почувства хладната, влажна целувка на Ирландия.

— Тя ми е майка. Разбира се, че се тревожи. Но също така вярва в мен. И макар да не ми харесва, че се безпокои, вярата ѝ засилва моята.

— Да. Аз обичам дядо си, знаеш ли. И мама, и братята и сестрите си, баба. Но дедушка...

— Имате специална връзка, нали? Компасът е негов и го е предал на теб. Аз обичам баща си и всички в семейството. Но мама е тази, която ме обучи и ми помогна да се отворя към това, което съм.

— Значи разбираш.

— О, да! Сега ти си му споделил какво все още те безпокои.

— Онова, което ми казахте всички, имаше смисъл и ми помогна. Много. Но... Ти през цялото време знаеш къде е силата ти, нали? Няма нужда да я използваш, за да я усещаш.

— Знам какво нося в себе си, да.

— Откакто се върнахме от пещерата, не чувствам връзка с компаса.

Край тях изпърха водно конче, прозирно на шарената светлина. Сойер го гледаше как лети и изчезва с едва доловимо свистене. Той знаеше какво е да летиш.

— Знаех, че трябва да споделя всичко с дядо, затова реших да отида при него. После си казах, че имам нужда да презаредя батериите и че и бездруго не искам да ги тревожа. Но всъщност се боях, че няма да мога да го направя. Че няма да мога да пътувам, защото съм изгубил правото за това.

— И какво каза дядо ти?

— Слушаше ме внимателно, докато му разправях за Малмон, пещерата, Аника, всичко. И как съм използвал компаса, този дар, за да убия човек. Опасенията ми, че може би вече нямам право да го притежавам.

— И?

— Общо взето ми каза да спра да се държа като баба.

Сойер се засмя и сви рамене. Направи го с лекота, защото върху плещите му вече не тежеше бремето на вината.

— Разбира се, каза още много неща, почти всичко, което ми казахте и вие, но това „спри да се държиш като баба“ имаше най-голям ефект. После ми каза, че ме обича и че вярва в мен, вярва, че ще изпълня онова, за което съм роден. Да се залавям за работа и да се прибера жив и здрав у дома.

— Ще ми бъде приятно да се запозная с него някой ден.

— Да, щом свърши мисията, ще си спретнем яко парти у дома!

Личеше му, че е развълнуван, но основното чувство беше на благодарност.

— Отново я чувствам. Връзката. Знам, че компасът е мой, докато дойде време да го предам на следващия. Трябва да спра да се държа като баба, да спра да хленча, че съм пуснал някакъв задник да падне, при положение че той щеше да ми пусне куршум в главата.

— Така те искам! Мисля, че си заслужи една бира!

— Цяла бира?

За да провери раните, Бран попипа рамото му, после хълбока. Доволен от резултата, кимна.

— Да, имаш една халба. — Стана, подаде му ръка. — Добре дошъл обратно в екипа!

— Значи утре ще се гмуркаме? — Като премигна едва забележимо, Сойер позволи на Бран да го вдигне на крака.

— Това трябва да почака още ден-два. Тъкмо нашата археоложка ще може да довърши проучването си.

— Още няколко дни и нашата археоложка ще се превърне във вълк.

— Само от залез до изгрев. Явно звездата е в този Залив на въздишките. Нека им дадем време — на нея и на Дойл — да го намерят, а и остава малко време за теб и Аника. А сега да вървим да пием по бира!

— Бих бил глупак да споря с теб.

Аника вече не лежеше край басейна. Сойер не видя Саша, но тръгна към платното, което все още беше на статива.

И ахна. Радост и красота, магия и вълшебство! Не знаеше как Саша е уловила блясъка, сиянието само с боя. Не знаеше как някой може толкова точно да предаде светлината в тези морскозелени очи.

Как е възможно една рисунка да отрази толкова съвършено миловидността, сексапила и силата?

— Харесва ти. — Саша се появи с едно от прочутите белинита на Райли и хвана Сойер под ръка.

— Уловила си всичко!

— Ще я рисувам още. Затова направих толкова много скици. Искам я като класическа русалка на скала в морето, как прави циганско колело и се премята на моравата.

Като чу колко спокойно звучи гласът ѝ, като видя, че напрежението е изчезнало от лицето ѝ, Сойер разбра защо Бран искаше да изчака още ден-два.

И Райли беше права. Имаха нужда от почивка.

— Мога да я рисувам с години — продължи Саша. — И вероятно ще го направя. Но тази е за теб.

— За... за мен?

— Абсолютно. — Докато отпиваше от белиното, Саша изучаваше творбата си с критично око. — Може би ще ми е нужен още час да я довърша, после е твоя. Тя също.

— Но не можем да сме заедно, нали?

— Живеем в свят на магии и чудеса. Аз вярвам и в двете.

— Тази картина означава много за мен — не мога да ти опиша колко. Искам да ти дам нещо в замяна. Не пари — каза той, когато тя отстъпи назад. — Знам, че това ще те обиди. Но когато всичко свърши, когато приключим мисията си, ако искаш този разговор с Моне, ще те пренеса при него.

Тя ахна, затанцува на пръсти, сграбчи го в прегръдките си.

— Мили боже! Сойер, това ще е... Божичко! Ще трябва здравата да поработя върху френския си.

— Тъй като засега сме намерили само едната звезда, ще имаш предостатъчно време.

— Райли ще открие Залива на въздишките и ще имаме две звезди. Аз... не мога да почувствам накъде да продължим оттук. А ти?

Той поклати глава.

— Компасът още мълчи.

— Ще се получи и при двама ни. А и ти имаш нужда от още един ден поне, преди да се заловим отново с търсенето. Значи утре си ти.

— Аз ли? Какво аз?

— Утре ще рисувам теб. Още не съм решила каква точно ще е картината. — Тя отстъпи крачка назад, огледа го с професионално, любопитно око и това го накара да се почувства... глупаво.

— Но ще рисувам *теб* — каза твърдо.

— Вече се чувствам неловко — промърмори Сойер.

Ала седна на слънце и зачака да изпие бирата си в компанията на приятели.

Сойер разбра, че е на път да се възстанови напълно, когато сутринта Дойл му нареди да тренира, но с по-леки упражнения. Той успя да направи пет лицеви опори, преди болката в рамото му да започне да се обажда. Гордостта му пострада малко, когато Саша направи пет, а после, пряко сили, и шеста.

— Не съм последна! — Като се отпусна на земята задъхано, тя размаха победоносно юмрук. — Не съм последна!

— Хей, рамото ми беше простреляно. Едва не умрях!

— Не ме интересува! Днес, в този прекрасен ден, аз не съм последна! А ти имаш закуска за приготвяне.

Той си помисли, че май е избързал с връщането към предишната си програма.

Ала установи с облекчение, че вече не иска да се пъхне обратно в леглото след час работа. А когато пак се пъхна в него, с Аника, успя най-сетне да направи и друго, освен да спи.

Така че денят наистина се оказа много приятен.

Макар да се чувстваше неловко, той позира за Саша — най-вече защото тя не го остави на мира. Остана час — поредното постижение — с дясната ръка върху дръжката на пистолета, стиснал компаса с другата.

По едно време се появи Райли.

— Намери ли нещо? — любопитства той.

— Не. А ти и Дойл може да вървите по дяволите! Вземам си почивка! Утре ще говоря с човека, който знае това, което ни интересува.

— Дано успееш да се свържеш с него, преди да се превърнеш във вълк. — С наперена стойка и палец върху компаса, прибран в джоба му, Сойер ѝ отправи бърза, нахална усмивка. — Хей, би могла да лаеш на морзовата азбука.

Райли просто му показва среден пръст и погледна картината.

— Да, съвсем точно си го уловила, Саша, включително мънистените му оченца.

— Трябва да нарисуваш Райли като вълк, Саша. В действие. Например когато се чеше заради бълхите.

— Аз нямам... — Райли издаде съскащ звук, а Саша просто продължи да работи.

— Вярваш ли в прераждането? — обърна се към Райли.

— Абсолютно. Защо питаш?

— Вярвам силно, че вие двамата сте били брат и сестра в предишен живот. И наистина искам да те нарисувам като вълк. И както си сега.

— Не мисля, че...

— Всичките ни страни — прекъсна я Саша и избра друга четка. — Сега, след като започнах, знам, че точно това трябва да направя. Имаш ли нужда от почивка, Сойер?

— Не, освен ако ти не искаш.

— Предпочитам да продължа, докато ми кажеш, че ти е нужна почивка. И да ми кажеш, чу ли! Рисуването ми помага да се фокусирам, а тя се опитва да влезе в мен.

— Какво? Нереза? — Райли стисна Саша за рамото. — Ще доведе Бран.

— Не, не, всичко е наред. — Саша продължи да работи спокойно върху златистата коса на Сойер, която той имаше в изобилие. — Добре съм, а и той е зает. Аника му помага да приготвя лековете си. Нека Нереза се опита да влезе в мен — щом почувствам, че успява, ще извикаме Бран. — Фокусирана, Саша продължи да рисува, като смени четките, за да изобрази извивката на пръстите на Сойер върху компаса. — Днес не искам да я държа далеч от мен, а само да я блокирам. Не мога да обясня защо...

— Няма нужда. — С ръка все още върху рамото на Саша, Райли се спогледа със Сойер. — Само трябва да кажеш на Сойер кога и дали имаш нужда от Бран или от нещо друго.

— Точно така. — Несъзнателно Сойер стисна по-здраво пистолета си.

— Тя сякаш... можеш да го кажеш на Бран, когато влезеш вътре, Райли — сякаш си играе с мен, опитва се да ме разсее. Знам, че

изчаква, изчаква пълното трансформиране на Малмон. Има и друго, но... сякаш тя иска да види нещо.

— Може би за да те насочи в погрешната посока?

— Не знам, Райли. Но чувствам, *знам*, че се опитва да ме подмами, а аз няма да се хвана. Просто както знам, че почивката ни, това наистина прекрасно откъсване от битки и кървища, е към края си.

— Тогава да ѝ се насладим, докато трае. — Като стисна за последно рамото на Саша и се спогледа още веднъж със Сойер, Райли отиде да предаде разговора им на Бран.

Той я наблюдаваше зорко, докато тя го рисуваше. Само веднъж отмести поглед, когато видя, че Бран излиза на терасата — явно проверяваше сам дали е необходим.

Скоро след това Дойл също излезе, премести един стол, седна и впери очи в гърба на Саша. Явно Райли си беше свършила работата, помисли Сойер, и Саша щеше да е предпазена по един или друг начин.

Той се поотпусна, позволи на ума си да се отнесе за малко. Искаше му се Аника също да излезе. Зачуди се дали когато вече имат звездите, намерят Стъкления остров и ги върнат там, ще има време, само няколко дни, да бъде с нея. Без война и отмъстителни богове, без отговорности и рискове.

Не искаше много, само няколко дни.

— Казал ли си ѝ, че я обичаш? Чувствам мислите ти — поясни Саша. — Толкова са ярки, не мога да не ги усетя. Казал ли си ѝ?

— Какъв смисъл има? Само ще я натъжа. Не искам, когато се разделим, да изпитва съжаление.

— Едва ли сърце като това на Аника ще съжалява, че е обичало. А и вярвам, че любовта може да сътвори чудо.

— Луната скоро ще се изпълни. — Той виждаше призрака ѝ скрит зад синевата на небето. — След това ѝ остават още две пълни луни. Някои хора получават цял един живот, други — само мигове. Все си повтарям, че най-важното е какво ще направиш с онова, което имаш.

— И аз съм на това мнение. Вече вярвам, че е точно така. Не бива да съжаляваш, че не си казал или предприел нещо.

Като свали четката и огледа платното, Саша отстъпи назад.

— Засега е достатъчно. Мога да я довърша без теб. — Тя разкърши рамене, за да ги отпусне. — Малко почивка ще ни се отрази

добре и на двамата.

Готов за тази почивка, той я приближи и застана до нея, за да види рисунката.

— Леле!

— Харесва ли ти?

— Да. Тя е... нямам думи!

Саша го беше нарисувала на фона на хълмовете, които се издигаха зад него, всичко беше окъпано в слънце, красиво, живо.

— Как успяваш да нарисуваш светлината така, сякаш се лее в картината?

— Трикове на професията.

Той поклати глава.

— По-скоро въпрос на талант. Знам, че е тук, защото познавам тези хълмове, но начинът, по който си нарисувала фона, може да е навсякъде, където има хълмове, планини и небе.

— Тъкмо това исках — да предам колко специален дар имаш. И да гледаш от картината, знаейки, че го притежаваш. Райли ми помогна да го постигна.

— Райли?

— Не можех да получа от теб каквото исках, докато не се появи тя — ти се отпусна, започна да се закачаш с нея, смееше се. Това си ти, Сойер. С ръка на пистолета, готов да се биеш, ако се налага. С компас в дланта, готов да пътуваш, ако има нужда. Но също така готов да се забавляваш с приятел.

— Нарисувала си го, че свети — компаса.

— Защото наистина светеше.

— Не, не е светел. Щях да видя.

— За мен светеше. — Тя се поколеба, когато той го извади и го погледна. — Може да съм видяла какво ще направи или е направил — обясни тя.

Но знаеше, че не е това. Компасът бе излъчвал мека, равна светлина, когато той бе мислил за Аника.

След вечерята той не се противопостави на решението да изчака още един пълен ден, преди да се гмурне отново. Не искаше да спори —

надяваше се да направи нещо, за което този допълнителен ден щеше да му е необходим.

— С малко повече късмет скоро ще имам местоположението или поне посоката. Ще знаем къде трябва да сме — осведоми ги Райли.

— Това е добре. А сега Аника има нужда от морето.

Бран кимна към Сојер.

— Аз ще я сваля долу.

— Не, аз ще я сваля. — Дојл поклати глава, но Сојер му отпрати решителен поглед. — Нямаше да го предлагам, ако не бях сигурен, че ще се справя. Освен това Нереза няма да души там. Избрал съм място, където Аника ще се чувства свободна.

— Не си се възстановил на сто процента, Сојер — предупреди го Райли.

— Не, но съм много по-добре и знам какво мога. Не бих рискувал с Аника, нито с някой от вас.

— Басейнът е много хубав. Достатъчен ми е.

— Имаш нужда от морето. Ще те направи по-силна. А и аз ще използвам и други мускули, освен бицепсите си. Имам нужда да заякна, а там е подходящо и за двама ни. Ще ми се довериш ли?

— Да. Доверявам ти се за всичко — каза Аника.

— Трябва да знаем местоположението ви и времевата рамка. — Бран огледа масата. — Не подлежи на обсъждане!

— Два часа. Аника ще има много време за морето, а аз — възможност да презаредя батериите, ако се наложи. Едва ли ще имам нужда, но ако имам, това е достатъчно. Къде ще бъдем?

Той примигна два пъти и пред тях се появи карта.

— Фукльо. — Но Райли се усмихна.

— Само показвам, че вече си възвръщам формата. Тук ще бъдем.

— Но... Тихият океан? — Саша погледна към Бран с безпокойство в очите. — Много е далеч.

— Това е едно от моите места... все едно се връщам у дома.

— Можеш ли да стигнеш дотам? — обърна се Саша към Бран.

— Ако се наложи, да.

— А какво ще кажете за това? Да се постарая да мисля и чувствам толкова съсредоточено, че ти да ме усетиш? Така ще разбереш дали ни заплашва нещо.

— Ще се опитам — кимна Саша. — Ще се опитам. Бран ще ми помогне. Но наистина е далеч.

— Това е едно от моите места — повтори Сойер и измъкна малка платнена чанта изпод масата.

— Какво има вътре? — полюбопитства Райли.

— Нищо особено. — Той подаде ръка на Аника. — Готова ли си?

— Девет часът е. Вечерен час до единайсет. Нула, нула — натърти Саша.

— Да, мамче! Да вървим.

Когато изчезнаха, Дойл надигна бирата си.

— Мислите ли, че отиде чак в Тихия океан, за да я чука?

— Не само, но и това.

Саша смушка Райли в рамото.

— Сойер има нужда да си върне самочувствието. Едва не умря, после беше слаб и разтърсен. Ани се нуждае от морето, а той копнее да ѝ го даде.

— Значи сексът е допълнителен бонус — реши Райли.

— Има два часа за морето, за възвръщане на самочувствието, за секс. — Бран завъртя китка и в средата на масата се появи старинен пясъчен часовник. — Отмерва два часа. Падне ли и последното зрънце пясък, аз потеглям.

— Харесва ми. Вече включих алармата на ръчния си часовник — добави Райли, докато разглеждаше пясъчния. — Но твоят е много по-готин.

— Той иска да се насладят на малкото време, което имат — каза Саша, после внезапно млъкна. — Аз... — Посегна към ръката на Бран, пое сила от него. — Чувствам ги! Чувствам ги! В безопасност са.

Сойер ги пренесе на един бряг, точно където прибоят се плискаше тихо и кротко, под обсипано със звезди небе. Беше все едно се е оттласнал силно и уверено и прехвърлянето му успя.

— О, Сойер! — Очарована, Аника се завъртя, после застана с единия крак във водата, а с другия на брега.

— Страхотно местенце, нали?

— Прекрасно е! Била съм тук и преди.

— Така ли?

— Да, със семейството ми. Много пъти.

— Откъде знаеш?

— Познавам водата, морето — както ти познаваш път, по който си минал. Не мога да ти го обясня по-добре. Това място, тези води, ние идваме тук на... — Ядосана на себе си, тя поклати глава. — Не помня думата. Пътуване до специално място. Свято място.

— Поклонение?

— Да! Поклонение, поклонение — повтори тя, за да запамети думата. — Ние вярваме в Аника — аз нося нейното име. Тя е била свята и силна и е преплувала всички морета, за да разпространява любов и доброта.

Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Значи носиш подходящото име.

— Чест е да си кръстен на някого, който е толкова обичан. Едва не е била пленена и е била тежко ранена от моряци, ловували в тези води. Но един я намира, помага ѝ, грижи се за нея, докато се възстанови. Спасява я и тя го спасява. Той се бил загубил, нали разбираш? И тя му помага да намери пътя към дома. Дава му дар, за да не се губи повече никога — нито на сушата, нито в морето.

Сойер остави платнената си чанта на пясъка.

— Това прилича много на историята, която се предава в моето семейство — за компаса. Но е било в Северно море, така че...

Той погледна надолу към компаса, все още в ръката му.

— Освен ако не е било там. Морякът и русалката, които се спасяват един друг. Дарът за намиране на посоката. Има много паралели. Може да е същата история, но мястото в твоята и моята версия се е променило през годините. Ти си Аника.

— Да, аз съм Аника.

— А аз съм Сойер Алексей Кинг — Алексей е било името на моряка, който е получил компаса. Кръстен съм на него. Паралели... или може би просто съдба.

— И дядо ти те е довел на това свято място?

— Да, направихме си лагер точно тук, на брега.

— Значи и двамата сме били тук преди. Мястото е важно и за двама ни. Това също е паралел, нали?

— Според мен — да. Хайде, влизай в морето. Вечерта е чудесна за плуване.

— Плувай с мен. — И по своя безгрижен начин тя свали роклята си, метна я встрани.

Затича се към водата, гмурна се във вълните на прибой. Опашката ѝ се мерна над водата, течна като нея, и изчезна в индиговото море.

Секунди по-късно Аника отново се показва, само до раменете, със сияйна усмивка.

— Плувай с мен!

— Стой там!

Той трябваше първо да организира нещата и го направи бързо, а тя отново се плъзна във водата. После се съблече и също като Аника се гмурна в прибой. Отдалечи се от пенливите вълни, доволен, че рамото му не напомня за себе си, а хълбокът не го боли от движението.

Понесе се в хладната вода, докато бялата луна плаваше над главата му, а звездите приличаха на пръснати диаманти. И осъзна, когато всичко в него се отпусна, че се е нуждаел от това не по-малко от нея.

Както Саша бе имала нужда да рисува, така той се нуждаеше от нещо оптимистично и красиво.

А оптимистичното и красивото се появи, отметнало назад глава с развети коси. Аника сякаш засенчи луната, преди да се обърне и гмурне отново. Опашката ѝ се уви около кръста му. Той започна да се смее, когато се оказа издигнат нагоре, към небето. Чу и нейния смях, щом падна от опашката ѝ във водата и я разплиска шумно.

— Как цопна само!

— Направи го пак!

— Забавно ли ти беше?

— Много!

Този път, вече подготвен, Сојер опита да се гмурне красиво. Никога нямаше да го направи като нея, но реши, че заслужава седем точки от десет.

Забавляваха се, гмуркаха се, подскачаха нагоре, падаха шумно във водата, плъзгаха се в нея.

После се понесоха над нея.

— Как са рамото ти, хълбокът? Болят ли?

— Не. Явно съм се възстановил почти на сто процента.

— Ти си силен.

— Не съвсем, но ще бъда.

Тя се завъртя във водата, уви ръце около него.

— Силен си — повтори. — Саша и Бран са добри лечители. Затова се оправи толкова бързо. Много се боях. В пещерата, а и след това.

— И аз. Но сега сме тук.

— Да. — Тя му поднесе устните си. — Ще ме погалиш ли? Липсва ми докосването ти, когато ме желаяш.

— Винаги те желая. — Той прокара ръце през лъскавата ѝ коса, дълга до под кръста, и надолу по кожата, по странния и прекрасен преход от кожа към люспи. И двете гладки, и двете красиви.

Автоматично зарита с крака, за да се задържи над водата, после опашката ѝ се уви около него и задържа и двамата на повърхността.

— Пожелах те още щом те видях за първи път.

Тя го погали по бузата.

— Истината ли казваш?

— Абсолютната истина. Ти беше просто рисунка в скицника на Саша, но аз те пожелах. — Той пак потърси устните ѝ. — А когато те видях на брега в Корфу, на лунна светлина, в бялата дреха, те пожелах отново.

— Но ти беше само мой приятел.

— И сега съм твой приятел, но не беше лесно да остана само такъв.

Сърцето ѝ въздъхна, тялото ѝ потрепери, когато той погали гърдите ѝ.

— И защо не?

— Мислех, че не е редно. Ти имаше толкова да учиш. Не исках да те обърквам.

— Не съм объркана.

Тя се издигна по-високо във водата, предложи гърдите си на устните му. Когато той ги докосна, тя отпусна глава назад. Косата ѝ се понесе над водата — черно копринено езеро върху тъмното море.

„Силен“, помисли си тя отново. Как само бе жадувала за тези силни ръце върху тялото си. Устата му я вкусваше, наслаждаваше се по начин, който ѝ казваше, че е желана.

Възбудата я изпълни, тя се понесе нагоре с него, закръжи на повърхността все по-бързо и по-бързо.

Притисна се силно към него, притегли главата му към своята, отново бе разтърсена от силна тръпка. Продължи да кръжи, вече по-бавно, водата се димпеше гальовно около тях, докато устните им се срещаха, езиците им се докосваха в целувка, която изведнъж стана настояща.

Ръцете ѝ го галеха, пръстите ѝ проследяваха нарастващите рани.

— Боли ли?

— Нищо не ме боли. — Но кръвта му пулсиреше навсякъде. — Трябва да отидем на брега. Искам да съм върху теб! Искам да те изпълня! Господи, трябва да те имам!

— Не може ли да ме имаш тук?

— Да! Да! — Едва сдържайки страстта си, той покри устните ѝ с целувки. — Приближи се още малко. Трябва да съм прав.

— Не, тук. — Тя обхвана лицето му с ръце, за да го задържи. Виждаше желанието му, нуждата му, отражение на нейните собствени. Но... — Искаш ли ме така? В истинската ми форма?

— Искам те, Ани! Това си ти!

— Мога да се отворя за теб.

— Отвори се за мен! — Вече неспособен да разсъждава, неспособен да се сдържа, той я притегли към себе си. — Поеми ме в теб!

Беше дар, откровение! Тя го гледаше в очите, докато се отваряше за него. Гледаше го в очите, докато го поемаше в себе си. А когато значението на мига, на дара я заслепи, тя притвори очи, докато светлината пулсиреше върху клепачите ѝ.

Разкошното изумително усещане, което той изпита, когато проникна в нея, го разтърси. Почувства как Аника се затваря около него, стегнато като юмрук.

Тя потрепери, двамата продължиха да се носят по водата — любовници, приласкани от морето.

Сойер започна да се движи в нея съвсем бавно, съзнавайки какво чудо е, че тя му принадлежи абсолютно, съзнавайки вълшебството на този миг. Миг, който не биваше да пришпорва. Поддържан от нея във водата, той обсипа с леки целувки бузите ѝ, клепачите ѝ, устните ѝ, като през цялото време я галеше, напасвайки ритъма си към лесния танц на морето, което ги поддържаше.

Любовта премина през него като топъл бриз, понесъл нейния аромат.

Отдадена на собственото си блаженство, тя отново се надигна, закръжи с него. Потопи го във водата, с уста върху неговата, за да му даде своя дъх с целувката си.

Обвит от тъмното море, той се движеше в нея, предусети, че тя скоро ще свърши, пое дъха ѝ, за да ѝ даде още. Знаеше, когато любовта го разтърси целия, че ако може да стане чудо, той би живял с нея, би направил нейния свят свой.

После тя го вдигна над водата, на въздух, под светлината на луната и звездите, под звуците на водата, която се разбиваше в брега. И там, между двата свята, Аника още веднъж се стегна около него. Произнесе името му, докато устните ѝ бяха върху неговите.

И го разтърси, целия.

Държеше го до себе си, главата ѝ беше на рамото му, прекрасното ѝ симетрично тяло се притискаше към неговото.

— Нали не си разочарован? — промърмори.

— Аника, аз съм... Нямам думи, но съм точно обратното на разочарован!

— С крака може да се прави повече.

— Аника. — Той докосна с устни косата ѝ. — Ти си сбъдната мечта. По-красива, по-вълшебна от всяка жена, която съм познавал.

— И ти си същият за мен. Същият!

Като се претърколи по гръб, тя не спря да му се усмихва по целия път до брега.

Когато застана с него в плитчините, притисна ръка към сърцето си.

— Донесъл си одеяло и свещи, вино, дори цветя! Толкова е хубаво!

— Ти ще го направиш още по-хубаво! — Той я затегли към брега.
— Студено ли ти е?

— Не, а на теб?

— Чувствам се почти идеално. — След като измъкна запалка от платнената чанта, той я поднесе към малките свещи, използва тирбушона от комбинираното си джобно ножче, за да отвори виното.

— Имаме ли време?

— Останало ни е малко. — Той я притегли към одеялото, наля виното. — Време за теб и мен.

— Харесва ми да имаме време за теб и мен, много! Но трябва да го използвам, за да ти кажа нещо. Не знаеш цялата истина.

— За какво?

Тя сведе очи.

— Ти вярваш, че аз те видях, когато ме видя и ти за първи път, на брега в Корфу. Но това не е истина.

— Не е ли?

— Когато ме обучаваха за търсенето на звездите, морската вещица ме отведе на друг остров и те видях там, на брега, под луната, както сме сега. Ти беше сам, но не изглеждаше самотен.

Заинтригуван, Сойер обърна лицето ѝ към себе си и очите им се срещнаха.

— Какъв остров?

— Казаха ми да запомня как го наричат земните хора. Айл о Хаут.

— Мейн? Не съм бил там от... сигурно има поне пет години. Колко дълго те обучаваха?

— Още преди да ме изберат, после по-дълго, а също и когато разбрах, че трябва да дойда при теб, защото съм избрана.

— Виждала ли си другите преди?

— Само теб. Морската вещица ми обясни, че тъкмо ти ще ми кажеш кога и къде трябва да започна. Ти беше достатъчен. Сърдиш ли се, че не ти казах истината?

— Не. — За да го докаже, той вплете пръсти в нейните. — Не се сърдя.

— Тогава те пожелах, но още не беше дошло времето и трябваше да чакам.

А пък Сойер си мислеше, че седмиците, през които бе чакал той, са безкрайни!

— Пет години! Това е ужасно много време!

— Не и когато имам това!

Тя се сгуши в него, главата ѝ беше на рамото му, погледът ѝ — като неговия — към морето. Той просто бе искал да ѝ даде морето и малко романтика, малко време извън времето, на място, което му беше скъпо.

Без да знае, че и на нея ѝ е също толкова скъпо.

Не беше възнамерявал да ѝ даде повече, да иска повече. Но му се стори редно тук, на това място, което беше скъпо и на двамата, в това време, принадлежащо само на тях, да ѝ даде повече. Без съжаления.

— И аз не ти казах цялата истина.

— Каква е тя?

— Желая те, но това не е всичко. Приятел съм ти, но и това не е всичко. — Той закрепил столчето на своята чаша в пясъка, за да я улови за ръцете, поднесе едната, после другата към устните си. — Влюбен съм в теб.

Тези очи, тези очи, които го омагьосваха, се разшириха. Тя затаи дъх, после от гърлото ѝ изля нещо опасно близко до ридание.

— Ти ме обичаш... Имаш предвид... както обичаш Саша и Райли?

— Не. Тях ги обичам като семейство. Като сестри. Но в теб съм влюбен. Това означава...

— Знам. Знам. — Очите ѝ заблестяха от радост, от сълзи. — Знам — повтори. — И аз обичам, но ти си единственият, в когото мога да се влюбя. Не можех да ти кажа. — Тя го прегърна, притисна буза към неговата. — Това е като с първата целувка. Не мога да ти кажа, ако не ми кажеш ти. Ако не си с мен.

— С теб съм. — Той се намести, притисна устни към нейните. — Влюбен съм в теб, Аника. Знам, че не можем да...

— Не, не! Моля те! Не казвай „не“ на любовта. Ние имаме любов. Ти си моята любов, единствената. Аз преплувах Залива на любовта и ти дойде при мен.

— Залива? В Корфу?

— Влюбих се в теб, когато те видях преди това на брега. И зачаках. А когато ти ме затегли към себе си, аз преплувах залива. Има поверие, че ако го направиш, ще срещнеш истинската си любов. Аз го направих и ти дойде при мен. Но не можех да ти кажа.

Пръстите ѝ запърхаха галовно по бузите му, челюстта му, устата.

— Познавах лицето ти, усмивката ти, но не и името ти. До онази нощ. И все още не можех да ти кажа. Дори когато се биеше редом с мен или ме целуваше, или се чифтосваше с мен, или ме спасяваше от смърт. Но мога да ти върна думите. Влюбена съм в теб.

Тя разля виното си, когато прекатури и двамата върху одеялото, но изобщо не забеляза. Целувката им премина от лека в дълбока, от нежна в страдна.

— Искях да ти дам дар в морето.

— Направи го.

— Но ти беше този, който ми даде такъв. — С благоговение, с радост тя положи ръка върху сърцето му. — Няма по-ценен дар от любовта. Ще пазя твоята непокътната. Можем ли пак да сме заедно? Има ли време? Искам да отпразнувам този дар.

— Ще си създадем време. Ще си създадем наше собствено време.

— Закъсняват. — Неспокоен, Бран стана и закри из беседката, където се бяха събрали всички в нещо като бдение.

— Добре са — увери го Саша. — Дай им още малко време. Добре са. Щастливи са. Не бива да забравяме какво ни предстои много скоро.

— Ако един мъж не може да го свърши за два часа...

— Задръж си мнението, Дойл! — срязва го Райли. — Не всеки иска просто да се изчука.

— Сделката беше два часа — настоя той и Бран кимна, когато посочи пясъчния часовник.

— Именно.

— Изминали са само десет минути повече. И са добре. Няма нужда да... Те идват!

При тези думи на Саша Дойл скочи на крака и се улови за меча.

— Не, не лошите! Соьер и Аника. Спокойно!

Появиха се още докато Саша го казваше.

— Можех да ви заблудя — каза веднага Соьер, усмивката му можеше да огрее целия остров. — Да върна времето назад.

— Искаше му се, но му казах, че ще е лъжа, а имахме нощ на откровенията.

— Да, така е. — Все още широко усмихнат, той притегли Аника по-плътнo към себе си. — Наказани ли сме?

— Времето има значение — поде Бран.

— Не се сърди. — Аника се протегна и го прегърна. — Аз съм твърде щастлива, за да се сърдиш! Сойер ме обича.

— И това ако не е новина! — подсмихна се Райли.

Все така прегърнала Бран, Аника се намръщи.

— Знам, че това е... сарказма.

— Сарказъм — поправи я Бран.

— Сарказъм. Знаела си, че той ме обича?

— Ако си го разбрала едва тази вечер, значи си единствената, която не го е знаела. А сега, след като децата се върнаха, аз отивам да поспя. — Райли погледна към луната. — Утре вечер няма да мога.

— Сойер също се нуждае от сън. Правихме много секс и сега трябва да почива. Готов е да се гмурка отново — обърна се Аника към Дойл. — Но заради секса по-добре да мине още един ден.

Райли завъртя очи и продължи да върви. Дойл се надигна.

— Ще отида да направя последна обиколка. Почини си, братле. Гмуркането е вдругиден, но утре си на тренировки.

— Ясно. Е, ние отиваме да поспим.

Саша се загледа след тях със сантиментална усмивка.

— Толкова са влюбени! — Тя стана, хвана Бран за ръката. — Няма смисъл да им се ядосваме. Всичко е наред. Точно сега е повече от наред. А и ние също имаме нужда от почивка.

— Значи ще я получим. След много секс.

За да ѝ е забавно, той я пренесе с магия на терасата, а после и в леглото.

В залата на двореца в планината онова, което някога беше Малмон, сега притича по стената, прекоси тавана, слезе по другата стена, озова се на пода — огромен хамстер, въртящ колело.

Тичаше вече часове, като от време на време сграбчваше някоя от птиците с ноктестата си ръка и я поглъщаше. Често повече за развлечение, отколкото от глад.

Понякога, докато тичаше и се кикотеше, в лудия му мозък проблясваше нещо. Образи на красиви стаи, плюшени легла, мъж със златиста коса в тъмен костюм, загледан в образа си в огледалото с ужас, сякаш през замъглено стъкло.

Проблясъците го караха да пищи, а писъците отекваха в гладките камъни.

Когато и да се появеше неговата кралица, неговата богиня, неговият свят, той падаше на възлестите си колене. Сълзи на страх, радост и луда любов изпълваха очите му без клепачи, щом тя го погалеше по главата. Викаше дрезгаво след нея, когато отново го оставеше.

И се връщаше към колелото си.

В деня, когато тя дойде при него, хвана го за ръката, изведе го от залата, той трепереше. Малката му бодлива опашка потръпваше.

Нереза го поведе през лабиринт от камък, опушен от дима на пропукващите факли. Сред пламъците бяха накацали прилепи и птици с лъскави очи, наблюдаваха ги. Той видя оковано създание с криле и три глави, видя кръвта и костите, пръснати около него.

След това влязоха в голяма зала, осветена от пламъка на свещи, в която проблясваха злато, сребро и скъпоценни камъни. Подобно на неговите, и тези стени бяха огледални и отразяваха трона върху позлатен подиум с три сребърни стъпала.

Тя го пусна, изкачи се, седна. После му направи знак с дългите си пръсти, отрупани с рубини.

— Налей ми вино, миличък. — Когато той нито помръдна, нито отговори, тя наклони глава. — Не помниш ли как се прави?

Малмон изсумтя.

— Боли ме, като си спомням.

— Налей ми вино. Нали искаш да ми дадеш всичко, което желая?

— Да! Всичко, което пожелаеш. Всичко!

— Тогава ми дай вино.

Ръцете му трепереха. Мъжът със златистата коса отново се появи за миг и болката прониза главата му. Но той взе стъклената бутилка и наля алената течност в бокал, обсипан с кървавочервени рубини, любимите ѝ.

Ноктите на краката му задраскаха по сребърните стъпала, докато ѝ го носеше.

— И за теб.

— За мен?

— Ще пием заедно, миличък. Налей си вино и седни. — Тя посочи стъпалото в краката си.

Като се разтрепери от радост, от страх, той направи каквото му каза. Канеше се да излочи виното в бокала, но си спомни как се прави в болезнен проблясък и започна да пие, дългите му остри зъби потракваха по среброто.

— А сега, Андре...

Щом чу името, в тялото му изригна болка. Извика, разля виното, среброто почервеня.

— Ти трябваше да забравиш — продължи Нереза, — за да можеш да направиш прехода. Сега вече си го направил и трябва да си спомниш. Това ще ти е от полза.

— Боли!

— Обичаш ли ме?

— Обичам те! Обожавам те!

— Тогава трябва да понесеш малко болка заради мен. Ти все още притежаваш човешки ум и аз се нуждая от него. Нуждая се от теб... Андре. Веднъж се провали, но аз проявих милост. Седиш до ръката ми и пиеш вино. Жив си и притежаваш бързина и сила, каквито няма нито един човек. Как ще се отблагодариш за милостта ми?

— Както ми заповядаш!

— Да. Както ти заповядам. — Тя се усмихна и отпи от виното. — Помниш ли пазителите? Шестимата?

Дъхът му изгори гърлото му, ноктестата му ръка направи вдлъбнатина в сребърния бокал.

— Врагове!

— Кой от тях избираш да убиеш най-напред?

— Сойер Кинг! Сойер Кинг! Сойер Кинг!

— О, да, той те надхитри. Ще ти позволя да отнемеш живота му. Но не най-напред. Искам смъртта на ясновидката. Докато умира, ще я изсмуча. Тя е силна и тази сила е... млада. Ще ме зареди, а тя повече няма да насочва останалите.

— Ще я убия за теб, кралице моя!

— Може би. — Нереза вдигна Магическата сфера. Вътре се носеха досадни мъгли, скриваха голяма част от нея. — Ако тя умре от твоята ръка, разрешавам ти да убиеш когото искаш, да направиш каквото поискаш. Трябва да се приготвиш за битка, Андре.

„И ако отново се провали...“, помисли тя, и дори умре, докато се опитва да изпълни заповедите ѝ, все пак ще се пролее кръв.

Остави бокала и взе огледалото си. Видя бялата нишка в красивата си черна коса, признаците на стареене върху красивото си лице.

Те ѝ бяха причинили това! Пазителите бяха замърсили съвършената ѝ красота! Но когато изпие кръвта на ясновидката, ще изпие и силата ѝ. С нея ще възвърне вечната си младост.

Отново чувствайки връзката много силно, Сойер разтвори картите си, постави отгоре им компаса. Когато той засия, Сойер въздъхна — с облекчение и благодарност гледаше как се плъзга върху картите. Спря върху картата на Капри и остана там.

— Да, да, разбрах. Но къде! — Като се намръщи, той се облегна назад в стола. — Защо всичко трябва да е толкова загадъчно? Защо поне веднъж не ни дадеш ясен, точен отговор, без шикалкавене?

Той продължи да се мръщи, когато Райли седна срещу него в беседката.

— Нямах късмет, а?

Той поклати глава.

— А ти?

— Наруших правилото си да не досаждам и оставих спешно съобщение на гласовата поща, изпратих спешен имейл на доктор Уайт — Джонас Уайт — моят източник твърди, че той е експерт по Залива на въздишките. Вече би трябвало да се е върнал на работа и да се е свързал с външния свят, но няма нищо.

Като Сојер и тя се загледа в компаса.

— Това помага ли? Да го гледаш продължително?

— Не.

— И аз така си помислих. Както няма смисъл и аз да продължавам да ровя за тоя митичен залив в момента. Не стигнах доникъде и трябва да го преглътна. Мразя се.

— Поне утре ще се гмуркаме. И може би така трябва да го намерим. Просто продължавай да търсиш. Не се обвинявай. — Той я погледна. — И на мен компасът не ми показва къде е този залив и изобщо не ме насочва къде да отидем след това, когато вече сме го намерили. А това е важно.

— Жизненоважно, след като намерим Водната звезда. Затова ми е трудно да не нарушавам правилото си да не досаждам по отношение на Саша.

— Нереза ще разбере, когато я намерим, и ще ни атакува с всички сили.

— Със сигурност. — Докато обмисляше ситуацията, Райли завъртя слънчевите си очила за дръжката. — Първата ни работа, когато я намерим, е да я приберем на безопасно място. Вероятно Бран ще я скрие където скри и първата. После трябва да се изпарим или да сме готови да посрещнем Нереза тук.

— Ще бъдем. Но не мисля, че ще е тук.

Заинтригувана, Райли подпря брадичка върху юмука си.

— Знаеш ли, прав си. И аз не мисля, че ще е тук. Някак си не се връзва да спретнем голямо финално шоу на кучката в лимонова горичка пред хубава къща в Капри.

— Говорим за Водната звезда, така че сигурно голямото шоу ще е докато сме във водата или плаваме по нея.

— Да, и аз така си го представям. Всъщност няма значение кога или къде, стига да сме готови да посрещнем злобарката. — Райли

погледна нагоре. — Бран е в своята вълшебна работилница и се приготвя.

— Къде са всички останали?

— Имаш предвид Аника, затова кажи „Аника“. Май работи с Бран, за да може Саша да рисува. Всички се надяваме да нарисува нещо, което ще ни е от полза. А Дойл е в кухнята и почиства оръжията си.

— Както и да е, следващата звезда — ако успеем сега — е Ледената. Затова си мисля за Исландия или Гренландия. Или дори Арктика. Може скоро само да си мечтаем за слънце и топло време.

— Да не избързваме. Първо трябва да намерим Водната звезда.

Сойер забеляза, че тя гледа телефона си, както той бе гледал компаса.

— Хайде да постреляме.

— Какво?

— Стрелба по мишена. Вместо да седим тук и да чакаме компаса или телефона да се размърдат. Взе да ми писва.

— Никой от нас няма нужда от упражнение по стрелба, а и не бива да хабим мунициите. Какво ще кажеш за състезание по мятане на ножове?

— Става.

Той взе компаса, а тя — мобилния си телефон, и двамата убиха известно време и унищожиха няколко хартиени мишени.

— Не сме излъчили победител — настоя Райли, но Сойер поклати глава.

— Довечера съм дежурен по кухня и трябва да се залавям за работа.

— Още е рано.

— Това е първата ти нощ от трите, нали? Имаш нужда да се подкрепиш преди залез-слънце. Решил съм да приготвя говеждо маникоти^[1]. Червеното месо ще ти дойде добре.

— Да. Благодаря ти. — Тя извади телефона от джоба си, докато се връщаха към къщата. — Гледай дали този Уайт няма да се обади след залез-слънце, когато няма да мога да говоря с него.

— Казах ти. Лай на морзовата азбука.

Тя го смушка с лакът, после се отдели от него, за да влезе в стаята си. Тази нощ нямаше да спи и една дрямка нямаше да й

навреди.

По-късно хапнаха тихо, всеки от тях зает със собствените си мисли. Тъй като дневният ред за следващия ден вече беше готов, оставаше само да чакат.

— Това ще ме засити до сутринта.

— Имаш още време — отбеляза Саша, когато Райли се надигна от масата.

— Да, затова ще се опитам да се свържа с тоя тип Уайт. Ще потърся и други начини да стигна до него. Колкото по-трудно е да установя контакт с него, толкова повече си мисля, че той ще ми даде някои отговори. В случай че се проваля, просто ще се видим с вас утре сутрин.

— Стой далеч от кокошарника на съседите — подкачи я Сојер и си спечели бърз поглед с присвити очи.

— Аз ще поема нейните задължения — предложи Аника, когато Райли влезе вътре.

— Задължения? — Разсеяна, Саша потърка слепоочието си. — О! Графикът. Днес чистят Райли и Дойл.

— Нямам нищо против. Може тя да намери доктор Уайт и да научи онова, от което се нуждаем. А след като почистим, ако има време, ще ѝ занеса малко от джелатото, което идва в кутия.

— Хубаво. — С известна неохота Дойл се надигна заедно с Аника. Той бе решил задълженията си на готвач — купил беше пица, но сега трябваше да измисли как да се измъкне от чистенето.

— Приятно е да чистиш — каза Аника, след като отнесоха вътре чиниите.

— Приятно е друг да чисти.

— Днес ти почисти оръжията си, лъсна меча си, дори ножовете си. — Тя с удоволствие се зае да мие чиниите. — Това не е много по-различно.

Аника обичаше да пълни голямата мивка с вода и пяна, обичаше аромата на пяната, докато жулеше тенджерите, които бе използвал Сојер.

— Яденето беше много вкусно.

— Да, човекът умее да готви. — Дойл затрака с чиниите, докато зареждаше миялната машина. Тъй като знаеше какво е да се опитваш

да измиеш тенджерата или чинията на мивката, реши, че не бива да се оплаква.

— Вече и аз мога да готвя малко. Забавно е. Ти си живял толкова дълго, но не готвиш.

— Мога да мина и без това. — Дойл извади една кърпа, започна да подсушава тенджерите. — Научих се да готвя на огън, когато ходя на лов.

— Ти си видял много чудеса. Райли ми позволи да погледна в някои от книгите ѝ. Преди време хората от сушата са се движели пеша или са яздели коне. После са се научили да правят коли и мотоциклети като твоя. Не ги е имало и телефоните, които Райли толкова харесва, нито филмите, които обича да гледа Сојер.

— Нещата се променят. Хората — не толкова.

— Но нещата не се променят сами. А хората го могат. Саша се промени толкова много само за един цикъл на луната. Вече е по-силна и се научи да се бие. Сега прави шест лицеви опори, а преди не можеше нито една.

— За това си права. Обзалагам се, че ще стигне до десет, преди да приключим с търсенето.

— Всъщност всички видяхме чудеса — от мрак и светлина.

Известно време работиха в мълчание.

— Имам труден въпрос — поде Аника. — Искан да те попитам, когато сме насаме.

— Слушам те.

— Ти си живял дълго време. Имал си хора, които... — Тя допря ръка до сърцето си. — ... значат нещо за теб, значат много за теб.

— След известно време гледаш да не се привързваш.

— Но се случва. Ние значим нещо за теб не само като пазители, бойци. Значим нещо за теб!

Той погледна изумителната русалка, помисли за останалите, един по един.

— Значите, да.

— Как се сбогуваш?

Дойл остави кърпата, защото разбра, че тя иска сериозен отговор.

— Не съм намерил лесен начин. Ако е лесно, значи не си се привързал.

— Има ли начин да го направиш лесно за онзи, когото напускаш?

— Убеждаваш го, че не значи нищо за теб. Но това няма да се получи при теб, красавице. Няма да мине при Сојер.

— Не, не мога да се престоря. Ще излезе, че между нас не е имало нищо.

— И без това той няма да ти повярва. И никога няма да те забрави.

— Мисля си колко хубаво ще е, ако го направи — така с времето споменът за мен ще избледнее... Значи трябва да очаквам някакво чудо.

— Ако някой го може, това си ти.

— Ти си много добър приятел! — Тя го прегърна. — Ще ми е мъчно, когато се сбогувам с теб. Но има още два цикъла на луната, преди... О, почти се е стъмнило! Ще закъснея за джелатото на Райли. Имам още чинии за миене. Бисквити!

Очарована от хрумването, тя извади пакет вкусни бисквити от килера.

— Аз ще довърша тук, а ти ѝ ги занеси. Има достатъчно време да си хапне една. И ще бъдат в стаята ѝ на сутринта, когато е гладна и уморена.

— Не мисля, че тя...

— Моля те. — Аника му се усмихна и му подаде пакета.

Дойл си помисли, че на света няма мъж, който би могъл да откаже на подобна усмивка.

— Добре.

Отнесе ги горе. Тази задача поне го спаси от прибирането на остатъците от вечерята в кутии и миенето на плотовете — всички в списъка със задълженията.

Чу гласа на Райли и долови появилия се интерес в него.

— Да, ако можеш да го направиш, още по-добре.

Той пристъпи в стаята ѝ — онази, в която книгите бяха струпани навсякъде, а тя използваше нощното шкафче като малко писалище. Сега записваше бързо нещо на него.

Забелязвайки Дойл, вдигна пръст и го размаха в знак, че довършва нещо и той трябва да изчака.

— Да, съгласна съм, Атлантида е съвсем друга работа. С удоволствие ще го направя, ще се заема още утре сутринта. Тъхъ, точно

така. Просто ми е нужно малко време да събера всичко.

Дойл отвори пакета с бисквитите и извади една. Райли продължи да говори, докато той ядеше, докато крачеше из стаята ѝ, разглеждаше книгите, картите, залепени по стените, бележките, организирани по начин, разбираем само за нея.

Вече си бяха говорили за това, че ѝ липсва система, но тя наистина можеше да намери каквото ѝ е необходимо за секунди, така че той бе изгубил битката.

Стаята миришеше на сапуна ѝ — съвсем доловимо ухание на ванилия — и на цветята, които Аника настояваше да слага във всяка спалня. Включително неговата собствена.

Изяде още една бисквита, наведе се над нов превод, върху който тя, изглежда, бе работила сама, за миг се отнесе, докато гласът ѝ не прекъсна мислите му.

— Задължена съм ви, докторе. Това е голяма помощ. Непременно ще го направя. Благодаря ви. Да, благодаря. До скоро.

Райли изключи телефона, затанцува на място. Тъмните ѝ златисти очи гледаха самодоволно. По някаква странна причина това му харесваше.

— Имаш добри новини.

— И още как! Той забравил да си включи отново телефона и компютъра. Уайт — моят източник. И ми даде...

Телефонът се плъзна от ръката ѝ и отскочи върху леглото, докато Райли си поемаше дъх.

— О, по дяволите, по дяволите, чаках прекалено дълго. Излизай, излизай, излизай!

Тя се свлече на пода, забори се с връзките на ботушите си.

И Дойл осъзна, че той също не бе обърнал внимание. Слънцето залязваше в огненочервена топка.

Дъхът ѝ се учести и засвистя, пръстите ѝ се мъчеха да развържат двойните възли на връзките.

Дойл заотстъпва назад, после хвърли пакета с бисквитите встрани, клекна на пода.

— Аз ще го направя! Аз ще го направя!

— Махай се! О, по дяволите!

Тя издърпа потника през главата си.

— Готово! — Той смъкна ботушите ѝ, чорапите, а когато тя отметна глава назад, когато той видя променящия се блясък в очите ѝ, заскърца със зъби, зае се да разкопчава колана ѝ.

— Задръж малко!

— Не мога!

Тя простена и той чу как костите ѝ започват да пукат, да се местят.

— Райли! — Саша спря в рамката на вратата.

— Готово, готово! Не ме хапи. — Докато гръбнакът ѝ се извиваше, Дойл разкопча копчето на късите ѝ панталони с много джобове, смъкна ги заедно с бикините под тях надолу по краката ѝ. После пъкна пръсти в спортния ѝ сутиен и ловко го измъкна през главата ѝ.

Гола, тя изви тяло в дъга, застана на четири крака.

Раменете ѝ се събраха, мускулите се издуха. Ръцете ѝ се извиха, ноктите се издължиха, станаха остри, докато кожата се превръщаше в козина.

Тя отметна глава назад и все още впримчена между вълка и жената, зави. И жената изчезна.

Вълкът изръмжа ниско и изтича към вратата на терасата. С един скок се озова на железния парапет, със следващия изчезна в нощта.

— О, божичко! Райли!

Саша се втурна към терасата, на крачка след Дойл. И видя как вълчицата направи невъзможно приземяване върху моравата от другата страна на басейна. След бърз поглед към тях им обърна гръб и се шмугна в горичката.

— Не знаех, че Райли е способна... Това беше невъзможен скок!

— Великолепен! — Дойл не можеше да сдържи възхищението си. — Атлетичен и великолепен!

— Тя има нужда да тича — припомни си Саша. — Каза ни, че има нужда да тича веднага след промяната. Цялата тази енергия. Защо ти не... — Тя видя разхвърляните дрехи, прокашля се. — Не е моя работа.

— Не е каквото си мислиш. Аника ме помоли да ѝ донеса тия проклетите бисквити, а тя беше на проклетия телефон. С оня тип, дето се опитваше да го открие. Не обърна внимание, нито пък аз. Беше

превъзбудена, думите му, каквито и да бяха, я развълнуваха много и тя започна промяната както беше облечена.

— Помогнал си й.

— Тя не можеше да свали проклетите си ботуши и аз...

Саша постави длан върху ръката му.

— Помогнал си й. Дори да е смутена от това и да поръмжи малко утре, Райли ще ти е благодарна за помощта.

Като въздъхна, Саша се върна в стаята.

— Ще прибера нещата й, иначе тя ще...

Дойл се извърна към нея, когато гласът й заглъхна, разпозна видението в очите й. Още великолепие, помисли си. Досега не беше срещал три толкова забележителни жени.

— Те идват! Тя ги изпраща, преобразени както се преобрази един от нас. За мен, за моята кръв, за моята кръв, която да я нахрани.

— Няма да я получи! — Дойл улови решително Саша за раменете. — Доведи Бран, вземи арбалета си! Аз ще кажа на останалите.

— Тя наблюдава, знае, че сега сме петима и сме слаби.

— Нека наблюдава. Върви!

Той разкопча кобура на Райли от колана й, закачи го на своя и извика на останалите да се въоръжат, докато тичаше по стълбите за меча си.

Във вилата Соьер напъха няколко пълнителя в джоба си. Поне пред себе си можеше да признае, че копнее за един точен изстрел по Малмон. Напъха резервен нож в ботуша си и забърза навън, за да се присъедини към останалите.

— В горичката?

— Няма време!

Бран посочи към мястото, където гледаше Саша. Приличаше на облак, тъмен и кипнал, изплют от небето и пълен с бури.

— Райли! — Аника го улови за ръката. — Тя...

— Слънцето е залязло, луната е изгряла. Не бива да се доберат до нея, където и да се намира. Ще се погрижим за това. — Той я стисна леко по ръката, освободи се от нея. Извади и двата си пистолета.

Прицели се във водачите — един изстрел, светлината избухна, обгори ги.

— На шест часа! — извика Дойл и Соьер се извъртя рязко. От запад се носеше втори облак.

— Саша и аз поемаме запада. — Макар да се бе въоръжил, Бран остави пистолета в кобура. От протегнатите му ръце излетя светкавица. — Соьер и Аника — изтока! Дойл...

— По малко и от двете.

Соьер изпразни и двата пълнителя, успя да избегне остри като бръснач нокти, докато презареждаше. Колкото и да се доверяваше на уменията на Аника, гледаше да му е под око, готов да я защити, докато тя изстрелваше мълнии, премяташе се и риташе, завърташе се и обсипваше мрака със светлина.

Но не видя никакъв Малмон.

— Хайде, негоднико! — промърмори, пренебрегвайки пръските кръв и пепелта, изсипала се изпод размахания меч на Дойл. — Покажи се!

Нещо профуча край него. Зърна тъмното петно, почувства внезапния шок от болката, когато ноктите одраскаха ръката му. Обърна се да проследи петното, то отново влезе в полезрението му, ала летеше като светкавиците на Бран, при това хаотично.

Когато Соьер осъзна, че е стрела, насочила се зигзагообразно към Саша, сърцето му се качи в гърлото.

Тя пусна една от своите, запъна лъка си, извади нова.

— Саша! Внимавай!

Тя се поколеба само секунда при вика му, направи две бързи крачки встрани. Той видя, че от ръката ѝ потече кръв, чу как изохка от болката.

Тъй като пистолетът му бе безполезен — тя беше твърде близо — той се затича към нея, макар Бран вече да я бе дръпнал зад себе си. Соьер зае позиция да я предпази от нападението, но то смени посоката толкова бързо, че мечът на Дойл срещна само въздух.

От крака на Саша течеше кръв.

— Вкарай я вътре! Ние ще ви прикриваме! — извика Соьер.

— Не, твърде много са! — Като се отскубна от Бран, Саша изпрати нова стрела.

Соьер видя петното, скока му. Стреля. Пропусна. Видя как Бран отново дърпа Саша зад себе си и разбра, че този път ще бъде улучен.

Изневиделица от тъмното връхлетя вълкът, воят му бе яростен и смъртоносен като зъбите му. Миг по-късно петното доби форма, ужасна форма, груба червена кожа, покрита с люспи, диви жълти очи на дълго тясно лице и бучки по главата.

Вълкът заби зъбите си в рамото на демона — в рамото на Малмон — и писъкът му разтърси въздуха. Демонът отвърна на нападението с изкривено от ярост и болка лице. Ударът запрати вълка във въздуха. Когато падна на земята, остана да лежи неподвижен.

— Дръжте ги далеч от нея! — Като направи кълбо напред с една ръка, Дойл се преметна към Райли, докато размахваше меча си и избиваше птиците, които се спускаха ниско, за да я нападнат.

След секунди петимата заобиколиха вълка, образувайки защитна стена. Сойер зърна за последно Малмон, прицели се, но мракът погълна демона и птиците.

И нощта утихна, докато смълчаната луна се носеше над главите им.

— Райли! — Саша се свлече на колене. — О, господи, Райли! Бран!

— Дайте да я видя! Ти кървиш, ахра^[2].

— Райли! Как е тя?

Кръвта се стичаше по ръката на Саша, а после и по козината на приятелката ѝ, докато поставяше длани върху нея.

— Жива е! Усещам биенето на сърцето ѝ.

— В най-добрия случай е зашеметена. Ще я вкараме вътре.

— Аз ще я взема. — Като вкара меч в ножницата, Дойл клекна, вдигна изпадналия в безсъзнание вълк.

Бран кимна и вдигна Саша.

— И ти губиш кръв, Сойер също. Аника?

— Не съм ранена. Ще донеса каквото ти трябва.

— Добре съм. Първо Райли!

— Не си добре, не, но ще бъдеш. Остави Райли на масата, Дойл, и донеси кърпи!

— Нека проверя дали има счупено. — След като остави Райли, Дойл прокара ръце по нея, провери краката, прегледа тялото ѝ. — Няколко ребра, така ми се струва, но, господи, май вече зарастват. Усещам как счупеното заздравява. Бързо като при вълците. Чувствам се малко...

— Да, и аз. — Когато краката му омекнаха, Сойер просто седна на пода. — Кожата ми гори и чувствам слабост.

— Отрова, несъмнено! Донеси кърпите, Дойл, и вода. Аника — каза Бран, когато тя влезе тичешком, — помогни ми! Трябва да почистя раните, но първо всички ще прием от отварата, по шест капки на човек. Моля те, приготви ги. И побързай!

Той избра друго шише от комплекта, докато Аника отмерваше отварата.

— Ще те заболи малко — промърмори на Саша. — Съжалявам. Погледни ме, отвори се за мен.

Тя изохка, когато течността обля раната, после просто притвори очи.

— Вече е по-добре.

— Почти. Трябва да се погрижа и за крака ти. Само още малко. Сойер, хайде, изпий това! Готово, готово, фейд, почистен е. Сега ще го намажа с балсама.

— Първо се погрижи за Сойер.

— Аз ще го поема, ти продължи с нея. — Дойл взе шишенцето, клекна до Сойер. — Готов ли си?

— Давай. Ох, по дяволите! По дяволите!

Аника притисна устни върху челото му, докато течността изгаряше раните на ръката му, и той почувства как Саша — другар по болка — го хвана за китката.

— Малмон щеше да ме рани смъртоносно, ако ти не ме беше предупредил.

— Не успях да се прицеля точно. Копелето беше твърде бързо, а и ти беше много близо.

— Той се беше насочил към гърлото ми. За миг го усетих, но ти извика и той пропусна. Ти ми спаси живота, а после Райли спаси живота на Бран, което за мен е едно и също. Моля те, Бран, моля те, погрижи се за Райли! Тя падна много лошо.

— Само още малко. Аника, ти ще намажеш Сойер с балсама.

— Да, знам как. Раната е чиста. Дълбока е, но е чиста.

— Да, така е, усещам го. И мога да стоя прав. — Отново стабилен, Сойер се изправи на крака. — Сигурно имаш нещичко в твоята вълшебна кутия за Райли.

— Нищо не е случено. — Отново Дойл прокара ръце по нея. — Ребрата вече са зараснали.

Докато говореше, очите на вълка се отвориха, жълтеникавокафяви и ясни, и срещнаха неговите. Ниското ръмжене го накара да вдигне ръце, да ги обърне с дланите нагоре.

— Спокойно!

— Ти си ранена — каза Саша, когато Райли се размърда и скочи сковано на пода. — Ще ми кажеш ли, ако те боли? Ще се отвориш ли за мен?

Очите им се срещнаха и устните на Саша се извиха.

— Той не те опипва. Ще изпиеш ли лекарството? Но бързото не означава... Добре. На загоряване. Сега иди да си починеш.

Вълкът отпрати към Дойл един последен, продължителен поглед и излезе от кухнята.

— Ти разговаряше с вълк! Знам, че е Райли, но все пак...

Като се ухили, Сойер поклати глава.

— С вълк. Като доктор Дулитъл.

— Тя имаше болки, но не силни, ще поспи малко. За нея не е обичайно да спи, докато е във вълчата си форма, но това ще ѝ помогне да се възстанови. Не беше точно разговор — поправи ги Саша. — По-скоро тя ми позволи да разгадая чувствата ѝ и аз ги предадох в думи. Райли ни разбира идеално и усещам какво иска да знам.

Като въздъхна, тя погледна към кръвта на пода.

— Трябва да почистим това.

— Аз ще го почистя. Не съм ранена. Ти трябва да почиваш. Ти също, Сойер. Това ще ви помогне да се възстановите. Нали така, Бран?

— Да, затова ще го направят. Ще говорим за всичко утре сутрин.

— Искаше ми се да ѝ задам един въпрос, преди да излезе. — Дойл погледна към вратата. — Това беше Малмон, нали?

— Да — отвърна Саша. — Но вече не е същият.

— Значи човекът се е превърнал в демон. При това демон, който току-що е бил ухапан от върколак — или ликан, както тя предпочита да я наричаме. Дали демонът ще се промени от ухапването?

— Добър въпрос — отбеляза Сойер. — И дали това ще е хубаво или лошо за нас?

- [1] Вид италианска паста с пълнеж от зеленчуци или месо. — Б.пр. ↑
- [2] Любов моя (ирл.). — Б.пр. ↑

Тъй като искаше да изненада всички, Аника стана много рано. Безшумно облече една от роклите си — онази с любимите ѝ цветове, като пъстроцветна дъга. Хвърли бърз поглед към спящия Сойер и излезе тихо от стаята. Докато слизаше по стълбите, сплете косата си на плитка. Не искаше да ѝ се пречка в работата, която възнамеряваше да свърши.

Беше гледала как се готви много пъти и ѝ бяха позволявали да помага. Но днес щеше да приготви закуската сама, докато останалите си почиват. Предната вечер Дойл беше казал, че заради боя и кръвта, а и заради гмуркането на другия ден, може да пропуснат калистениката.

Аника я обичаше, но подозираше, че е единствената.

Затананика си, докато избираше тигани, тенджери и необходимите продукти от голямата сребърна кутия, която държеше нещата студени. Нощта бе изпълнена със страх и кръв, но тя имаше добро, силно предчувствие за предстоящия ден.

Ако успее да приготви вкусна закуска без грешки, денят ще е чудесен.

Изпи сока, студен и свеж, пое си дълбоко дъх и обгърна тялото си с ръце. Сега щеше да приготви бекон.

Докато слънцето надзърташе през източните прозорци, тя вече бе пъхнала тава с бекон във фурната на ниска степен, както ѝ бе показала Саша, и хубава купчина пържени филийки, както я бе научил Сойер.

Смяташе да направи бърканите яйца и картофите, които приготвяше Бран, когато беше дежурен по кухня. Райли щеше да е много гладна след поста си. И когато всичко е готово и на топло, тя щеше да подреди масата.

Чу, че някой идва — уви, нямаше да успее да свърши всичко, както се бе надявала. Но се усмихна, когато видя Райли.

— Добро утро! Да ти направя ли кафе?

— Да. Подуших бекон.

— Изпържих бекон. — Очарована, Аника отвори фурната, сложи големите ръкавици, които предпазваха ръцете от изгаряне, и извади тавата.

— Виждам. — Райли веднага си взе пълна шепа. — Достатъчен за цяла армия.

— Много ли съм направила?

— Аз съм като цяла армия — успокой я Райли с пълна уста. — Пържени филийки? — Без да чака, тя си взе една, ухапа я лакомо.

— Вкусна ли е?

— Страхотна е. Умирам от глад. Къде е Саша?

— Спи. Всички спят, освен теб и мен.

Райли хапна още бекон.

— Ти готвиш соло?

— Сама? Да, изненада. Сойер, Саша и ти бяхте ранени, а Дойл каза, че няма да има калистеника.

— Аха.

— Имаш ли болки?

— Не, чувствам се добре. — Като все още ядеше, Райли отиде до кафемашината.

— Аз ще го приготвя! Ти си стой. Обичам да правя кафе, но не обичам да го пия. — Тя направи голяма чаша, остави я на масата, прегърна Райли. — Ти спаси Бран и Саша. Според мен спаси всички ни, защото, когато дойде, злите неща избягаха.

— Бях се отдалечила доста. Трябваше да остана по-близо. Ако се бях върнала по-скоро...

— Дойде точно навреме. Демонът Малмон те рани, но ти го рани повече, така мисля.

— Все едно ме халоса боксьор в тежка категория.

— Не разбирам.

— Станал е много силен. Кафето е хубаво, Аника. Май току-що издържа изпита за майстор готвач.

Бързото радостно възклицание на Аника бе последвано от сияйна усмивка.

— Наистина ли?

— Не знам защо това те очарова, но да, определено го издържа. Хей, Саша, днес Аника май ти иззе правомощията.

— О, Райли, ти си добре!

— Вече да — отвърна тя и хапна още бекон.
— Аника, ти... приготвила си всичко това?
— Райли каза, че е добро. Можем да се въртим. Ще ме включиш ли в графика за готвене?
— Да, и ти благодаря, че си ме отменила.
— Добре ли си?
— Напълно. Всички сме добре. Щом ти си готвачът, аз ще сложа масата.
— Мога и сама.
— Нека ти помогна. — Саша плъзна длан по ръката на Аника. — Но първо — кафето.

Толкова бе доволна, че ѝ идеше да затанцува, когато видя, че всички хапват от храната ѝ. Сойер я целуна, докато посягаше за още.

Тя беше приготвила закуска за семейството си и от всичко научено явно бе избрала най-доброто.

— Първи въпрос. — Дойл погледна към Райли. — Той ще се върне ли? Малмон.

Райли загреба от яйцата.

— Това е нещо, за което мислих цяла нощ. Никога не съм хапала преди — човек или демон. Голямо нарушение, макар да е валидно само за хора, а той не е. Вече не е. Затова отговорът ми е: „Не знам“. Непозната територия. Ще се консултирам със специалисти по въпроса, но може да се окаже напълно непозната територия.

— И кога ще се върне, ако го направи? — попита Сойер.

— Не и по време на тази луна. Ако беше човек, щеше да е доста болен. Температура, втрисане, а когато луната започне да намалява, отново ще е добре. До следващото пълнолуние.

— Но той не е човек — изтъкна Дойл.

— Така е и затова ще се консултирам, но мисля, че няма да се появи веднага, ако изобщо се появи. Във всеки случай първата промяна е трудна, особено за някой, който е заразен и не е подготвен и обучен. Проблемът е, че не знам дали ухапването на ликана може да зарази демон. Не съм сигурна дали изобщо някой знае.

— Значи ще почакаме и ще видим. — Бран замислено отпи от кафето. — Не бях достатъчно подготвен. Не успях да го видя, не и

ясно, и имам нужда да поработя върху това.

— Но ти го видя — каза Дойл.

— Видях го. — Все още ядейки, Райли кимна. — Грозен кучи син, което е страхотно и иронично, тъй като преди се смяташе за божи дар. С извинения към бога — добави тя и хапна още. — Видях го и видях, че се е насочил към Саша. Щеше да мине през Бран, за да стигне до нея, но целта му беше тя.

— Нереза ме искаше мъртва — и искаше кръвта ми. Ще получи малко от нея.

— Не останах достатъчно близо. Бях се разсеяла и промяната започна, преди да съм се погрижила за нещата. Благодаря ти, че ми помогна.

Дойл сви рамене.

— Винаги съм готов да съблека жена.

— Много мило! Но... промяната пред някого е... Това е нещо лично и аз реагирах по-различно от друг път. Затова не бях толкова близо, колкото трябваше. Иначе сега Нереза нямаше да има тази кръв.

— Ако не беше дошла, тя щеше да има и кръвта на Бран, а аз вероятно щях да съм мъртва. Затова нека не обсъждаме повече този въпрос.

— Ако Малмон е станал ликан след ухапването, дали ще е посилен от боксьор в тежка категория?

— Боксьор в тежка категория? — Въпреки опасността това да се е случило, Сойер се ухили. — Откъде знаеш за... — Той премести погледа си от Аника към Райли, кимна. Вдигна палец към нея, докато хапваше от пържената филийка.

— Може би, но не и преди първата промяна, а тя ще го удари много силно, ако е заразен. Нека направя няколко обаждания и... по дяволите! Обаждания. Къде ми е умът? Уайт. Доктор Уайт.

— Дойл каза, че си се свързала. Научи ли нещо полезно? — попита я Сойер.

— Да, научих. И ми изпраща още. Нека си донеса бележките.

— В стаята ми са.

Тя се бе надигнала от стола си, но спря рязко и се вторачи в Дойл.

— Какво?

— Взех ги в стаята си снощи, за да се опитам да ги дешифрирам.

— Не можеш да се ровиш в нещата ми!

— Бяха на видно място до телефона. Ти започна да казваш нещо... изглеждаше сякаш си попаднала на златна жила... а после слънцето залезе.

— Говорим за моята стая, за моите бележки! И не би могъл да ги дешифрираш — аз си имам собствен код, за да не ми откъват откритията!

Той посрещна гневния ѝ изблик съвършено спокойно.

— Това е просто смесица от стенография, морзова азбука и почти съм сигурен, езика на индианците навахо. Още няколко часа и щях да я дешифрирам.

— Ще я дешифрираш друг път! — озъби му се тя и излезе наперено.

— Кодът ѝ си го бива — призна Дойл, когато тя вече не можеше да го чуе. — Изненадан съм, че сама си го разчита.

— Ще си донеса картите. — Сойер се надигна. — Ако тя ни даде някакви координати, вероятно ще успея да ги потвърдя или отхвърля. Може да е достатъчно.

— Само на Капри — предупреди го Саша. — Защото мястото е тук. Абсолютно съм сигурна. Имам нужда да... — Тя също се изправи на крака. — Имам нужда да рисувам. Не ме чакайте.

— Какво има?

— Не знам — каза тя на Бран, — но ще разбере. Днес е. Знам го. Днес е и аз трябва да... Не ме чакайте.

— Защо не отидеш с нея? — предложи Сойер.

— Не, по-добре да не я разсейвам — отвърна Бран.

— Къде хукна Саша, по дяволите? — подразни се Райли. — Нося ви страхотна новина!

— Тя също ще има такава.

— Време за видение — обясни Сойер. — Ще трябва да минем без нея.

— Добре тогава. Всичко започна да си идва на мястото по средата на разговора ми с Уайт. Той е умен, но е много приказлив и обяснява надълго и нашироко. Както и да е. — Тя остави на масата бележките си. — Каза, че според него е Заливът на въздишките — тоест той бил свързан със Стъкления остров. Елиминира Атлантида — след като отдели сума време да се обосновава. Датирал е въстанието и

разединението на преди около три хиляди години и през това време, докато островът се мести където и както си пожелае и се показва само на избраници, заливът е изоставен и се лута безпомощно. А онези в затвора на водите му — това са неговите думи — въздишат и пеят с надеждата да призват своя избавител.

Тя отгърна нова страница.

— А сега чуйте това. Избавителят, както са били и те някога, е от сушата и от морето, търси и е търсен, ще дойде, ще се изправи срещу вещиците и чудовищата и ще ги спаси, ще им помогне да се спасят, когато една звезда, кралска звезда, падне от небето в залива.

— Вече търсихме проклетия залив — поде Дойл.

— Има и още и точно това ме насочи. Звездата — синя като залива, заливът — син като звездата. Те са едно цяло, докато избавителят не ги вземе от ръката на владетелката на морето, която я пази за кралицата на всички.

Райли ги погледна въпросително.

— Не разбирате ли?

— Значи сега трябва да търсим владетелката на морето? — попита остро Дойл. — Да не би да се казва Салация^[1], след като говорим за римско време?

— Да, вероятно. И аз имам идея къде ще я намерим. Жената на Нептун. Виж, тук се е оттеглил Тиберий и е построил дворците си, вилите си и е възложил изработването на много статуи. Някои от тях са открити на единственото място, за което решихме, че не влиза в списъка.

— Grotta Azzurra. Синята пещера! — възкликна Сойер, когато компасът му просветна и започна да се движи по картата.

— Някога местните са се страхували от нея, защото вярвали, че я обитават вещици и чудовища. Била е използвана от Тиберий, който поставил статуи в пещерата. Някои са намерени и се смята, че има още, по-дълбоко.

— Това е туристическа атракция — изтъкна Дойл.

— Сега. Уайт е открил още теории и трудове, но според мен се движи в погрешната посока. Точно сега се е фокусирал върху Флорида. Представяте ли си!

Тя се обърна към Аника.

— И какво имаме тук? Имам пазител, който е от сушата и от морето. Твой ред е, Ани!

— Но аз не знам къде да намеря кралицата и ръката ѝ. Била съм в онези води, но досега не съм чувала въздишките или песните.

— Било е рано — каза просто Бран. — Не сме били заедно, а е ясно, че търсенето на звездите го изисква. Компасът на Сојер го потвърждава. Синята пещера. Сега ще трябва да се гмуркаме за звездата на място, където продават билети за туристи.

— Не и вечер — каза Райли. — Нощем е затворена и гмуркането не е разрешено, макар да се обзалагам, че се случва. Проблемът е, че имам още две нощи, преди да мога да си окача кислородната бутилка.

— Значи ти е нужна специална екипировка. Видях такава в Ютюб. За кучета. И котки. Невероятно е!

— Няма да стане!

— Тъй като ще отнеме много време да те екипираме така, наистина няма да стане. Но би могло, просто отбелязвам.

— Въпреки теорията на приятел на приятел и просветването на компаса — започна Дойл, — трябва да отидем там или в околността и да огледаме.

— Теория, която пасва като ключ в ключалка, а компасът определи мястото съвсем точно. Но — продължи Райли, — докато чакаме за нощното гмуркане, няма да ни навреди да поемем натам. Огнената звезда бе открита от Саша. Звездата я извика, така да се каже, притегли я към себе си.

— И едва не я удави — допълни Сојер. — Затова, когато го направим, всички трябва да наблюдаваме Аника.

— Не мога да се удавя във водата, както вие не можете да се удавите във въздуха.

— Има и други начини да пострадаш — напомни ѝ Бран.

— Ако ти си определена за Водната звезда, а всичко показва, че е така, ние сме с теб.

— Това е чест — каза бавно Аника, — да си избран. Не искам да ви разочаровам, да ви проваля, да не изпълня дълга си. Ако съм избрана да намеря звездата, ще ми гласувате ли доверие да опитам?

— Излишно е да питаш — увери я Сојер. — Но това не означава, че няма да сме до теб.

— Разбирам. Онзи израз... Един за всички, всички за един.

— Точно така.

— Но ако съм аз, не искам да нося кислородните бутилки, костюма. Щом ще е нощем и никой няма да ни види, искам да съм свободна във водата.

— Според мен вероятно това е начинът. Особено ако се чувстваш сигурна — съгласи се Райли.

— Ясно, никакво специално оборудване за Райли, никакви бутилки за теб. — Сойер погледна към Бран и Дойл. — Някакви възражения?

— Не. И не вярвам Саша да има. — Докато говореше, Бран погледна към терасата.

— Опитваш се да не се тревожиш за нея, но ти е трудно. Иди да провериш — подкани го Сойер. — Така всички ще спрем да се безпокоим.

— Тя се научи да се контролира и фокусира невероятно бързо, прие като дар това, което цял живот е било товар за нея. Въпрос на доверие е, но... — Тъй като не можеше да се успокои, Бран се изправи на крака. — Само ще погледна.

— Щом трябва да рисува — отбеляза Аника, когато Бран тръгна към вилата, — сигурно е нещо, от което се нуждаем.

— Много вероятно. — Замислен, Сойер вдигна компаса, почувства как той завибрира леко в ръката му. — И аз имам нещо, което можем да използваме, ако решим.

— Защо не се приготвим за гмуркането тук? — предложи Райли. — И ти да ни прехвърлиш в пещерата? Така няма да се нуждаем от лодка.

— И патрулиращите полицаи няма да се чудят какво прави лодка с гмуркачи в района посред нощ. Започвам да се питам защо да чакаме?

— Защото аз няма да се гмуркам, докато съм във вълчата си форма, каубой, колкото и да е вълнуващо.

Сойер просто обърна компаса, показа им часовника.

— По дяволите! — Райли се засмя смутено и поклати глава. — Не се сетих за това.

— Все едно е дали ще върна времето, или ще го изместя напред. И в двата случая не се налага да чакаме.

— Хммм, назад. Не съм мислил за това. — Дойл се наведе над часовника и го разгледа по-внимателно. — Ако се върнем достатъчно назад, няма да има патрулиращи полицаи. Кога са започнали с всички тези туристически обиколки, билети и забрани? Ти сигурно знаеш — обърна се той към Райли.

Тъй като за нея беше фасулска работа да прелисти енциклопедията в главата си, Райли сви рамене.

— Двама немци — писател и неговият приятел — посетили пещерата през 20-те години на XIX век, водени от местен рибар. Впечатлен, писателят издал книга за нея. През 30-те години на XIX век тя вече е туристическа дестинация. Назад... — промърмори тя и сърцето ѝ на археолог се разтуптя, очите ѝ заблестяха. — Бихме могли да се върнем назад до времето на Тиберий, дори на Август и... само че сега говорим за друго. — Тя подпря лакти на масата, облегна брадичка върху юмруците си. — Но, божичко, колко е приятно да си мисля за това!

— Значи, за да е безопасно, преди 1820 година?

— Да. И сигурно ще искате да избегнете френската окупация и събитията около нея в началото на XIX век.

— Повярвайте ми — потвърди Дойл, — ще искате!

— Можеш ли да го направиш? — попита Аника. — Едновременно да пътуваш до различно място в различно време?

— Да. Пътуването е по-щуро, но съм го правил.

— Нямам нищо против да е щуро.

Той ѝ се усмихна широко и неспособен да устои, я целуна по ръката.

— Имате го. Нека Райли избере кога. Аз ще задам координатите на мястото. Щом Бран и Саша отново са „на борда“, ще започнем подготовката за пътуването. И още нещо. — Сойер погледна Райли. — Ако успеем да тръгнем преди залез-слънце, за теб няма да има значение. Но ако не успеем да се върнем преди залез-слънце, какво ще се случи?

— Никога не съм го правила, но бих казала, че промяната няма да ме разтърси много. Мога да се справя. Най-добре ще е, ако отидем и се върнем, преди да се появи луната.

— Нереза ще ни се нахвърли — предупреди Дойл. — Или в пещерата, когато намерим звездата, или когато се върнем.

— Прехвърлянето — време и място? — Сойер вдигна рамене. — Не казвам да не сте готови за бой, но може би то ще е достатъчно да я обърка. Но да, сдобием ли се със звездата, тя ще ни удари. Затова да си изработим план за битката.

За Аника беше чест да е част от военния съвет.

— Трябва да пазим Бран, за да скрие звездата на безопасно място, когато я намерим. Обаче... компасът не казва къде трябва да отидем, щом той я скрие.

— Не още.

— Трудно е да приемаме всичко на доверие.

— Имаш ли по-добър вариант, господин Умнико? — обърна се Райли към Дойл.

— Отиваме там, където е звездата. Вземаме я, скриваме я, после се местим и чакаме. Търся от векове и никога не съм се приближавал до звездите или Нереза, преди онзи ден в Корфу. Едва ли е въпрос на месеци да намерим и трите. А после да открием и Стъкления остров?

— Ние сме шестима. — Сойер стисна здраво ръката на Аника. — Имаме още два месеца и това е всичко. Не вярвам нито за секунда, че няма да успеем да намерим звездите преди това.

— Ако трябва да се върна в морето преди... все още ще мога да ви помагам. Ще ви помагам.

— Рано е да говорим за това — поде Сойер, но спря при появата на Бран. — Наред ли е всичко?

— Да. Тя е... невероятна. Не я обезпокоих — съмнявам се, че бих могъл.

— Какво рисува? — поиска да знае Райли.

— Красота. И май мястото, където да изпратим Водната звезда. Мястото, където ще отидем, щом я намерим.

— И къде е това? Ако го определим точно, мога да започна да търся къща или вила... или няколко палатки.

Бран се усмихна на Райли.

— Ако правилно съм разчел рисунката, няма да са необходими. Защото според мен тя рисува моята къща в Ирландия. Къщата, която построих в края на една пътека — рисунката, която тя е нарисувала, преди да ни срещне. Онази, която купих, преди да я познавам.

— Отново остров. — Райли се облегна назад. — Пасва. Кое крайбрежие?

— Западното. Намира се в Клеър, откъдето е Дойл. Мисля, че мястото е много подходящо.

— Значи ще отседнем в твоята къща? О, това ми харесва! Сигурно е красива?

— За мен е — каза той на Аника. — И има достатъчно място за всички ни. Чудех се, когато я строях, защо искам толкова голяма къща, но я видях в главата си, чувствах, че трябва да е такава, и последвах интуицията си. Има ли проблем? — обърна се той към Дойл.

— Не съм бил в Ирландия от известно време, а в Клеър — още по-отдавна. Трябваше да се досетя, че това ще е част от търсенето. Е, сега може да осветлите Бран за онова, което решихме.

Когато той стана и се отдалечи, Аника погледна подире му.

— Сърцето го заболя.

— Да се върне там, откъдето е тръгнал, където е живял, когато просто е живял. Не му е лесно. — Райли се изправи. — Отивам да го ядосам за нещо, за да не мисли за това. Клеър — обърна се тя към Бран. — Семейството ти е от Слайго, а си построил къща в Клеър.

— Тя ме призова — пътеката, и онова, което беше в края ѝ. Руините на старо имение на скалите над буйното море. Различно е от вълнистите хълмове на родното ми място, но ме призова.

— Сигурно това е причината. Отивам да ядосам Дойл, после ще си събера багажа. Добре е да съм готова.

По обед Сојер седеше на терасата и наблюдаваше Саша. Никой не искаше да я оставя сама за дълго и той предложи да е близо до нея за час, докато Бран работи.

Беше поставил една маса, почисти оръжията си. След което разстла картата си на Ирландия и гледаше как компасът му се плъзга решително към крайбрежието на графство Клеър.

Каза си, че не бива да се безпокои за Аника и да мисли за друго време, освен за годината, месеца и нощта, които ще избере Райли. Но умът му постоянно се връщаше на това, докато не се фокусира решително върху рисунката на Саша.

Не разбираше много от изкуство, можеше да каже само дали му харесва, или не. И не знаеше нищо за създаването му, освен когато бе гледал какво прави Саша, когато скицира или рисува.

Онова, което сега оживяваше върху платното, му се стори абсурдно красиво. Почти невъзможно. Светлината — как успяваше тя да създаде тази мека светлина, сякаш прозираща от вътрешността на мида? — се лееше над внушителна (това бе думата, която се натрапи на съзнанието му) каменна сграда. С високи арковидни прозорци с оловни стъкла. Имаше две кули — едната кръгла, другата островърха, и както той реши, тераси, наподобяващи бойници.

Цветя и храсти се простираха в подножието ѝ като цветни поли, а дървета, лятно зелени, разпростираха шарената си сянка върху просторна морава, по-зелена от изумруд.

Всичко това се издигаше над стръмни скали, драматични, буреносно сиви, и неспокойно море, чиито вълни се разбиваха долу.

Лесно си представи Бран там. Вълшебникът в неговия замък на скалите. За себе си, когато се установи, той щеше да търси място за едноетажна къща, някъде на морския бряг — където и да е — със синя вода и полюшващи се палми. Но усещаше, че домът на Бран на скалите силно го привлича.

Когато Саша отстъпи назад, той понечи да заговори. Ала погледът в очите ѝ го накара да замълчи.

Тя вдигна картината, остави я на работната маса, после подпря скицника си върху статива.

Значи имаше и още.

След като отвори кутия с цветна креда, тя избра една и започна да я движи бързо и ловко по страницата.

Той гледаше как оживява Аника, но както не я беше виждал никога досега. Издигаше се във водата, или поне така му се стори, с лице към повърхността. Косата ѝ се стелеше в невъзможното синьо.

За миг Сойер си помисли, че това е като да гледаш проявяването на снимка — толкова бързи и уверени бяха движенията на Саша.

Ръцете на Аника се издигнаха над главата ѝ, китките се докосваха, дланите ѝ бяха събрани. Благодарение на кредата на Саша, на нейната дарба, звездата се появи в ръцете на Аника, сияйна и синя.

— Във водата и от нея — произнесе Саша. — От ръцете на богинята в тези на пазителката. Която е във водата и от нея. Звездата на Луна, звездата на водата, надарена с грация, радост, любов, сега държана от дъщерята.

Саша остави бавно кредата и се обърна към Сойер.

— Но нощта идва, страховита и кървава, и трябва да я посрещнем. Рискът ще е твой, пътешественико. И изборът да го направиш.

— Какъв риск?

— Твоят живот, за да спасиш този на всички останали. Ще прегърнеш ли богинята на мрака, ще я отведеш ли при светлината, ще я оставиш ли да се изгуби? Тя отново ще намери пътя, но ще рискуваш ли, за да не се пролее кръвта на приятелите ти? За да им дадеш време отново да се излекуват?

— Да я прехвърля с мен? Възможно ли е?

— Само ти знаеш. Ти си пътешественикът. Тя е дъщерята — каза Саша и посочи портрета. — И двамата трябва да избирате. Както и всички ние.

Очите на Саша се притвориха и тя изпусна въздишка.

— Сойер?

— Хей, добре дошла у дома! Трябва да поседнеш.

— Не, добре съм. — Тя махна с ръка, за да го отпъди. — Наистина, дори леко превъзбудена. Знам какво ти казах, но...

— Нека се успокоим. Значи, Аника намира звездата — Водната звезда.

— Знам, че може. — Докато разглеждаше творбата си, Саша взе парцал да избърше кредата от ръцете си. — И знам, че около нея ще има гласове и ридание, освен въздишките и песните. Само това знам.

Тя се върна при работната си маса и рисунката.

— Там трябва да отидем, Ледената звезда ни чака. Това е домът на Бран, нали?

— Да, той го позна, когато ти работеше върху него по-рано.

— На Бран е — повтори тя. — И още нещо. Би ли помолил останалите да дойдат. Трябва да я видят.

— Да, ще ги доведе. Ето. — Той й подаде бутилка вода. — Работиш вече цели четири часа.

— Има нужда от доизпипване, но... засега е достатъчно.

Бран дойде пръв, прегърна я през кръста, докато разглеждаше портрета на Аника.

— Той ли я осветява, или Аника осветява него?

— Мисля, че и двете. Чувствам, че трябва да побързам, че времето изтича. Не съм уловила блясъка — нейния, на звездата. Този

блясък ще предизвика сълзи.

Тя сгуши лице в рамото му.

— Бран, сигурен ли си, че не можеш да им помогнеш? Не можеш ли да направиш така, че тя да остане с него?

— Дори да ми е по силите, а мисля, че е, моята дарба не бива да вреди. Аника е получила крака с определена цел. И е положила клетва по своя воля. Не бива да се намесвам в това.

— Сърцето ми се къса. — Саша се притисна към него, после отстъпи назад. — Ти се прибиращ у дома.

— Ние се прибираме у дома. Домът ми е твой, фейд, ако го искаш. Ще живееш ли там с мен? А в твоите планини в Америка? И в моите апартаменти в Дъблин и Ню Йорк? На всички тези места?

— Бих живяла с теб навсякъде. Навсякъде, Бран! — Тя го прегърна и отново погледна рисунката. — Това е красиво и въздействащо. Това си ти. Знаеш ли защо си построил къща точно там?

— Знам само, че когато поех по онази пътека за първи път и стигнах до отвесните скали и руините, знаех, че мястото е за мен. То имаше нужда от дом, а аз имах нужда да съм там.

Аника излезе от къщата и ахна изумено.

— Ти си ме нарисувала! Аз съм намерила звездата! Държа я! Значи ще я намеря!

— Можеш и вярвам, че ще го направиш.

Дойл също излезе, вървеше малко пред Райли. Саша почувства как сърцето ѝ се свива съчувствено.

— Вече си имаш звезда, Ани. Бас лоя, че този портрет ще се превърне в действителност още днес! — Въодушевена, Райли се премести до Дойл, загледа се в картината.

— Един въпрос, Бран. Колко спални имаш? — попита тя.

— Десет, но се използват само две, когато семейството ми се изсипе накуп.

— В тези кули има ли стаи?

— Да.

— Заплювам си едната!

— Това е твое? — попита Дойл, без да откъсва поглед от картината. — Тази къща на тези скали? С гъстата гора отзад? А на север, до гората, има кладенец.

— Има един стар кладенец и ми казаха, че някога гората е стигала по-надалеч. Ти как... Аха. — Бран изведнъж се досети. — Познаваш тази земя, тези отвесни скали.

— Морето, гората. Познавам ги. Това е моят дом. Или беше. Дядо ми помогнал на баща си да го построи... или поне в първоначалния му вид. Прекрасна каменна къща. А баща ми помогнал на своя да добави стаи в южния край, тъй като бил едно от десет деца, всичките живи. Заради кръвта на Макклиъри, така казваха всички. Силна и здрава. Аз пък помогнах на моя баща да ремонтира старата конюшня, която бе изградил дядо му. На скалистите хълмове пасяха овце, ловувахме елени и зайци в тези гори... И брат ми умря в ръцете ми на по-малко от ден езда от мястото, където сме родени. Сега искат от мен да се върна там, тези богове.

— Съжалявам, Дойл — започна Саша, но Райли поклати глава.

— Кой са били преди нас, как са живеели, какво са построили? Всичко това има значение. Ние ги почитаме, като се връщаме назад, като ходим, където са ходели те, живеем, където са живели те. Никога няма да си отидат, ако имат значение, ако са почитани.

Дойл я изгледа продължително.

— Това е единственото място на този свят, където не искам да се връщам.

— Боговете са копелета.

— Такива са, да. Такива са.

— Но Бран е построил къща на мястото, където някога е била твоята. Това не е съвпадение. Трябва да се примирим, да разберем защо.

— Изключено е да не отидем. А и там ще скриеш звездата, както скри първата в картината на гората.

— Да.

— Тогава по-добре да вървим да я намерим.

[1] Римска богиня на бурното море, сродна с гръцката Тетия, съпруга на Океан и майка на Тритон. — Б.пр. ↑

19

Макар навън още да бе светло, те решиха да си съберат багажа. Можеше да се наложи да потеглят бързо. Сойер улови ръката на Аника, докато тя сгъваше енергично дрехи в пъстрата си чанта.

— Отдели ми няколко минути.

— О, Сойер, не мисля, че имаме време за секс.

— Не за това — макар да ми е приятно, че веднага си го помисли. Искам да те попитам нещо.

— Можеш да ме питаш за всичко.

— Искам да ми кажеш дали *ако* — макар да съм наясно, че това „ако“ е малко вероятно — но *ако*, когато свършим всичко, за което сме призовани, когато изпълним дълга си, а след това вашите старейшини, морската вещица и който там отговаря за тези неща, ако те ти позволят да останеш... да останеш на сушата, с мен... би ли го направила?

Сериозно, с проблясваща в тях тъга, прекрасните ѝ очи срещнаха неговите.

— Бих останала с теб навсякъде. Ти си единственият, моят Сойер, моята любов. Но това е невъзможно. Краката са ми дадени временно. Мои са, докато приключи търсенето или защото трябваше да ви разкрия каква съм — три пълни луни. Останаха две. Те не искат да страдам, нито ти да страдаш, но е извън възможностите им да ми дадат това.

— Може би Бран...

— Попитах. — За миг погледът ѝ се спусна към земята. — Знам, че не биваше, но щом разбрах, че ме обичаш, попитах. Не е по силите му. Обеща да направи приношения, но не може да премахне заклинание, направено за доброто, за светлината. Не мога да наруша клетвата си — дори заради любовта, заради теб.

— Добре, добре. — Той притисна устни към челото ѝ. — Може пък аз да направя като Том Ханкс.

— Кой е той?

— Актьор. Игра в онзи филм, дето се влюби в русалка.

— О, бих искала да го гледам!

— Да, ще стигнем и до това. Както и да е, тя също се влюбва в него.

— Значи е хубава история.

— Но се намесиха лоши хора.

— А зли богове?

— Не, само лоши хора. Щяха да я наранят. Или по-зле. Тя не можеше да остане с него, затова накрая той скочи във водата с нея. И тя направи нещо, за да може любимият ѝ да живее в морето.

Аника го целуна нежно по бузите, прокара пръсти през косата му.

— Би било прекрасно. Но аз не мога да сторя нищо, за да живееш под водата. Ти си от сушата.

— Може би морската вещица...

— Готовността ти да направиш това за мен изпълва сърцето ми с радост и сълзи. Но не е във властта ѝ да те промени. — Тъй като сълзите заплашваха да бликнат, тя извърна глава. — Хайде да си събираме багажа.

— Добре, но има и още нещо. Не плачи, Ани, просто чуй още една възможност. Островът, където те заведох. Той притежава особена магия, нали така?

Как само ѝ се искаше да не обсъждат възможности, които не могат да се осъществят.

— Да. Водата около него е свещена, а сушата е важна.

— Точно така. И не е на маршрута на корабите. И двамата сме свързани с него. Аз бих могъл да живея там. Сръчен съм и мога да построя малка къщичка — много ми се живее на брега. А ти можеш да живееш във водата. Ще бъдем заедно. Аз ще плувам с теб и ще седя на плажа, а ти — на скалите. Ще ти говоря, ще те виждам, ще те докосвам.

Сърцето в гърдите ѝ потрепери и подскочи.

— А семейството ти?

— Ей, нали имам компаса. Ще мога да ги виждам, да ги водя да ни виждат — същото ще е и за твоите близки, ако искат. Защото истината е... — Вперил очи в нея, той плъзна нежно длани надолу по ръцете ѝ, после нагоре. — Истината е, Аника, че и ти за мен си единствена. Не искам да живея в свят, където теб те няма. И няма да

повярвам, че сме се открили, че сме се борили заедно и сме направили всичко, което е трябвало, само за да не сме заедно. Няма да приема това! Би ли останала с мен — ти във водата, аз на сушата?

— Не мога да те даря с деца.

— Аника, просто ме дари със себе си.

— Ще го направя. Ще остана с теб. Не искам да живея в свят, където теб те няма! — Тя обви ръце около него. — Ще бъда твоя и ти ще бъдеш мой.

Сойер притвори очи, притисна я в обятията си.

— И това ще ни е достатъчно.

— Обичам те с всичко, което съм!

Когато той я целуна, и двамата забравиха за багажа и всичко останало, докато Саша не почука силно по рамката на вратата.

— Съжалявам, но трябва да свалим багажа долу и да преговорим стъпките. Вече е почти четири.

— Сойер ще построи къща на острова и ще живее там, а аз мога да живея във водата, така ще сме заедно.

— Любовта е изобретателна! — Развълнувана, Саша посегна да прегърне и двамата. — Намерили сте много добър начин. И не си мислете, че някакъв безлюден остров в Южните морета ще ни спре да ви идваме на гости!

— Разчитам на това — усмихна се Сойер.

— Но сега трябва да побързате. Нямаме много време.

— Пет минути.

Отне им малко повече, но свалиха всичко долу, извадиха мотоциклета на Дойл от пристройката.

— Поне ще мога да го карам отново, щом отидем в Ирландия.

— Обичам да се возя на мотоциклет!

— Когато кажеш, красавице.

— Докато този щастлив ден дойде, ни остават три часа и... — Райли погледна часовника си. — ... трийсет и две минути до залез-слънце. Ако ще го правим, по-добре да се залавяме.

— И още нещо. Последното видение на Саша.

— Сойер, не! — Обезпокоена, Аника се притисна към него. — Тя е богиня!

— Но Бран и Саша й дадоха да се разбере в Корфу. Този път е мой ред. Мой риск, мой избор — така каза Саша, това обяснихме на

всички. Е, аз правя този избор и вярвам, че мога да ни спечеля време. Обаче ще ми е нужна помощ.

— Само кажи, братче — увери го Дойл, — и я имаш!

— Моментът трябва да е подбран много точно и трябва да се приближа достатъчно близо до нея, за да осъществя връзката.

— Тя може да те разкъса на парчета. — При тези думи на Райли Аника притисна лице към рамото на Соьер. — Съжалявам, но по-добре да говорим без заобикалки. Предлагам да изчакаме, за да имаме време да планираме нещата.

— Не можем да отлагаме. И аз съжалявам. — Саша посегна и погали Аника по косата. — Но сега е точният момент. За звездата, за битката, за риска.

— Би могла да ме разкъса на парчета, но едва ли ще успее, особено ако Бран поотслаби силите ѝ.

— Ще го направя, имаш думата ми.

— Ти отслабваш силите ѝ, аз я приближавам достатъчно, притеглям я за преместване, а щом изчезнем, прекъсвам връзката с нея. Може да се получи.

— Ще бъдеш сам в това — промълви Аника.

— Не. — Той взе ръката ѝ и я положи върху сърцето си. — Хайде всички да си обличат водолазните костюми! Освен ти. — Той притегли лицето на Аника и я целуна.

Сложиха си екипировката, която Райли и Дойл бяха докарали на количка от навеса — с немалко усилия. И макар това още да го караше да трепва, Соьер изчака Аника да свали розовата си рокля и да я метне встрани.

— Може да усетите леко разтърсване. Досега не съм го правил от суша във вода.

— И то през 1742 година — добави Райли.

— Времето е зададено, само помнете, че този път преместването няма да е обикновено. И когато... — Той нарочно не каза „ако“. — ... Ани намери звездата, обратното пътуване също няма да е леко. Стойте близко един до друг, не се отделяйте. Колкото по-стегната е групата, толкова по-лесно ще е преместването. Бъдете готови!

Той нахлузи маската, намести я, нагласи мундщука. С подводния пистолет на едното бедро и ножа за гмуркане в колана, улови Аника за ръката.

Отправяйки последен поглед към приятелите си, Сойер кимна. Притвори очи и активира едновременно компаса и часовника.

Трусът бе по-силен, отколкото бе очаквал. Но пък преди бе правил подобно пътуване само с един придружител.

Въздухът свистеше, вихреше се край него, през него, около него, докато той стискаше ръката на Аника, докато поддържаше здраво връзката с останалите в главата си.

Светът се завъртя или така му се стори, въртеше се все по-бързо и по-бързо, докато край тях годините профучаваха като въздуха.

За миг Сойер си помисли, че чува песен и въздишки, които се смесиха с нея. После водата го погълна, завихри се над него, разплиска се около тялото му.

И настъпи плътен мрак.

Нощ е, помисли си той, при това безлунна. Райли не бе поела никакви рискове. А той не бе помислил за липсата на светлина в пещерата.

Ръката на Аника още беше в неговата, усети допира на опашката ѝ до краката си. Но останалите...

Появи се мека светлина, идваше от дланта на Бран. Когато той махна с ръка над нея, тя се усили.

Облекчен, Сойер забави дишането си, опита да се ориентира.

Без слънце или луна, без отразена светлина пещерата беше тъмна като гробница, не толкова красива, почти неземно синя, както я бе виждал изобразена навсякъде.

Но успя да види усмивката на Аника, докато тя плуваше около тях и ги побутваше да се съберат по-близо един до друг.

После тя потупа ухото си.

Сойер понечи да поклати утвърдително глава, но не чуваше добре. Съвсем слабо долавяше някакъв хор от въздишки, като дихание на водата около тях.

Все така усмихната, с блеснали очи, красива, Аника посочи надолу. Изви тялото си, замаха плавно с опашка и заплува право навътре, в мрака.

Обезпокоен, той последва инстинкта си, заплува с всички сили след нея. Но само след секунди, дори със светлината на Бран, вече не я виждаше.

Тя слизаше все по-надолу и, о, какво блаженство беше отново да се гмурне в дълбините... Сега чуваше въздишките около себе си и долавяше скритите в тях думи.

Ние чакаме. Ние чакаме.

В песните звучаха молби.

Простете ни. Избавете ни. Освободете ни. Прегърнете ни.

Колкото по-навътре се гмуркаше, толкова по-добре виждаше. Тъмнината в дълбините не беше пречка за нея. Виждаше скалите, статуите, направени от хора, и колкото по-надолу се спускаше, толкова по-ясно се очертаваха формите и сенките на прокудените, онези, които чакаха, онези, които умоляваха.

С въздишки и песен.

Аника ги усещаше, чувстваше докосването на пръстите им, докато минаваше през тях. Макар страданието им да тегнеше над нея, тя само можеше да следва въздишките и вярата.

Богинята чакаше. Бяла в тъмното море, с прекрасно, царствено лице и надиплена одежда. Едната ѝ ръка полегнала върху полите, другата поставена на кръста. Но в извитата ѝ длан нямаше нищо.

Помогнете ни. Вижте ни. Върнете ни обратно.

„Виждам ви, помисли си Аника. Виждам ви. Чувам ви.“

Постави ръката си в ръката на богинята, погледна в каменните ѝ очи.

„Във водата, от водата.“

Докато го казваше наум, всичко, което я заобикаляше, въздъхна.

Във водата, от водата. Каквато бе и тя.

Аника разтвори ръце сърдечно, като за прегръдка. И започна да се върти в кръг.

„Аз съм от водата. Избрана съм от моя свят. Аз съм пазителка. Аз съм избавителка. Аз съм онази, която търси. Аз съм от водата.“

Повтаряше го безспир в главата си, въртеше се все по-бързо и по-бързо. Почувства движение над себе си — Сојер, приятелите ѝ.

„От водата, за да донесеш светлина в мрака. Избавителке, Водната звезда те чака. Ние те чакаме.“

„Аз съм от водата. Звездата е от водата. Богинята е от водата. От нейната ръка — в моята.“

Докато се въртеше все по-бързо и по-бързо, водата просветля, светлината засия. Меко, меко, меко. По-ярко, по-наситено, по-синьо.

Създадена за това, тя вдигна ръце, събра длани. Над тях водата се завъртя, заблестя, затопли се.

Над тях звездата изригна ярко.

Аника се засмя, сърцето ѝ преливаше от радост, край нея въздишките се изпълниха със сълзи, като ехо на радостта ѝ.

Вдигнала високо ръце, тя започна да се издига, песните зазвучаха ликуващо.

Сойер я наблюдаваше, сърцето му беше учестено, това бе образът от портрета, но по-ярък, по-изумителен. Със звездата, искрящо синя в леко разтворените ѝ длани.

Докато се издигаше към приятелите си, тя сякаш летеше, великолепа птица, все по-високо и по-високо. Заля ги със светлината на звездата, върна се при тях.

Върна се при него.

Протегна към него звездата, като приношение.

Сойер внимателно притисна дланите ѝ около нея.

Плъзна ръка около талията ѝ, погледна всеки от приятелите си. Заедно, водени от синята светлина, те изплуваха в пещерата.

Сойер свали мундщука си.

— Аника!

И впи устни в нейните.

— Ти изчезна, изплаши ме! Ти си най-красивата! Ти си всичко за мен!

— Трябваше да се гмурна по-дълбоко. Не чу ли песните?

— Сърцето ми се късаше — промълви Саша.

— Вземи я! — Аника подаде звездата на Бран.

— Когато се върнем. Ти си вълшебно създание, Аника! Сега трябва да се върнем, да довършим това.

— Не може ли да отделим десетина минути? Много ми се иска да изплувам, да видя...

Дойл улови Райли за ръката, преди тя да успее да го направи.

— Тръгваме веднага!

— Веднага — съгласи се Сойер. — Дръжте се!

Само след няколко секунди мощният тласък сякаш ги изстреля от водата на пода във вилата.

— Мътните да те вземат, Сойер!

Самият той, с леко разширени очи, се ухили на Райли.

— Това се казва скорост! Пренесе ни за нула време. Сигурно е заради звездата. Бог ми е свидетел, че не бях аз.

— Толкова е красива! — Аника я погледна — сияйна, искряща, неопикуемо синя в дланта ѝ.

Сойер също погледна надолу, не само към звездата, но и към Аника, която седеше на пода, подвила опашката под себе си.

— Може би искаш, въъ... да се облечеш. — Той взе роклята и ѝ я подаде. — Сложи си я.

— О, да, забравих. Виж, тя е като жива! Сякаш диша! — Предложи я на Сойер.

Звездата наистина пулсираше — без маса, но топла и осезаема в ръцете му.

— Невероятна е! Ето, вземи я!

Докато Бран я поемаше, Аника се изправи на крака, облече роклята си. Също както бе направил с Огнената звезда, Бран постави и Водната в прозрачно кълбо.

— За да я предпази и съхрани.

— Трябва да побързаме! Тя знае!

Като кимна към Саша, Бран застана до рисунката. Останалите се събраха около него, облени от вълшебната синя светлина.

— Както и първия път — всички поставяме ръка върху кълбото, изричаме думите заедно: „За да защитя тази лъчиста вода, тази чиста светлина, изпращам я там, където не може да я види око, да я докосне ръка, да я погълне мрак“.

Мощно сияние, рязко завъртане. Звездата в кълбото запулсира, светлината ѝ заля къщата и скалите, насити мекото небе с цвят. После се плъзна в картината. И проблясвайки в синьо за последен път, потъна в нея.

— Вече е спокойна — промърмори Аника. — И на сигурно място.

— Ще е защитена и силна. — Бран протегна ръка. Картината изчезна. — Сега е още по-силна, защото са две.

— Нереза е бясна. — До Бран Саша потрепери. — Изтъкана е от бяс и лудост. Ще ни залее с огнен дъжд, ще ни изпепели.

— Значи трябва да потегляме към Ирландия. — Като се огледа наоколо, Райли отметна мократа си коса назад. — Не бягам от битки, но може би сега е моментът да отстъпим и да се прегрупираме.

— Тя ще ни последва и ще изпрати дъжд от огън. Огън е — усещам изгарянията.

— Ако въпросът е тук или там, предпочитам да е там. — Всъщност Сойер копнееше за това. — Мога да ни спечеля време и да я върна назад — така ще трябва да ни търси отново, вместо просто да ни следва по петите. Но и в двата случая трябва да се преоблечем.

Сойер разкопча калъфа на подводния пистолет.

— И да се борим срещу огъня с огън — продължи.

— Срещу огъня с огън — съгласи се Бран и добави с остра усмивка, — но да не забравяме и водата.

— Значи горещи и влажни — май долавям сексуален подтекст. Така де... Екипировката за гмуркане — в беседката! — нареди Райли. — Ще им кажа да я вземат оттам. — Тя сви рамене. — И без това ме смятат за ексцентричка.

Аника последва Сойер в стаята му, където той бе оставил дрехи за преобличане, ботушите си и оръжията си.

— Тя е богиня, Сойер! Ами ако не те пусне?

— Няма да ѝ дам тази възможност.

— Но тя...

— Чуй ме. — Той спря, прегърна я през раменете, погледна я в очите. — Трябва да ми се довериш, както аз ти се доверих в пещерата. Да, вярно е, че изпаднах в паника за момент, когато ти потъна в мрака и не те виждах.

И се бе наложило и Дойл, и Бран да го държат, за да не я последва.

— Но се овладях. Защото знаех, че ти правиш каквото е необходимо, каквото трябва. И че ще успееш. Сега искам ти да ми се довериш, да повярваш в мен. Иначе няма да се справя.

— Ще ти помогне ли, ако повярвам?

— Не можеш да си представиш колко!

— Тогава ти вярвам. — Тя обгърна лицето му с длани, допря устни до неговите, изля всичко, което бе, в този единствен миг. — Вярвам ти с цялото си сърце!

— Тогава няма да пострадам!

Той се преоблече бързо, присъедини се към останалите.

— Пригответе се за пожар и наводнение — предупреди ги Бран. — Ще направя каквото мога да ги отблъсна, да ги отдалеча от вас, но

играта ще загрубее.

— Обичам грубите игри! — Дойл изтегли меча си, хвърли поглед към Райли. — И в това има сексуален подтекст.

— И още как! — Тя извади пистолета си, стисна ножа.

— Дръжте гадовете ѝ настрана от мен, когато можете. — Сойер погледна нагоре и осъзна, че няма нужда Саша да му казва, че идват. Над главите им небето вече вреше и кипеше. — Ако Нереза е с тях и получа потвърждение от ясновидката, трябва да я приближа достатъчно, за да я притегля с компаса. Може да имам нужда от повдигане — обърна се той към Бран.

— Имаш го.

Небето се разтвори, разтърси света. И от недрата му се изля смъртоносният огнен мрак.

— Вярвам ти с цялото си сърце — повтори Аника.

В този момент ги нападнаха.

Той избегна огъня, който се сипеше под формата на пламтящи копия от небето и съскаше на земята. Каквато и да бе защитата, изградена от Бран около къщата, тя успяваше да държи този огън настрана — той отскачаше от нея като от силово поле. И някои от огнените топки и копия рикошираха в остриите криле на спускащите се птици.

„С вашите камъни по вашите глави“, помисли си той, помитайки няколко с куршумите си.

Във въздуха изригнаха огнени искри и Сойер усети горещия им дъх.

Стреляше и стреляше, зареждаше с нови пълнители и пак стреляше. Всичко бе огън и пушек, свирене на куршуми, свистене на метал, съскане на стрели. И светкавици.

А после дойде наводнението.

Той беше предупреден, напомни си Сойер, когато над него заплююща бурята, предизвикана от Бран. Вятър и пороен дъжд, светкавици, пронизващи мрака.

Видя как гривните на Аника проблясват, изстреля откос над главата ѝ, за да унищожи нападателите ѝ.

Огнените езици бяха удавени в дъжда, хладната, чиста влага облекчи изгарянията му. Той мерна неясна сянка, помисли, че е

Малмон. Бърз, но не както преди. „Все още се възстановява“, реши Сойер, докато се прицелваше.

Ала земята се надигна, захвърли го обратно в плъзналата мъгла, която съскаше и хапеше. Той се преметна във въздуха, за първи път истински благодарен за тренировките призори. Едва не изгуби Малмон в мъглата, видя, че петното се насочва към Саша.

Извика предупредително, обърна се бързо, за да стреля по него. Но светкавицата на Бран улучи петното и го запрати надалеч. Сойер зърна за миг Райли и Дойл, който я улови за крака и я повдигна така, че тя се преметна високо във въздуха и стреля в кръга от птици.

Той се запита кога, по дяволите, бяха научили това движение, после не му остана време да мисли.

Нереза изникна от мрака, разтърси въздуха и той почувства как зарядът в него наелектризира космите по ръцете и тила му. Тя отново бе яхнала триглавия звяр, но сега носеше някакво подобие на броня, черна като нощта.

Изпращаше гръмотевици, заля дъжда с течен огън, който пламтеше в зловещо оранжево, докато се опитваше да се промъкне през бурята.

Целта ѝ е Бран, досети се той, виждайки как приятелите му се втурнаха и го обградиха. Искра да унищожи магьосника, после да изпепели останалите. Церберът нададе тържествуващ вик, от езиците му лумна още огън, очите му бяха луди като тези на ездачката му. Светът потрепери, когато се сблъскаха стихия със стихия, Сойер вкопа крака в земята, прицели се.

Куршумите му поразиха и трите глави, накараха ги да се отметнат рязко назад и тържествуващите викове на цербера се превърнаха в писъци от болка.

— Сега! — извика той към Бран. — Повдигни ме!

Захвърли бързо оръжията си и стисна компаса.

Излетя във въздуха, благодарен на съдбата, че вече е имал подобен опит с Бран, иначе щеше да е непохватен. Докато Нереза се опитваше да овладее звяра си, насочила яростта си срещу петимата, Сойер вложи всичките си умения в този миг.

Ръката му сграбчи косата ѝ, която се стелеше във въздуха, и разтърсен от допира до нея, започна прехвърлянето.

Подобно на торнадо, мракът около него се превърна в тунел, пълен със звуци, изгарян от беса ѝ. Жилещият камшик на мощта ѝ шибаше ръката му, лицето му, тялото му. Но той устоя.

После очите ѝ срещнаха неговите, усмихнаха му се лудо.

— Всички вътре! — нареди Бран. — Вътре! Бъдете готови! Има ли ранени?

— Изгаряния, порязвания, гадости. И още гадости — успя да каже Райли. — Слънцето залязва!

За да разреши проблема и понеже тя накуцваше, докато тичаше, Дойл просто я взе в обятията си, отнесе я като футболна топка във вилата.

— Ще лекуваме раните в Ирландия. Нека ти помогна. — Саша се наведе, за да свали ботушите на Райли.

— Виж, не искам да съм гадна, но защо не ме оставиш сама да... По дяволите, няма време!

Тя захвърли скромността заедно с ризата си.

Дойл откопча колана ѝ.

— Не можеш да тичаш.

— Знам, знам. Сойер...

— Той ще се върне при нас. Трябва да вярваме. — Саша улови Райли за ръката, макар тя вече да бе започнала да се променя. — Всички трябва да вярваме.

Единственият отговор на Райли бе вой, докато заставаше на четири крака, предаваше се на луната.

— Виждаш ли го? — Аника коленичи, уви ръце около вълка, притисна лице в топлата козина, за да успокои и двете. — Саша, можеш ли да го почувстваш? Моля те, моля те!

— Не, не мога, когато той пътува. Сойер е силен, Ани, и умен. Отдалечил я е от нас.

— Успя да я изненада — добави Дойл. — Хвана я неподготвена. Това хлапе има топки от стомана. Ще се справи. Ще се върне при нас.

— Ще живеем на острова. — Докато Аника го изричаше, подобно на молитва, по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. — Ще построи къща, а аз ще остана в морето. Ще плуваме заедно.

— Знам. — Чувствайки усилието на Аника да сдържа отчаянието си, Саша коленичи до нея и я прегърна заедно с вълка. — Звучи прекрасно. Всички ще ви идваме на гости, ще плуваме с вас.

— Той ще се върне при мен! — Аника си пое дълбоко дъх, вирна глава. — Както преди! Ще се върне при мен!

Любимият ѝ падна в краката ѝ.

— Сойер, Сойер! — Тя се отпусна върху него, обсипа лицето му с целувки. — Ти си ранен!

— Не е толкова зле. — Той също я целуна и изпъшка от болка, докато се изправяше на колене. — Всъщност е доста зле — призна. — Едва прекъснах връзката с нея. Тя е дяволски силна. Не знам къде я изхвърлих, нито колко време ще мине, докато се окопити, но трябва да изчезваме оттук.

— Изстискала те е, братко.

— Не съм толкова слаб! — изстреля той, но прие ръката на Дойл, за да се изправи на крака.

— Аз вярвах в теб! — Аника хвана окървавената му ръка, притисна я към бузата си.

— Чувствах го. Продължавай все така.

— Имаш координатите, нали?

Той кимна към Бран, потупа се по слепоочието.

— Зададени са. Но малко енергийна помощ ще ми дойде добре.

— Имаш я.

— Да не забравиш мотоциклета ми — напомни му Дойл.

— Няма. — Сойер погледна Райли. — За първи път ще пътувам с ликан. — Ухили се, когато тя изръмжа глухо. — Окей, банда, втората звезда вдясно и направо до сутринта^[1].

— Обичам те, Сойер Кинг!

— Продължавай все така! — Той притисна устни към устните на Аника, наум събра по-близо приятелите си, понесли тежка битка.

С ръцете на Аника, обвити около него, ги поведе — натам, където двете звезди светеха кротко, а третата чакаше да засияе отново.

Майката на лъжите се търкаляше през времето и пространството. Край нея фучеше буря от вятър и звуци. Прелитаха светове, драскаха я с ръбовете си, докато пропадеше през тях.

Докато кървеше — кървеше! — силата се отцеждаше от нея капка по капка. Тя улови юздите на яростта в разранените си ръце, събра всичко, което беше, което имаше.

Най-сетне успя.

Спусна се през световите като ледена комета и земята потрепери, когато падна на пода в пещерата, до сребърните стъпала, които бе сътворила.

Усети вкуса на собствената си кръв в устата, преглътна, но нямаше сили да се изправи. Затова остана да лежи в обятията на болката.

Смътно чу потракването на нокти по камък.

— Кралице моя, богиньо моя, любов моя!

Ръце, покрити с люспи, повдигнаха главата ѝ, загалиха я, докато звярът, който тя бе създала от мъжа, напяваше гърлено.

— Ще ги убия всичките — обеща ѝ той. — Ще ти помогна да се излекуваш, да станеш силна. Пий. — Допря бокал до устните ѝ. — Пий и си почивай, лекувай се.

Тя отпи, но няколкото капки от кръвта на ясновидката едва докоснаха болката, успяха да разсеят съвсем малко от мъглата в главата ѝ.

Но Нереза успя да види, отразен многократно в полираните камъни на залата, звяра, който я беше прегърнал. Видя, че одеждите ѝ са раздърпани, парцаливи, обгорени. Видя втора бяла нишка, прокрадваща се в косата ѝ.

Бръчките около устата ѝ се бяха врязали по-дълбоко.

В очите ѝ заблестя отмъстителна лудост.

Тя ѝ даде сили.

— Ти ще спиш. Аз ще те храня, ще се грижа за теб, ще промивам раните ти. Ти ще се излекуваш, кралице моя, и аз ще отмъстя за теб.

Вътре в болката ѝ, в яростта ѝ прошава нещо, което би могло да мине за благодарност. После, докато звярът я отнасяше към спалнята ѝ, тя заспа и потъна в кървави сънища.

[1] Цитат от романа за деца „Питър Пан“ на английския писател Джеймс Матю Бари. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.